Steven Spielberg

Întâlnire de gradul trei

1

Şapte siluete nedesluşite apărură pe neaşteptate din vârtejul orbitor care învolbura nisipul şi făcea să se zbată firele rare de salvie. Adăpostin-du-se cum puteau lângă peretele ultimei case, în mică localitate Sonoyita din nordul Mexicului, cei trei federali buimăciţi clipiră din ochi, atât ca să se apere de furtună, cât şi pentru a încerca să-i recunoască pe nou-sosiţii. Îin spatele loir se auzea zgomotul măgăruşilor din sat, care începuseră să ragă şi să se agite, ca şi cum apariţia străinilor ar fi reprezentat o ameninţare. Perdelele de nisip ridicat de vânt înceţoşau complet vederea, transformând siluetele cocioabelor de chirpici în umbre malefice. Dominând scena, un soare roşu ca sângele părea hotărât să se ia la întrecere cu vechea emblemă Coca-Cola ce se bălăbănea pe acoperişul unei cantină, singura oază din acel deşert neprimitor. În sfârşit, din grup se desprinse un bărbat. Nu i se distingea decât statura masivă, în haine kaki. Avea chipul ascuns după un fular şi ochelari î la Rommel.

6

— Suntem primii? Strigă el într-o spaniolă stricată. Suntem primii care am ajuns?

Unul dintre federali avu atâta prezenţă de spirit să arate

cu bărbia în direcţia altui grup de exploratori, ce arătau ca nişte fantome. Şi astfel, la marginea obscurului sat Sonoyita, în timpul uneia dintre cele mai violente furtuni de nisip ale anului 1973, se realiză joncţiunea celor două echipe. Paisprezece oameni în total. Strângerile de mina fură scurte, glasurile — înăbuşite de vânt.

— Interpretul de limbă franceză e cu dumneavoastră? Îi întrebă pe nou sosiţi necunoscutul cu ochelari î la Rommel.

Avea un accent american inconfundabil, uşor rural, amintind de statul Ohio sau Tennessee.

— Eu sunt, domnule. Vorbesc franceza, dar nu sunt interpret de meserie.

Omul care vorbise era cel mai scund din grup. În glasul său, deşi fusese nevoit să urle pentru a acoperi hărmălaia conjugată a furtunii şi a măgarilor, se ghicea o umbră de teamă respectuoasă.

— Mă numesc David Laughlin, continuă el. Sunt cartograf. Topograf, înţelegeţi? Fac hărţi!

— Vorbiţi franţuzeşte? Insistă 'Celălalt. Puteţi traduce din engleză în franceză şi viceversa?

— Cu condiţia să mu se vorbească prea repede. Nu e meseria mea, înţelegeţi?

În acel moment, o altă siluetă se desprinse din nisip, alăturându-se celor doi interlocutori. Noul sosit îi întinse cartografului mina.

— Domnul... Laugueline? Întrebă el, cu un puternic accent francez.

— Ăă... da, Laughlin. Se pronunţă Lafflin, preciza el, în timp ce-i strângea celuilalt mina.

7

Laughlin roşi vag. Ceva anume, nedefinit, din glasul francezului, inspira respect.

— Desigur, răspunse acesta din urmă, cu un mic zâmbet de scuză în colţul buzelor. Vă rog să mă scuzaţi. Şi, spuneţi-mi, domnule Laughlin, de cât timp faceţi parte din echipa noastră?

Laughlin se simţi copleşit de mândrie şi-şi cântări cuvintele înainte de-a răspunde:

— Din momentul când ţara mea şi-a unit eforturile cu cele ale Franţei, domnule. În 1969, mă aflam la conferinţa de la Montsoreau, când cercetătorii francezi au realizat acele

progrese hotărâtoare. Permiteţi-mi să vă adresez felicitările mele, domnule Lacombe.

Lacombe se mulţumi să răspundă doar prin-tr-un surâs. Echipă era nerăbdătoare. Se grăbeau cu toţii să vadă, în sfârşit, cu ochii lor lucrul pentru care veniseră de-atât de departe. Francezul trecu în fruntea grupului şi începu, cu Laughlin, o conversaţie aprinsă, în ton cu ritmul rapid de mers pe care-l adoptase. La un moment dat, făcu un semn cu mâna. Câteva secunde mai târziu, Robert Watts, bodyguardul său, se desprinse de grup pentru a i se alătura.

— Robert, spuse Lacombe, ascultă atent ceea ce ne va spune domnul Laughlin.

— Da, domnule.

— Fiţi bun şi traduceţi în engleză ceea ce vă voi spune, i se adresă Lacombe interpretului său.

Şi se lansă într-o tiradă pe care Laughlin o traducea din mers, aproape concomitent, cel mult cu un cuvânt, două, întârziere faţă de original.

— Foarte bine, aprecie Lacombe. Vă descurcaţi perfect. Permiteţi-mi doar să insist asupra faptului

Că nu vreau să-mi traduceţi doar cuvintele, aşa cum aţi făcut, ci mai ales sentimentele, emoţiile. Acesta e un factor foarte important al operaţiunii noastre. Trebuie să mă fac înţeles perfect, până la cele mai mărunte nuanţe.

Deodată, cei ţărei federali, care mergeau în frunte, începură să strige, arătând cu degetul mişte obiecte care abia se distingeau prin vârtejurile de nisip. Praful, ridicat de vânturile ce suflau cu peste şaizeci de kilometri pe oră, era atât de dens încât la început nu se desluşi decât o formă confuză, având înfăţişarea aproximativă a unei muşte uriaşe, cu aripile desfăcute. Oamenii se apropiară prudenţi. Treptat, forma căpătă contururi mai clare. Astfel, reuşiră să constate neverosimila realitate, cea despre care li se vorbise în ajun şi nu le venise s-o creadă.

Acel ceva, amplasat în mijlocul drumului, avea aripi, roţi, o elice şi o coadă. Pe părţile laterale se vedeau simboluri vopsite, iar pe aripi, numere. O scurtă domolire a vântului făcu ca praful să se lase la pământ. Cu acest prilej, se putură distinge

şase obiecte identice, aliniate în şir indian. Şase bombardiere-torpiloare Grumman T-3 „Avengers” ale Forţelor Aeronavale, model 1944.

Oamenii se opriră în acelaşi timp. Numai Lacombe se apropie de avioane, ridieîndu-şi pe frunte ochelarii prăfuiţi. Lî vederea acelui spectacol, se simţi cuprins de o ciudată linişte interioară; dăduse uitării toate anxietăţile, toate îndoielile. În ciuda părului său cărunt, ciufulit, francezul avea un chip surprinzător de tânăr. Pornind de lângă nas, două riduri adânci îi încadrau gura. În timp ce medita, aceste riduri i se adânciră şi mai mult.

9

În sfârşit, slobozi un oftat profund, şterse cu dosul palmei praful ce-i încleia limba, îşi trase mănuşile de polietilenă sterilizate şi-i dădu lui Laughlin primii' ordin pe eare-l avea de transmis. Interpretul-car'. Ograf ascultă atent, dădu din cap în semn că a înţeles şi se întoarse spre ceilalţi, urlând pentru a domina vuietul vântului care reîncepuse cu forţe înnoite.

— Pentru început, notaţi-mi numerele motoarelor!

În clipa următoare se simţi jenat: involuntar, spusese. - Mi” în loc de. - I”. Dar nimeni nu se arătă ofensat. Deja, toţi membrii echipei escaladau aripile, fuzelajele, deschideau carlingile, deşurubau carterele. Cu toţii îşi puseseră mănuşi de cauciuc. Apăsată de un tehnician, capota unei carlingi se deschise fără a opune nici cea mai mică rezistenţă: şinele şi rulmenţii erau ca noi. Unul dintre cercetători, înarmat cu o pensetă chirurgicală, extrase un calendar fixat sub rama unui instrument al tabloului de bord. Era unul dintre acele mici calendare publicitare din carton, lăudând farmecele „Barului Alizeelor, Pensacola, Florida”. Dar nu asta merită să i se acorde atenţie, ci altceva: data.

— Domnule Lacombe! Strigă tehnicianul, gâfâind de emoţia descoperirii. Domnule Lacombe, e din luna mai!

— Ce-a spus? Întrebă Lacombe, întorcându-se spre Laughlin.

Dar tehnicianul continuă, fără să mai aştepte:

— Din mai până-n decembrie, 1945! Lacombe înţelese fără a mai avea nevoie de

Traducere. Cu chipul radios, îi spuse lui Laughlin câteva

cuvinte. Acesta traduse de îndată:
10

— Verificaţi rezervoarele! Vedeţi dacă benzina se mai poate aprinde!

În spatele lui Lacombe, cu braţele atârnându-i moi pe lângă trup, bodyguardul contempla stupefiat scena.

— Pe toţi sfinţii! Exclamă de undeva un glas cu puternic accent sudist. Căcăcioasele astea-s nou-nouţe! Auziţi, băieţi? AE-3034567. Căca-m-aş! AE-29930404. Băgî-mi-aş! AE-33544536. Fu-te-m-aş!...

Laughlin traducea totul, omiţând pudic obscenităţile admirative. Nu departe, un alt tehnician compara numerele anunţate cu altele, înscrise pe un borderou. '

— Numerele motoarelor corespund, anunţă el în sfârşit. Şi seriile de înmatriculare de pe aripi.

Lacombe ridică fularul ce-i proteja gura şi nasul. Ochii săi străluceau de-o surescitare nestăpânită. Cineva probă farurile de aterizare ale unui Grumman: două puternice fascicule de lumină străpunseră ceaţa nisipoasă, sporind aerul ireal al scenei.

Năucit complet, Robert, bodyguardul, îl înghionti pe Laughlin în coaste:

— E de necrezut ce se întâmpla! La urma urmei, ce-s rablele-astea?

— Sunt aparatele diim Zborul 19, răspunse Laughlin, pe un ton confidenţial.

— Zborul 19? Care zbor 19?

— Chiar nu ştiţi nimic? Zborul 19 a fost escadrila aceea a Forţelor Aeronavale care a decolat de la Pensacola pentru un zbor de antrenament, în mai 1945. De-atunci, nu s-a mai ştiut nimic despre ele... până azi.

— Dar atunci, unde sunt piloţii, echipajele?

Laughlin se mulţumi să ridice din umeri. Deodată, izbucniră glasuri neînţelese, la o oarecare distanţă, dinspre sat. Lacombe se repezi într-acolo, cu Laughlin după el. Cei trei federali se adunaseră în jurul unei siluete nedesluşite, chircită pe pragul micii cantina. Răcneau, fără să-şi tragă un moment sufletul. Lacombe îi aruncă lui Laughlin o privire interogativă, căreia acesta din urmă îi răspunse printr-un surâs jenat:'

— Îmi pare rău, nu vorbesc spaniola...

În acel moment interveni tipul masiv cu accent din Ohio sau din Tennessee:

— Zic că omul ăla a fost ieri de faţă, că a văzut totul.

Era o ocazie nesperată! Francezul se lăsă într-un genunchi. Cu un gest blând, precaut, apucă în mâna înmănuşată bărbia mexicanului şi o ridică spre el. Omul plângea, dar nu lacrimile lui îl fascinau pe Lacombe: de pe frunte până la baza gâtului, mexicanul avea faţa de un roşu viu, acoperită de băşici. Niciodată nu se mai văzuse o asemenea arsură de soare pe o piele atât de bronzată de dogoarea verilor mexicane. Mâinile nenorocitului se agitau într-un tremur convulsiv. Din pantalonii săi întăriţi de jeg emana o asemenea putoare încât Lacombe, involuntar, întoarse capul: fără îndoială, mexicanul urinase pe el tot timpul, din ajun, iar în timp ce-şi înălţă spre francez chipul răscolit, o făcu iarăşi. Încerca să articuleze cuvinte, cu buzele paralizate de frică, silind parcă aerul să-t facă să vibreze coardele vocale stinse. În sfârşit, cu preţul unui efort violent, câteva cuvinte în limbă

Spaniolă îi ieşiră pe gură, după care izbucni în suspine.

— Ce-a spus? Se interesă Lacombe. Laughlin se întoarse spre omul originar din

Ohio, care ridică indiferent din umeri, se aplecă spre făptura ghemuită la picioarele lui şi rosti câteva cuvinte în spaniolă. Mexicanul proferă aceleaşi sunete indistincte. Dar Rommel-ul din Tennessee, cu un aer înmărmurit, încă nu se putea hotărî să transmită mesajul. Lacombe îşi pierdu răbdarea şi-i adresă lui Laughlin un gest poruncitor.

— Bine, dar ce-a zis? Întrebă acesta pe un ton dur. Vă hotărâţi odată să ne spuneţi?

Americanul se ridică, scoţând un oftat de descurajare:

— Muzică. A spus, muzică.

— Ce?

— Muzică. Asta-i tot ce-a zis. Dacă înţelegeţi ceva...

În noaptea aceea, micuţul Barry Guiler nu reuşea să adoarmă. Prin fereastra camerei sale, rămasă întredeschisă, pătrundea o adiere blândă, mângâindu-i părul buclat. Un zumzet persistent tulbura liniştea nopţii. Deodată, o lumină

roşie di

13

Fuză i se reflectă pe faţă, iar Barry deschise ochii.

Lângă patul său, pe noptieră, o jucărie electrică începuse să funcţioneze din senin. Era un monstru al lui Frankenstein, turtit rău. Când îşi ridica spre victima sa mâinile ameninţătoare, pantalonii îi cădeau brusc în vine, iar chipul i se aprindea de ruşine.

Barry se ridică în capul oaselor, privindu-l surprins pe timidul Frankenstein, apoi auzi zumzetul. Peste tot prin camera sa zăceau jucării electrice împrăştiate, majoritatea cu bateriile consumate sau chiar fără baterii: un tanc Sherman, o rachetă spaţială, o maşină de poliţie echipată cu sirenă şi girofaruri mari şi roşii, un Boeing 747, un beţiv agăţat de un felinar, care sugea dintr-o sticlă... şi toate aceste jucării funcţionau. Toate mecanismele acelea rablagite se treziseră din nou la viaţă, clipind, bâzâind, sughiţând. Aşa, de la sine.

Barry observă spectacolul dintr-o privire şi se simţi într-al nouălea cer. Dintr-o dată, micul său patefon se alătură şi el petrecerii, încercând să acopere celelalte zgomote cu o versiune prăfuită după "Sesame Street”. Barry izbucni vesel în râs. Bătând din palme, sări din pat şi se repezi la fereastră, în depărtare, se auzea lătrând un câine. Totuşi, grădina era absolut tăcută şi cufundată în întuneric.

La patru ani, nu ţi-e teamă de nimic. Cuprins de curiozitate, Barry ieşi din cameră şi o zbughi pe coridor, spre living. La fel ca tot restul casei, încăperea era întunecată, cu excepţia lucirii slabe a unei veioze. Totul părea în regulă, familiar. Şi totuşi, Barry simţi ceva neobişnuit. Nu-i trebui mult timp ca să înţeleagă: toate ferestrele erau deschise. Briza nocturnă se juca printre jaluzelele uşoare, făcându-le să se învârtă în arabescuri fantastice. Uşa de la intrare era, la rândul ei, larg deschisă, lăsând să se vadă lampa de-afară, eare-şi s profila aura orbitoare pe cerul negru al nopţii.

În ciuda tuturor acestor evenimente inexplicabile, băieţelul nu era câtuşi de puţin speriat, ba chiar dimpotrivă. Totul i se părea o invitaţie la joacă, la distracţie. Un miros ciudat se infiltra din exterior, ca acela pe care-l simţi după o furtună grozavă, cu multe fulgere şi trăsnete. Barry, însă, nu auzise nici

un zgomot de furtună, iar afară nici măcar nu plouă. De altfel, mirosul acesta era puţin deosebit.

Se hotărî să-şi continue explorarea şi să se ducă în bucătărie. Dar, ia te uită!... Şi aici toate ferestrele erau larg deschise şi lăsau să intre vântul, care sufla din ce în ce mai puternic. Lanţul de siguranţă al uşii ce dădea spre grădină scârţâia îngrozitor, iar uşa se legăna cu mişcări ample. Însă asta nu era tot: uşiţa care-i permitea câinelui Bingo să intre şi să iasă fusese smulsă în chip misterios din balamale şi zăcea la pământ. Cât despre Bingo, el nu era culcat în coşul lui, lângă frigider.

Acesta din urmă oferea un spectacol dezastruos. Avea uşa căscată, şi aproape toate alimentele dinăuntru — sticle de lapte, de Coca-Cola, unt, brânză albă, cârnaţi, resturi de la cină — se împrăştiaseră pe jos, într-un talmeş-balmeş de toată frumuseţea, întinzând o dâră până la uşiţa câinelui. Barry reperă un baton de ciocolată, îl ridică şi, încântat de pradă sa, se pregătea să-l ducă la gură, când deodată rămase nemişcat. Ciocolata pică pe linoleum, sporind mizeria cu încă o pată. Ceva uluitor îi atrăsese pe neaşteptate atenţia. Barry se răsuci pe călcâie şi se dădu 'îndărăt, închizând violent cu spatele uşa frigiderului. Cu privirea fixă, rămase nemişcat, în aşteptare. În sfârşit, după un lung răstimp de nelinişte, pe chip i se lăţi un zâmbet dulce, ezitant, ca şi cum ar fi vrut să provoace o reacţie prietenoasă, un răspuns la invitaţia sa de a se juca împreună. Îşi plimbă privirea de la un perete la altul, cu zâmbetul tot mai larg. Hohotind de râs, întoarse capul, apoi se răsuci brusc.

— Cucu!

Îşi reluă vechea expresie, se prefăcu că-şi ascunde faţa şi izbucni în râs cu puteri noi:

— Cucu! Cucu!

De două ori, de trei... Cât era de nostim jocul acesta nou!

O clipă mai târziu, întrerupse jocul de-a v-aţi ascunselea şi privi atent în jur, legănându-se înainte şi-napoi, ca un cimpanzeu, după care începu să se învârtească pe loc, încet, dând din cap în stânga şi-n dreapta. Cu cât se-nvârtea, cu-atât se îndârjea mai tare:

— Aşa? Aşa-i comic? Nu? Atunci, mai bine aşa? Ham! Ham! Mîrr... Mîrr... Ham-ham!

Îşi însoţea exclamaţiile cu cele mai groaznice strâmbături

din repertoriul lui, râzând din ce în ce mai tare.

În camera ei din celălalt capăt al casei, Jillian Guiler dormea adânc. Avusese gripă toată săptămâna, iar starea odăii ei era la fel de jalnică precum a capului chinuit de migrenă. Casa în care locuia Jillian împreună cu fiul ei Barry nu era prea mare. Era destul de izolată, înălţându-se în vârful unei denivelări a acelei regiuni aproape rurale din statul Indiana, iar menajul nu-i cerea cine ştie ce eforturi. Totuşi, Jillian se simţea de câteva zile atât de obosită, încât renunţase să se mai ocupe de gospodărie.

În jurul ei, toate zăceau brambura, claie peste grămadă. Deodată, vântul, care deja invadase restul casei, ajunse până la Jillian, făcând Klee-mex-urile vechi să-şi ia zborul, alături de colile cu schiţele lui Barry, şi lăsându-le să cadă din nou, la întâmplare. Noptieră era încărcată cu un maldăr de flacoane, tablete şi picături pentru nas, sand-wich-uri pe jumătate mâncate, cutii de Coca-Cola desfăcute.

Jillian se trezi încet din starea semiconştientă „pe care o provoacă febra uneori. Fără a fi somnoroasă, se simţea epuizată, cu mintea străbătută de gânduri confuze şi membrele prea îngreunate. Observă că lăsase televizorul deschis, şi, în prima clipă, crezu că râsul pe care-l auzea răsunând în noapte provenea de Ia comedia idioată ale cărei imagini îi parveneau confuze printre pleoapele întredeschise. Interveni un spot publicitar; râsul, însă, continua. Atunci, Jillian îl recunoscu şi-şi dădu seama de unde venea.

În bucătărie, Barry continua să imite lucrul necunoscut pe care-l avea în faţa lui, inventând noi jocuri, reluându-le pe primele şi combinîn-du-le. Ascunzându-şi faţa în mâini pentru a face mai bine „cucu!”, se învârtea pe loc tot mai repede, ca un titirez. În cele din urmă, tot jucîn-du-se, traversă bucătăria ea sub imperiul unei forţe misterioase şi, fără a-şi da seama măcar, ieşi din încăpere, pierzându-se în noapte. O

17

Lumină portocalie se reflecta pe chipul lui, eălău-zindu-i paşii prin grădina întunecată.

Sunetul râsului său copilăros, îndepărtându-se tot mai mult, fu acela care în final o smulse pe Jillian din somnolenţă. Defilarea absurdă a jucăriilor îi risipi de~a binelea toropeală.

Aşezată pe pat, încă mai căutând realele motive ale deşteptării neaşteptate, Jillian văzu deodată maşina de poliţie pătruzînd în camera ei, cu sirena urlând. În urma acesteia, tancul avansa duduind şi scuipând pe ţeava jerbe de scântei, urmat de uriaşul Boeing 747, parcă jenat să se simtă astfel ţintuit la sol. În sfârşit, încheind coloană, monstrul lui Frankenstein nu mai înceta să se roşească de ruşine şi să-şi tot piardă chiloţii, fără a reuşi să înşface nici o victimă.

Regăsindu-şi întreaga luciditate, Jillian sări din pat. Maşina de poliţie fu cât pe-aci s-o calce pe degetele de la picioare, după care se ciocni de perete, urmată de celelalte jucării, care se îngrămă/dâra peste ea într-un impresionant carambolaj.

— Barry! Barry! Strigă Jillian.

Şi atunci îşi aminti că-i auzise râsul stingîn-du-se în noapte. Ciulind neliniştită urechea, nu mai percepu decât câteva ecouri atât de îndepărtate încât, un moment, se întrebă, dacă nu cumva visase.

Privi deşteptătorul de pe noptieră: unsprezece fără douăzeci. Ce Dumnezeu făcea Barry la ora asta? Îl culcase cu două ceasuri mai devreme...

Jillian ieşi din camera ei clătinându-se, pentru a se duce în odaia copilului. Patul era gol, iar ferestrele larg deschise. Se repezi în living. Speriată, văzu şi acolo ferestrele căscate, uşa de la intrare

Bălăbănindu-se, lumina ce strălucea inexplicabil în noapte. O luă la fugă: nu mai încăpea nici o îndoială, râsul lui Barry se auzea clar de-afară, de undeva din întuneric. Îngrozită, îl chemă, făcu o pauză pentru a strănuta, strigă iar. Nici un răspuns. Nu distingea decât râsul acela îndepărtat. Tot mai îndepărtat.

„Dumnezeule!” îşi spuse Jillian. „Trebuie să fac ceva!” înnebunită, se năpusti în grădină. Lumina strălucitoare se stinse brusc, şi se auzi scoţând un geamăt de disperare.

— Barry! Barry!

Începu să alerge în noapte, împiedicându-se de obiecte nevăzute, călăuzită de hohotele de râs tot mai îndepărtate ale băieţelului ei.

Interiorul unui centru de control al traficului aerian este o

lume ireală. Se găsesc cu zecile, răspândite pe tot întinsul Statelor Unite. Cel pe jumătate îngropat în pământ, la periferia oraşului In-dianapolis, e la fel de tipic ca toate celelalte şi tot atât de reprezentativ pentru stranietatea lor în ochii profanilor.

Înainte de toate, lumea artificială a acestor blockhausuri e foarte greu de desluşit. Aici, domneşte întunericul. Cu excepţia vagii luciri a becurilor slabe, camuflate aproape complet, care indică poziţia uşilor, singura lumină provine de la ecranele radarelor, ale căror enorme antene în formă -de farfurie baleiază spaţiul aerian. În universul acesta închis, nu se cunoaşte nici zi, nici noapte. Nu domnesc decât aceste aure cam sinistre, subliniate de afişajele radar, ceva mai luminoase, pe care complicatele procese electronice reproduc o imagine fidelă a ceea ce se petrece în lumea exterioară, cea adevărată.

La postul central din Indiana, se triază traficul aerian al întregii ţări. Acesta e reperat pe ecrane şi chestionat prin radio. Se anunţă, se identifică, primeşte acordul autorităţilor competente asupra itinerariilor pe care trebuie să le urmeze sau instrucţiuni specifice privind manevrele pe care le are de executat. Uneori, acest trafic îşi încheie traseul pentru a ateriza în Indiana. Cel mai adesea, însă, nu face decât să survoleze teritoriul, cu peste nouă sute de kilometri pe oră, îndreptându-se în direcţii diferite.

Oricât de artificial ar fi acest univers dotat cu tehnologia cea mai perfecţionată, reflectă, totuşi, lucrul spre care tinde orice controlor, din adâncurile sufletului său: reprezentarea unui tablou riguros exact al realităţii. La Indianapolis, ca şi în alte părţi, controlorii au grijă în permanenţă ca fiecare Jumbo-Jet *, fiecare Piper-Club ** de care

* „Turboreactor Jumbo (Elefant)": aeronavă Boeing 747 (N. T.).

** „Pui-de-hulub": aeronavă de gabarit redus (N. T.).

Răspund să fie prompt reperat, catalogat şi poziţionat în căsuţa care-i e atribuită în încrucişarea fără seamăn a culoarelor aeriene şi a nivelelor de zbor, astfel ca toţi călătorii

ce străbat cerul Indianei să ajungă nevătămaţi la destinaţie.

Aceasta este, cel puţin, dorinţa formulată de orice controlor conştiincios al traficului aerian. Realitatea, însă, e uneori destul de diferită.

În săptămâna aceea, Harry Crain lucra la postul doi, care comportă de obicei cinci, şase membri; Harry Crain, ca de obicei, se plimba la nesfârşit prin spatele lor, opriindu-se din când în când să se odihnească pe taburetul înalt, rezervat numai lui. Conform regulamentului, Harry Crain purta o cască cuplată cu un cablu lung, extensibil, la aparatul radio de emisie-recepţie. Pe lângă căşti, instalaţia mai era dotată şi cu un microfon ultra-sensibil care transmitea glasul acarului celest în lumea exterioară, undeva deasupra capului său.

În acea noapte, echipă era formată din patru operatori radar, un coordonator şi Harry Crain, controlorul de trafic. Stăteau aşezaţi doi câte doi în faţa ecranelor, îmbrăcaţi toţi la fel, în cămăşi albe descheiate la guler şi cu mânecile suflecate, aţintindu-şi privirile asupra porţiunilor de spaţiu aerian afectate fiecăruia. În sală, difuzoarele bolboroseau frazele cabalistice atât de tipice în jargonul aviatic. Pentru moment, aceste expresii răsunau destul de rar. Deasupra statului Indiana, cerul era tot atât de negru în toiul nopţii precum centrul de control în miezul zilei.

— Control trafic, chem control trafic, anunţă glasul unui pilot. Aveţi aparat semnalat pe culoarul atribuit lui Aireast 31?

21

Harry Crain se aplecă asupra unuia dintre «crane, unde se vedeau ceea ce, în jargonul de specialitate, se numeau trei „blocuri-date”. Acolo figurau două aparate, deplasându-se în aceeaşi direcţie, la distanţă de douăzeci şi patru de kilometri. Al treilea, în direcţia opusă, era chiar mai îndepărtat de culoarul pentru Aireast 31. Restul ecranului nu indică nici o altă mişcare.

Harry acţiona, aşadar, un întrerupător, deschizând circuitul de telecomunicaţii, şi vorbi în microfon:

— Aireast 31, aici controlul. Negativ. Singurul aparat reperat e un Lockheed L-l011 al TWA la ora şase faţă de poziţia voastră, douăzeci şi patru de kilometri, şi un Alleghany DC-9 la ora douăsprezece faţă de poziţia voastră, optzeci de kilometri.

Rămâneţi pe linie, verific pe bandă lată.

Se aplecă în partea cealaltă şi apăsă pe un buton. Pe ecranul radar, imaginea se schimbă, trecând de la banda îngustă a circuitului de ordinator la bandă lată a lecturii directe. Harry aruncă o privire rapidă, apăsă pe acelaşi buton, apoi pe altul. Redescoperi aceeaşi imagine primară, tratată, de astă dată, de către ordinator. Văzu astfel, într-adevăr, o ţintă fără radiofar, imaterializîindu-se în vecinătatea lui Aireast 31. Surprins, Harry Crain se apropie de ecran. În acelaşi moment, pilotul reveni pe fir:

— Aici Aireast 31. Avem un aparat la ora două faţă de poziţia noastră, distanţa şase-opt kilometri, câteva grade mai sus, traiectorie descendentă.

Unul dintre operatori se aplecă peste umărul lui Harry pentru a privi şi, cu un mormăit de uimire dezaprobatoare, confirmă informaţia.

— Aireast 31, Roger, răspunse Harry Crain.. Am reperat ţinta primară conform poziţiei indicate. N-avem nici o cerere de trafic de mare altitudine înregistrată pentru poziţia asta. Verificăm pe joasă altitudine.

Se întoarse spre un membru al echipei:

— Chemaţi controlul de joasă altitudine şi întrebaţi dacă nu ştiu ce-ar putea fi chestia aş...

— Control, aici Aireast 31, îl întrerupse vocea pilotului. Aparatul semnalat nu are nici o caracteristică de joasă altitudine. Acum se află la o oră faţă de poziţia mea, tot deasupra şi în coborâre..

— Puteţi identifica tipul de aparat?

Glasul pilotului nu-şi schimbă registrul, rămânând la fel de calm, lucru demn de laudă, dacă stăteai să asculţi ce anume avea de semnalat:

— Negativ. Fără siluetă identificabilă. Ţinta e extrem de luminoasă. Are cele mai puternice faruri de reperaj pe care le-am văzut în viaţa mea. Se schimbă alternativ de pe alb pe roşu. Culorile sunt extraordinar de pure.

Ceilalţi controlori îşi părăsiseră posturile pentru a se aduna în jurul ecranului şi-al lui Harry. Coordonatorul ridică mâna spre un panou, apăsă pe un buton pentru a chema pe

cineva şi spuse repede câteva cuvinte din care se simţea agitaţia.

Fără să scape din ochi ecranul radar, Harry făcu câţiva paşi spre taburet şi se aşeză.

— TWA 517, chemă el în microfon. Puteţi confirma?

Imediat, în difuzoare se făcu auzit glasul unui alt pilot:

— Control, aici TWA 517. Aparatul semnalat prezintă într-adevăr aspectul unor faruri de aterizare excesiv de puternice. Am crezut că-i Aireast...

— TWA 517, aici Aireast 31, se-aude. Repetaţi, vă rog.

— Aici TWA 517, reluă pilotul, articulând cu grijă. Repet: aţi aprins farurile de aterizare?

— Negativ.

— TWA 517, aici control Indianapolis, interveni Harry. Aireast e în acest moment la ora douăsprezece faţă de poziţia voastră, douăzeci şi patru de kilometri, aceeaşi direcţie, aceeaşi altitudine. Emiteţi formula de identificare.

Pe ecran apăru formula de identificare codificată a zborului TWA 517.

Harry Crain îl întrebă pe pilot dacă era în contact vizual cu zborul Aireast 31. La răspunsul afirmativ al acestuia, îl întrebă, în continuare, dacă era în contact vizual şi cu aparatul necunoscut semnalat de Aireast 31.

— Afirmativ, răspunse pilotul. Chiar de o bună bucată de vreme. Comportamentul aparatului corespunde exact celor semnalate de Aireast 31.

— Aici Aireast 31, interveni celălalt pilot. Aparatul se înscrie în coborâre... se află acum la cinci sute de metri deasupra mea... Aşteptaţi! Control? Aici Aireast 31. Aparatul a executat un viraj, se îndreaptă direct spre noi, repet, drept spre noi, aceeaşi altitudine. Operăm viraj dreapta şi părăsim altitudinea de zbor 350.

Harry Crain sări de pe taburetul său. În block-haus, temperatura crescuse brusc cu câteva grade.

— Aireast 31, aici controlul. Mesaj recepţionat. Coborâţi la altitudinea 310, repet, trei-unu-zero, şi

Rămâneţi acolo. Alleghany 444, aici controlul, Viraţi treizeci de grade dreapta, executare imediată. Aireast 31 la ora douăsprezece faţă de poziţia voastră, în coborâre pentru altitudinea 310.

La fel de imperturbabil, pilotul zborului Aireast 31 reveni pe fir:

— Aparatul se înscrie în coborâre sub un unghi ascuţit. Prezintă mişcări aberante.

Harry schimbă o privire neliniştită cu coordonatorul. Nu aveau posibilitatea să-şi spună unul altuia ce gândeau.

— Control, aici Aireast, reluă pilotul pe un ton de conversaţie. Aparatul se năpusteşte asupra noastră. Luminozitate excesivă, viteză foarte mare.

Se lăsă din nou tăcerea. Nu se mai auzea decât pârâitul difuzoarelor.

— Control, aici Aireast 31. A trebuit să părăsim altitudinea 310. Aparatul a trecut la ora zece faţă de poziţia noastră, distanţă mai mică de cinci sute de metri, viteză foarte mare... Aşteptaţi... Aparatul pare să se îndepărteze definitiv.

Din toate piepturile răsună un oftat de uşurare.

— O să chem bază militară de la Wright Pat-terson, bombăni coordonatorul. Cretinii ăia precis că fac din nou încercări secrete...

În acel moment, şeful echipei de noapte, convocat de coordonator, care rămăsese tăcut în spatele lui Harry, luă pentru prima oară cuvântul:

— Harry, întreabă-i dacă vor să facă un raport oficial.

— Aireast 31, aici controlul, rosti Harry, după ce-i răspunse superiorului său printr-o înclinare a capului. Reveniţi, la. Altitudinea 310 şi rămâneţi

25.

Acolo până la noi ordine. Confirmaţi executarea manevrei. Doriţi să întocmiţi un raport OZN?

În tăcerea ce se lăsase, difuzorul zbârnâi prelung.

— Negativ, răspunse, în sfârşit, pilotul. Nu dorim să prezentăm un raport oficial.

— TWA 517, aici controlul. Doriţi să întocmiţi un raport oficial de întâlnire cu un OZN?

Pilotul ezită la fel de mult timp ca şi colegul său, înainte de

a răspunde:
— Negativ, control. Nu dorim să facem raport. De altfel... nici măcar n-am şti ce fel de raport să facem.
Harry Crain se relaxă vizibil şi zâmbi pentru prima oară de la începutul incredibilului incident.
— Nici eu, mărturisi el, n-am nici cea mai vagă, idee... Voi încerca, totuşi, să urmăresc aparatul până la destinaţie.
— Aici Aireast 31. Am revenit la altitudinea... 310. De fapt, stewardesele spun că pasagerii au făcut o mulţime de fotografii pe durata trecerilor aparatului.
Şeful echipei de noapte ciuli urechea şi ieşi repede din încăpere.
— Tare-aş vrea să văd fotografiile astea, comentă cu jumătate de glas Harry Crain. Alleghany 444, continuă el cu voce normală, viraţi la dreapta pentru a urma culoarul J-8. TWA 517, altitudinea 350 confirmată. Aireast 31, altitudinea 310 confirmată până la destinaţie şi procedură de apropiere.
Trecură câteva minute. Operaţiunile de control îşi regăsiseră rutina. Tensiunea se risipise.

26

— Şi totuşi, observă coordonatorul, sunt foarte curios ce prevede manualul de instrucţiuni pentru cazuri ca ăsta!
— Manualul ăla, răspunse Harry, chiar aviaţia militară a început să-l scrie, acum aproape treizeci de ani. I-au zis „Cartea albastră”. Să-i lăsăm, aşadar, să se descurce singuri cu el.
În aceeaşi seară, în jurul orelor 21, zborul Aireast 31 survola casa lui Roy Neary. În interior, abia dacă se auzi şuieratul îndepărtat al reactoarelor; oricum, nu i se dădu nici o atenţie.
De mult timp, Roy Neary se instalase în living, transformându-l într-un fel de debara şi atelier. Pardoseala era plină de-o nemaivăzută adunătură de dispozitive mecanice şi electrice, împinse neglijent pe lângă pereţi sau îngrămădite prin colţuri. Se găseau acolo atâtea jucării pentru uzul adulţilor cât să aducă la disperare orice copil şi să-i sporească pofta de-a creşte mai repede.
În mijlocul acestei harababuri trona un tre-nuleţ electric instalat pe o masă de ping-pong. Liniile alcătuiau un circuit

complicat care traversa un peisaj montan, a cărui reconstituire vădea o* scrupuloasă exactitate. Nu lipsea nici piscul, şi nicl. Chiar un lac.

În seara aceea, Roy Neary se afla în cameră' împreună cu Brad, fiul său de opt ani. Aşezat lângă el, Roy se străduia să-l ajute pe Brad să-şi facă temele la aritmetică. Dar 'băieţelul se arăta mai puţin interesat de exerciţiile sale decât de trenul electric.

În repetate rânduri, Roy încercase să-i explice soţiei sale, Ronnie, care tare-ar mai fi vrut să joace-ping-pong din când în. Când, de ce era indispensabil să aibă trenuleţ electric, într-o familie în care-existau şi băieţi.

— Indispensabil pentru tatăl lor! Îl ironizase-ea. La fel cum şi ping-pong-ul e indispensabil pentru mama lor, dacă vrea să se menţină în formă.

Roy evitase conflictul, promiţând să demonteze circuitul în timpul weekend-urilor. Dar trecuseră săptămâni, apoi luni de zile, şi circuitul nu fusese niciodată demontat. Dimpotrivă, nu încetase să se extindă şi să se îmbogăţească mereu cu noi rafinamente, până la punctul în care Roy ajunse nevoit să-şi consacre cea mai mare parte din timpul liber întreţinerii lui, pentru a-l păstra în stare de funcţionare.

— Ce-ai zice de-un pod mobil, uite-aici? Sugeră Brad, arătând un loc unde linia trecea peste o groapă.

— Treaba ta-i să-ţi vezi de lecţii, răspunse tatăl său, îneruntîndu-se. Lasă trenul!

— Am oroare de mate! Declară băieţaşul, aruneîndu-şi creionul pe jos cu un aer sfidător..

Când o să fiu mare, vreau să mă fac ceferist, iar ceferiştii n-au nevoie să ştie matematică.

Cu răbdare, Roy se aplecă să ridice creionul şi i-l întinse din nou fiului său.

— Să zicem că şeful gării îţi dă optsprezece vagoane şi te pune să formezi trei trenuri de aceeaşi lungime. Cum faci?

Brad împinse creionul cât colo şi scoase din buzunar un minicalculator electronic.

— Fără panică! Replică el cu un aer triumfător. O să am o şmecherie de-asta!

Roy oftă, ridicând ochii spre cer. Deodată, tăcerea fu spartă de Toby, puştiul de şase ani, care năvăli în încăpere ca o furtună, maturând totul în calea lui. Se opri în faţa tatălui său şi-i lipi un deget răzbunător, nu tocmai curat, pe faţă:

— Mi-ai şutit vopseaua fosforescentă! Ce, eu Iţi şutesc ţie chestiile tale?

Roy nu avu timp să-şi proclame nevinovăţia, căci îi atrase atenţia un spectacol neaşteptat. Ron-nie, soţia sa, intrase în cameră cu paşi înceţi. Ţinând ochii închişi şi mâinile întinse, umbla că o somnambulă. În urma ei, micuţa Sylvia, în vârstă de trei ani, se agăţa de fustă lungă a maică-sii şi înainta cu prudenţă, ridicând picioarele foarte sus.

Ronnie Neary era o femeie destul de drăguţă, înzestrată cu simţul umorului; avea păr lung şi blond, încadrându-i faţa ovală, terminată printr-o bărbie ascuţită. Deasupra ochilor ei albaştri, scăpărători, se desenau cu precizie sprâncenele, pe care ideile trăsnite ale soţului le făceau uneori să se ridice într-o expresie de mirare amuzată. De ce oare, în seara asta, prefera să se comporte ca o oarbă?

29

— Ronnie! Începu Roy. Ce se...

— Brad, îl întrerupse Ronnie, am pentru tine o problemă de aritmetică elementară. Dacă ştii că într-o săptămână sunt şapte zile şi că mama ta stă acasă şapte zile pe săptămână, câte zile-i mai rămân ca să se distreze?

Brad n-avu nevoie să-şi consulte calculatorul', de buzunar.

— Face zero!

Lui Roy nu-i plăcea întorsătura pe care o lua conversaţia, aşa că interveni din nou:

— Ronnie, deschide ochii!

— De ce-aş face-o? Pot străbate toată casa cu ochii închişi. Pot să fac păturile, cafeaua, bucătăria, fără să-i deschid. Cunosc totul pe dinafară, la fel cum îşi cunoaşte un cobai cuşca...

— Discutăm imediat. Până una-alta, mai bine deschide ochii să-mi vezi ultima invenţie.

Femeia se supuse, cu regret. Fredonând vioi, Roy apăsă unul din butoanele pupitrului de comandă al trenuleţului electric. Sub ochii familiei fascinate, ' o corăbioară cu pânze

începu să lunece pe suprafaţa unei oglinzi ce închipuia un lac, apro-piindu-se de un pod pe care trenul era gata să-l treacă. În ultima clipă, corabia şi locomotiva se opriră, iar podul pivotă lent. Atunci nava trecu prin locul astfel eliberat, iar podul se închise la loc în urma ei. Din păcate, trenul pomi prea devreme şi se prăbuşi greoi pe oglindă, provocând un zgomot de fierărie. Zâmbetul satisfăcut se şterse de pe chipul lui Roy, care-şi înăbuşi o înjurătură.

— Ce tâmpenie! Spuse el pe ton de scuză. Adineaori a mers foarte bine...

30

— Bineînţeles, bineînţeles, răspunse Ronnie sarcastică. După părerea mea, trenul nu mai are decât cincisprezece zile până va ajunge în pivniţă, ca să le ţină de urât celorlalte devoratoare pasiuni de moment...

— Nu-i adevărat! Protestă Roy. Îmbufnată la culme, Ronnie se aplecă să ridice ziarul şi se prefăcu că-l parcurge ca şi cum ar fi căutat cu disperare ceva care s-o binedispună.

— Doamne! Suspină ea după un moment, deci nu e nimic de făcut în casa asta? Mă simt închisă ca într-o puşcărie.

— Am ieşit în oraş weekend-ul trecut, zise timid Roy.

— Traversarea străzii, ca să luăm cina la familia Taylor, nu-i ceea ce-aş numi eu o ieşire în oraş.

— Îl duci pe Brad la şcoală în fiecare zi...

— E la fel de captivant ca şi faptul de a-l conduce pe Toby la grădiniţa de copii sau de a o târî pe Sylvia după mine la piaţă.

Roy îşi stăpâni cu greu o grimasă:

— Nu ţi se pare că pictezi un tablou destul de sinistru?...

— Atunci dă-mi altă pensulă, culori...

— Dacă-ţi închipui că slujba mea de la compania de electricitate e mai interesantă... După ce ai reparat un transformator ars, următoarele nu mai prezintă nici un mister...

— Tu, cel puţin, ai ocazia să întâlneşti alţi oameni. Nu-ţi petreci viaţa cutreierând magazinul universal căutând suluri de hârtie igienică de la solduri...

31

Roy se strâmba din nou şi nu răspunse. Ronnie nu-l mai

atacase niciodată până acum, nici chiar indirect, la capitolul salariu. Considerase întotdeauna că în această privinţă se descurcau destul de bine. Ce se întâmplase, atunci, de era atât de agresivă în seara asta? În general, accesele ei de furie durau puţin.

— Mi-au mărit leafa în ianuarie…, se încumetă el.

— Nu pricepi nimic! Răspunse Ronnie. Nu despre bani îţi vorbesc! Nu fac o tragedie din faptul că alerg după produse ieftinite; din contră, e singura mea distracţie. Altceva îmi lipseşte. Oricum, mă cunoşti. Ştii bine că nu sunt chiar atât de greu de mulţumit. Nu-ţi pretind să ne facem vacanţele la Acapulco. Pur şi simplu, îţi spun că mă plictisesc, că nu mai suport. Tot timpul acelaşi lucru, niciodată ceva nou... Aproape c-am ajuns să dau telefon la robot ca să mă distrez!

Pentru a treia oară, Roy făcu o strâmbătură.

— Ia auziţi, interveni Toby, care vroia să revină la lucruri serioase, n-ar fi nimic, da' mi-a şutit vopselele fluorescente!

Remarca sa căzu în gol. Ronnie luase iar ziarul şi i-l întinse lui Roy, cu o figură rugătoare, îndoit la pagina spectacolelor.

— Uită-te cel puţin dacă nu e vreun film bun, săptămâna asta.

Uşurat, Roy luă ziarul şi—1 parcurse cu privirea. O clipă mai târziu, scoase un strigăt de bucurie:

— Hei! Rulează „Pinocchio”, chiar acum!

— Cine-i ăsta, „Pinocchio”? Întrebă Brad, strâmbând din nas.

— Un film de desene animate senzaţional! Aveţi. Noroc, copii! Mâine-i sâmbăta, vă duc să-l vedeţi.

— Ne-ai promis că mergem la minigolf! Protestă Brad. Doar n-o să ne pierdem timpul să vedem un film pentru mucoşi!

— Habar n-ai tu! „Pinocchio” -i de-o mie de ori mai distractiv decât minigolful. Mâine mergem, ne-am înţeles?

— Dacă vrei să-ţi atragi dragostea copiilor, există metode mai bune! Îl zădărî Ronnie cu o ironie răutăcioasă.

— Bine, dar staţi să vedeţi... „Pinocchio” e toată tinereţea mea! Copiii rămân mereu copii. Or să moară după el.

Şi începu să fredoneze încetişor:

Sub o stea dacă visezi, Nu-i nevoie să...

Se întrerupse brusc, descumpănit de indiferenţa generală cu care-i fusese întâmpinata demonstraţia.

— Bine, am înţeles! Exclamă, ridicând braţele spre cer. Hotărâţi voi singuri, n-am să-ncerc să vă influenţez cu nimic. Sau ne ducem mâine la minigolf, şi va trebui să aşteptăm o oră şi să ne îmbrâncim, sau mergem să vedem „Pinocchio”, unde e muzică frumoasă, magie, poante pe care n-o să le uitaţi toată viaţa. Haide, să votăm!

— Minigolf! Urlară în cor cei trei copii.

— De acord, spuse Roy. Mâine, mergem la minigolf. Dar pentru seara asta, la culcare! Haideţi, n-o mai lungiţi, s-a făcut târziu!

33

În acel moment, telefonul începu să sune. Ronnie se duse să răspundă.

— Roy, e Earl! Anunţă ea, întinzându-i aparatul. Vine-acum, adăugă, în receptor. Tocmai traversează Alpii.

Roy înconjură masa de ping-pong, mormăind: „Nostim, n-am ce zice!”, şi luă receptorul. Ronnie rămase alături, lipindu-se de el şi muşcându-l de ureche. Cu braţul rămas liber, Roy o ridică pe mica Sylvia, care vroia să facă la fel.

— Salut, Earl! Îi spuse el în sfârşit colegului său. Care-i problema?

— Tocmai am primit un apel de la dispecerat, răspunse Earl Johnson pe un ton îngrijorat. E c pierdere masivă de tensiune pe magistrala de alimentare…

— Imposibil!

— Gura, şi-ascultă! I-o reteză Earl. Adineaori ni s-a bulit o baterie-ntreagă de transformatori, la substaţia Gilmore. S au ars toţi. O să se propage în reţelele cartierului rezidenţial dintr-un minut în altul. Ai face bine să-ţi tragi pe tine salopeta cât mai ai lumină. Mişcă-ţi fundul, Roy, şi dă fuga la Gilmore!

Înainte ca Neary să fi putut spune ceva, Earl închise. Năuc, Roy se întoarse spre Ronnie:

— Ai auzit? Ga să vezi!… Ce naiba… Deodată, casa se cufundă în beznă.

În întuneric, Roy remarcă primul petele albăstrii răspândite peste circuitul trenuleţului electric, pretutindeni unde se aflau râuri şi lacuri. Oglinzile pe care le pictase cu

mâna lui ca să imite apa emanau o slabă lumină turcoaz. La fel ca ochii lui Ronnie.

34

— V-am spus eu! Vocifera pe neaşteptate Toby, care observase, în sfârşit, şi el ciudatul spectacol. V-am spus eu că mi-a şutit vopselele fluorescente!

Un sintetizator e un instrument foarte complex. Nu se folosesc prea multe în lume, şi există destul de puţini oameni capabili să le fabrice. Dar şi mai rari sunt aceia care ştiu să le folosească în totalitate posibilităţile şi le cunosc limitele. După cum ne putem, evident, închipui, aceşti oameni sunt compozitori.

Astfel, când le parveni ordinul să modifice de urgenţă sintetizatorul special construit, cu doi ani în urmă, pentru Stevie Wonder, tinerii mustăcioşi şi ochelarişti, specializaţi în aceste tehnici misterioase, se apucară de treabă cu o seriozitate destul de intrigată, dacă nu chiar amuzată.

Era evident că grupul căruia domnul Wonder îi împrumuta sintetizatorul său nu se ilustrase câtuşi de puţin, până-n prezent, prin realizările sale muzicale. Succesele lui — şi fuseseră numeroase — ţineau de domenii cu totul diferite. Ce vroia să însemne, aşadar, povestea asta prostească? Ce-aveau de gând neisprăviţii ăia să facă din sintetizatorul

Dar tinerii oehelarişti, mustăcioşi şi burduşiţi cu diplome, nu pierdură vremea cu speculaţii zadarnice. Se dedicară muncii lor cu o ardoare ce le făcea cinste. Căci, nu se ştie niciodată, acea modificare eretică a instrumentului lor putea să reprezinte un progres decisiv pentru viitor... Le deschidea, poate, sectoare ale pieţei la care nu se gândiseră niciodată... Nebănuite sunt căile muzicii, întocmai ca ale Domnului.

Când Roy ajunse la substaţia Gilmore şi se prezentă în biroul lui Ike Harris, contramaistrul cu serviciile de întreţinere, acesta din urmă tocmai vorbea la două telefoane simultan. Dintr-unul, în legătură directă cu ascensorul unde rămăsese blocat superiorul său, şeful de district Grimsby, se revărsau torente de invective. Celălalt, branşat la reţea şi la lumea exterioară, vibra sub izbucniri de exasperare tot atât de redutabile. Harris ajunsese cu nervii în pioneze şi dădea semne de ameţeală.

Lor?

— O linie de 250 de KVA a sărit la Gilmore, îi spunea el lui Grimsby, într-un aparat. Toate întrerupătoarele de circuit sunt deschise, adăugă în-torcîndu-se spre Roy, pentru a-l pune la curent cu situaţia. Deja nu mai avem alimentaţie primară. Tolono şi Crystal Lake sunt cufundate-n beznă. Ce? Da, domnule Grimsby, ştiu, şi dumneavoastră sunteţi în beznă...

Se strâmba spre Roy, descriindu-i starea de spirit a şefului, şi îndepărtă receptorul de ureche pentru a lăsa să se-audă nişte urlete de furie.

— Da, domnule, da, bineînţeles! Reuşi el să în-gatme printre două explozii vocale. De fapt, mi s-au semnalat acte de vandalism. Se pare că mai multe linii de înaltă tensiune au fost doborâte. Am dat telefon la serviciile municipale să trimită întăriri, dar nu putem restabili circulaţia curentului înainte ca pilonul de 500 KVA să fie din nou funcţional... Poftim? Da, domnule, da...

Harris acoperi receptorul cu o mână şi se răsuci spre Roy:

— Neary, ai mai dirijat echipe de montaj?

— În ultimii doi ani nu, ba chiar...

— Îl trimit pe Neary imediat să rezolve, îl întrerupse Harris, luând mina de pe receptor. Da, domnule...

— Ia ascultă, Ike... protestă Roy. Harris îi făcu un gest categoric din mina:

— Fără discuţii! Fugi acolo şi descurcă-te, înţeles? Nu, domnule Grimsby, nu dumneavoastră...

Roy ieşi din dispecerat la trap, în timp ce Harris urla după el:

— Şi zi-le ălora de la municipalitate că dacă nu se mişcă mai repede, mergem să instalăm lumî-

Nări în biroul primarului şi-o să-i spunem noi cine răspunde de-asta!... Nu, domnule Grimsby, nu dumneavoastră răspundeţi de asta!...

Un sfert de oră mai târziu, hurducându-se pe un drum de ţară ale cărui împrejurimi nu le cunoştea deloc, Roy Neary era

gata să se declare învins. Camioneta de serviciu era, scurt şi cuprinzător, o reproducere fidelă a livingului-atelierului-debaralei lui. La lumina unei lămpi electrice pe care o ţinea între dinţi, încerca disperat să-şi determine poziţia pe-o hartă a reţelei electrice, etalată peste volan. Chiar şi-n vremuri normale, când se urcă la volan devenea un pericol public. Cercetările sale topografice nu ameliorau cu nimic situaţia, iar conversaţiile poliţiei, captate de radioul lui cu unde scurte, îl distrăgeau şi mai primejdios de la condusul maşinii.

— Aici standard şerif! Aici standard şerif! Avem o maşină în sectorul Reva Road?

— Aici poliţia rutieră, captat mesajul şerif. Maşina 6-l0 în patrulare pe Reva Road. Vă putem da o mina de ajutor, băieţi?

— Nu vă refuz, mulţumesc! Mergeţi la cucoana de la numărul 211, Reva Road. Ne semnalează ceva în legătură cu felinarele de pe stradă. E atât de isterizată, că nu se-nţelege nimic. Încercaţi să vedeţi despre ce-i vorba.

Roy opri furgoneta la marginea drumului. Reva Road, n-avea nici o îndoială, se găsea la Tolono. Or, Ike Harris spusese adineaori că Tolono era cufundat în beznă. Deschise radio-telefonul:

— TR-88-l8 cheamă contramaistrul de întreţinere.

— Întreţinerea, se prezentă Harris, pe un ton repezit. Ce vrei de la mine?

— Aţi restabilit curentul la Tolono?

— Faci bancuri, da? Tolono a fost primul sector care ne-a plesnit între degete.

— Tocmai am auzit poliţia semnalând nişte lumini la Tolono...

— Pe toţi dracii! Explodă Harris. Nu-i momentul, totuşi, să te distrezi ascultând convorbirile poliţiei, Neary! Nu într-o noapte ca asta! Toată reţeaua se duce pe copcă! Ai o treabă de făcut, fă-o!

Oftând, Roy porni din nou furgoneta. Câteva clipe mai târziu, se simţi oarecum îmbărbătat la vederea unui girofar portocaliu rotindu-se la o sută de metri în faţa lui. Deci nu se rătăcise complet în sânul naturii. Opri în spatele unei camionete a serviciilor de întreţinere şi se dădu jos din maşină.

Două echipe erau pe cale să se apuce de treabă, aşteptând cu răbdare să vină cineva competent şi să le dea ordine. Câţiva metri mai încolo, o platformă hidraulică, cu motorul în ralanti, era gata să ridice oamenii până-n vârful unui pilon care abia se distingea în întuneric.

Roy se simţea stânjenit. Nu dirijase decât rareori echipe pe teren şi, în majoritatea cazurilor, oamenii aceia erau indivizi căliţi, mult mai în vârstă decât el. Chiar dacă, pradă unei bruşte inspiraţii, ar fi reuşit să găsească termenii necesari pentru a da ordine coerente, nimic nu garanta că-l vor asculta numai şi numai fiindcă îşi câştigase gradele manevrând abil prin labirintul organigramei.

39

Reperă în fine un chip amical, cel al lui Earl Johnson, care-l sunase acasă. Dinţii albi ai acestuia luceau pe chipul negru, căruia lumina portocalie a girofarului îi împrumuta reflexe de chihlimbar.

— Salut, Earl! Spuse uşurat Roy. Ce se-ntîm-plă în sectorul ăsta?

— Ce nu se-ntâmplă, mai bine zis… Ne-au paradit trei kilometri de linie de-naltă tensiune, dă-ţi seama! 'Au tupeu, unii, să se distreze cu aşa ceva!

— Glumeşti, nu?

Drept răspuns, Earl Johnson îşi dirijă fasciculul lanternei spre vârful pilonului, urmând direcţia cablului gros de cupru care-ar fi trebuit să meargă până la pilonul următor, după o curbă graţioasă. Nu tu curbă, nu tu cablu de cupru: acolo nu mai exista absolut nimic. Vid absolut.

— Cablul n-a fost tăiat, şi mici la pământ n-a căzut, explică Earl. Pur şi simplu a dispărut. S-a volatilizat. De la M-l0 la M-l2.

— Trebuia s-o văd ca s-o şi ored! Replică Neary, cu un oftat. O fi din cauza scumpirii cuprului…

Reveniră la fucrgonetă pentru a-şi transmite prin telefon raportul la dispecerat.

— Evident, porcăria asta costă scump, comentă din mers Jilarl Johnson. De când tot zic c-ar fi cazul să-ngropăm liniile în pământ…

— Şi-atunci pe ce-or să se mai aşeze păsările? În clipa când era gata să ridice microfonul, Roy

Auzi difuzorul emiţând un apel al poliţiei:
— Către toate unităţile din sectorul Tolono... toate unităţile, în alertă... o femeie reclamă că

Lampa ei din bucătărie... se stinge şi se-aprinde încontinuu... o altă reclamaţie...
— Chiar a zis Tolono? Întrebă surprins Earl.
— Ea două oară că se semnalează sectorul ăsta, confirmă Roy.
— Dar în Tolono n-ar trebui să fie nici un pic de curent! Tocmai de-asta suntem noi aici!
— În principiu, da, replică Roy, ridicând microfonul. Aici TR-88-l8, daţi-mi-l pe Ike Harris. [a, reluă el, întinzându-i lui Earl o hartă, încearcă şi tu să-mi găseşti adresa pe care au dat-o adineaori, Osborne sau cam aşa ceva. Eu totdeauna m-am rătăcit, cu planurile astea nenorocite...
— Neary, dumneata eşti? Ce se petrece? Întrebă vocea lui Ike Harris.
— Mă aflu la pilonul M-l0, Măria doi ori cinci. De aici până la M-l2, Măria doi ori şase, cablurile au dispărut complet. S-ar zice că vandalii le-au secţionat, acţionând dintr-un elicopter în zbor, şi le-au încărcat într-un camion. Dar asta nu-i tot...
— Nici la mine nu-i tot! Îl întrerupse Harris. Trebuie să refaceţi contactul într-o oră, maximum.
— O oră? Dar e imposibil! Avem de amplasat trei kilometri de cablu...
— Nimic nu-i imposibil când ai un şef de district blocat în lift, care-ţi sparge timpanele că vrea să iasă.
Neary îşi reprimă un rânjet înţelegător:
— Am înţeles, o să ne străduim! De fapt, Ike, nu cumva aţi restabilit curentul la Tolono?
— Ţi-am zis şi ţi-o repet, Tolono e primul sector care-a sărit! E la fel de-ntuneric ca şi în ascensorul lui Grimsby!

— Serios, Ike, acum ascultă-mă. Poliţia primeşte reclamaţii în care se semnalează lumină la Tolono. Dacă reţeaua din sector e sub tensiune şi, dintr-un motiv sau altul, pe tablourile de control nu se vede, unul din băieţii voştri ar putea pune

mâna fără grijă şi pfftt!... Chiar la Gilroy s-a întâmplat, mai ţii minte?

— Ascultă-mă şi tu, Roy! Tolono e tot atât de cufundat în beznă ea mintea ta! Mi-o confirmă două ordinatoare, chiar în clipa asta!

—... Preluaţi apelul de la postul Rezervoarelor Tolono, bâzâi difuzorul. Se semnalează că ghirlandele pomilor de Crăciun au declanşat un incendiu...

— Ike, ai auzit? Exclamă Roy. Acum semnalează ghirlande de la pomii de Crăciun!

Urmă o scurtă tăcere. Când Ike Harris vorbi din nou, era de un calm ameninţător.

— Suntem în mai, nu în decembrie! Şi nu poţi avea ghirlandele aprinse în timpul unei pene de curent. Poveştile dumitale seamănă mai mult a magie neagră sau a balamuc. Acum, gata cu gluma! La muncă!

Şi Harris închise. Înainte ca Roy să fi putut adăuga un cuvânt măcar.

Dezgustat. Neary se întoarse spre Earl Johnson:

— S-a sonat, pe cuvântul meu! Şi totuşi, aşa 3-a făcut scrum Jordie Christopher. Înlocuind un izolator la Gilroy.

— Ai auzit ce ne-a spus, oftă Earl. Vrea să înlocuim cablul.

— Normal, normal...

Gânditor, Roy rămase sprijinit de portieră, fredonând distrat. Dintr-o dată, se întoarse spre prietenul său, cu o figură de conspirator:

— Ia ascultă, Earl, ee-ai zice să preiei tu conducerea operaţiunii, timp de-o oră?

Înainte ca Johnson să fi putut protesta, Neary urcase deja la loc în furgonetă, pornise motorul şi trântise portiera.

— Eu? Exclamă Earl. Eşti nebun! Au să-mi rîdă-n nas, zău! N-am vechime, şi nici măcar nu-s alb! Nu-mi fă asta, Roy! Când o să se afle, vei avea necazuri serioase, crede-mă...

— Ascultă, Earl, dacă Ike îşi bagă coada, băieţii de la Tolono riscă să se pârlească...

— Iar dacă are dreptate, o să te pârleşti tu atât de repede încât nici măcar nu vei mai avea timp să mergi să te înscrii la şomaj!

— De acord. Atunci, ca s-ajung la Tolono, o iau pe departamentala 66 şi pe urmă pe 70, da? Întrebă Roy, ambalând motorul.

Earl Johnson îşi ridică braţele spre ceruri, disperat de deplorabilul simţ de orientare ee-l caracteriza pe colegul său.

— Pe-acolo o să te pomeneşti la Cincinnati! Urlă el pentru a acoperi zgomotul motorului. O iei pe 59 şi abia după aia pe 70!

În semn de mulţumire, Roy Neary îşi agită braţul afară prin portieră. Earl Johnson rămase un moment ţintuit locului, privind luminile roşii de poziţie ale furgonetei pierzându-se în noapte. În sfârşit, slobozi un oftat de resemnare şi se întoarse încet spre montori, care-l priviră apropiindu-se, cu

Expresii ironice. Se proţăpi în faţa lor, întrebîn-du-se ce-o să le zică. Înainte ca tăcerea să devină prea jenantă, îşi luă inima-n dinţi şi, cu un semn din bărbie, indică pilonul ce se înălţa deasupra capetelor lor:

— Haideţi, băieţi!

Sobra sa declaraţie stârni fluierături admirative în rândul publicului.

Zborul Aireast 31 atinse pistă la orele 23,40 fix. Turnul de control din Indianapolis îi dădu instrucţiunile de rutină pentru a se deplasa în zona de parcare AE, la aproximativ trei minute de mers faţă de pista de aterizare est-vest. În faţa aerogării, poliţiştii se desfăşuraseră pe toată lungimea trotuarului. Walkie-talkie-urile lor scuipau fraze neînţelese, în vreme ce o voce dulce, emisă din megafoane, informa publicul că zonele marcate cu alb erau rezervate debarcării pasagerilor.

Strecurându-se prin trafic, o limuzină Ford neagră se opri cu un asurzitor scrâşnet de pneuri la câţiva centimetri de cordonul de pază, muşcând

Din bordura vopsită cu alb. Poliţistul cel mai apropiat se repezi să deschidă una dintre portiere.

Din maşină coborâră grăbiţi trei bărbaţi, având alura unor jucători de rugby deghizaţi fără succes în experţi-contabili.

Costumele negre cu dungi subţiri păreau a fi fost ajustate după statura lor atletică, mai-mai să crape stofa. Deşi era noapte, doi dintre ei purtau ochelari de soare. Al treilea afişa o mustăcioară neagră, asortată de minune cu părul său blond.

Ieşind cu forţa pe uşile automate, îşi făcu apariţia un al patrulea „expert-oontabil”.

— A aterizat de-un minut! Anunţă el, gâfâind. L-au dirijat spre poarta de debarcare 55-A!

Fără o vorbă, năvăliră împreună în aerogara, împingând hotărâţi, cu umărul, uşile automate. Continuând să alerge, escaladară cu paşi mari scările rulante. Odată ajunşi sus, cel dintâi, dus de propriu-i elan, se repezi cu capul înainte într-o femeie gravidă, care nu-i văzuse apropiindu-se. În ultima clipă, ceilalţi trei reuşiră să-şi ocolească tovarăşul, pe care-l lăsară în compania nefericitei femei, îngrozită de-a se fi pomenit trântita pe jos, cu un necunoscut alături.

Totuşi, bărbatul o ajută să se ridice, îşi ceru scuze de bine de rău, o întrebă politicos dacă nu se lovise şi, fără a mai aştepta răspunsul, se năpusti pe urmele colegilor lui. Sufocată sub şocul unei asemenea tornade, nefericita nu mai ţinu minte decât că zărise, agăţată cu un lănţişor la gâtul agresorului, un fel de insignă de plastic purtând fotografia ciudatului personaj.

Acesta îşi ajunse din urmă colegii în timp ce străbăteau în fugă sistemele de detecţie cu raze X.

45

Îşi fluturară cu toţii insignele de plastic pe sub ochii controlorilor zăpăciţi, cărora nici măcar nu le mai rămase timp să le facă semn să treacă, şi o luară la picior de-a lungul coridorului ce ducea spre porţile de îmbarcare şi debarcare.

Îşi întrerupseră sprintul nebunesc pe la mijlocul culoarului, oprindu-se brusc în faţa unei banale uşi însemnate, simplu, ou cifra 6, după cum avea să-şi amintească mai târziu un martor, şi năvăliră în încăpere fără a mai pierde vremea cu bătutul la uşă.

După câteva secunde, cei patru rugbişti ieşiră din nou, târând după ei alţi trei bărbaţi, care nu aveau deloc înfăţişarea unor sportivi travestiţi. Pe reverele vestoanelor, ecusoane de un alt model ie atestau calitatea de controlori ai Administraţiei Aviatice Federale. Furioşi, cei trei ostatici fură nevoiţi să

adopte viteza infernală impusă de răpitori, până la uşa turnului de control, unde toată lumea făcu o criză de nervi, deoarece nu se găsea cheia, în sfârşit, ciudatul grup porni în sus pe scară.

- În acest timp, Boeingul 727 Aireast zbor 31 îşi vedea liniştit de drum pe pista de rulare. Se oprise preţ de treizeci de secunde la o intersecţie, pentru a lăsa să treacă un alt aparat, reluându-şi apoi lenta înaintare spre poarta de debarcare 55-A. Deodată, pilotul apăsă pe frâne. Avionul se opri. Apoi, i se văzu roata din faţă cotind la limită spre babord.

Conform regulilor, aparatul era ghidat la sol de un impiegat cu indicatoare luminoase. La vederea unei manevre atât de neprevăzute şi neregulamentare, omul încremeni, cu bastoanele ridicate dea

Supra capului. Uriaşul turboreactor îşi continua rotaţia spre babord. Atunci, impiegatul începu să-şi agite frenetic bastoanele de semnalizare, urlând, într-un efort zadarnic de a se face auzit:

— Nu pe-acolo! Pe-aici, pe-aici!

Imperturbabil, Aireast îşi încheie manevra şi porni să ruleze spre o secţiune puţin frecventată a pistei; lumini albastre intermitente semnalizau că era un drum înfundat. Năucit, impiegatul lăsă braţele jos, aruncă o privire spre ferestrele întunecate ale turnului de control, de unde nu răzbătea nici o explicaţie, şi se alătură unui grup de hamali care asistaseră, stupefiaţi, la toată scenă.

În timp ce la un capăt al aeroportului se desfăşurau aceste evenimente surprinzătoare, la celălalt capăt ateriza un avion militar. Răspunzător de toate tulburările, Lacombe aşteptă ca aparatul să se oprească într-un loc discret, departe de zonele rezervate publicului. Abia încetase urletul reactoarelor, când francezul coborî din avion şi parcurse rapid cei câţiva metri până la Cadillac-ul negru ce-l aştepta pe asfaltul pistei.

La volan stătea un şofer în uniformă militară. Un civil dădu să se ridice de pe bancheta din spate, dar Lacombe opri cu un gest politeţurile inutile..

— Sunt gata? Întrebă el, aşezându-se.

— Da, domnule.

Şoferul demarase deja. După câteva momente, Cadillac-ul

se opri lângă aerogara de mărfuri, unde păreau să-l aştepte patru maşini. Dintr-una coborî o siluetă care se îndreptă în trap mărunt spre Cadillac.

47

— Domnul Lacombe? Întrebă, aplecându-se spre fereastra din faţă şi încercând să străpungă cu privirea întunericul dinăuntru.

— A, domnul Laugueline. Urcaţi, vă rog.

— Laughlin, domnule… Lafflin, mai ţineţi minte…

— Întocmai. Iar dumneata, Laughlin, mai ţii minte ce ţi-am cerut când ne-am întâlnit în Mexic? Începând din acest moment, de vreme ce ai devenit interpretul meu delegat, contez pe dumneata ca să redai cât poţi de bine nuanţele, emoţiile, accentele imperceptibile. Va deveni din ce în ce mai important.

— Mă voi strădui, spuse grav Laughlin.

În timpul acestei conversaţii, Cadillac-ul ajunsese în apropierea Boeingului 727 Aireast. Cu vioiciunea sa obişnuită, Lacombe sări din maşină imediat ce aceasta se opri. Laughlin făcu eforturi să-l ajungă.

În avion domnea liniştea. Prea obosiţi ca să mai protesteze, dar totodată uşuraţi de-a, fi aterizat la Indianapolis, pasagerii o priveau nepăsători pe stewardesă deschizând uşa din faţă, prin care pătrunseră imediat şase oameni. Doi dintre aceştia dispărură de îndată în cabina piloţilor. Ceilalţi patru ocupară poziţii lângă uşa deschisă şi pe culoarul central, ca pentru a preveni orice tentativă de fugă.

Confruntaţi cu acest ciudat comportament, pasagerii uitară, un moment, de oboseală. Spre marea lor surprindere, îi văzură apoi pe pilot, copilot şi radiotelegrafist ieşind din carlingă şi, însoţiţi de cei doi necunoscuţi, coborând pasarela pentru a urca în două maşini ce demarară imediat. Cele două

48

Gorile reveniră în avion pentru a se alătura colegilor lor.

Doi dintre ei începură apoi să le împartă pasagerilor creioane şi cartele perforate IMB. Un altul îi ceru unei stewardese să-i arate unde era microfonul. După ce învăţă cum să-l folosească, luă cuvântul cu acea falsă bună-dispoziţie pe

care o afişează animatorii cluburilor de vacanţă:

— Bună ziua la toată lumea! Aici Jack De-fores, care vă vorbeşte în numele Centrului de Cercetări al Air Force. Înainte de toate, permiteţi-mi să vă prezint scuzele noastre pentru această întârziere şi inconvenientele pe care vi le poate cauza. Facem tot ce putem pentru ca să ajungeţi acasă cât mai repede posibil. Iar acum, continuă el fără să abandoneze tonul jovial, câteva cuvinte explicative. Ca urmare a unei regretabile neînţelegeri, pentru care nimeni nu e vinovat, şi fără să fi existat posibilitatea de-a pune la curent compania Aireast, pilotul dumneavoastră a traversat un culoar aerian interzis temporar, din cauza unor teste secrete care se desfăşoară acolo...

Această declaraţie provocă o reacţie generală' de proastă dispoziţie în rândul pasagerilor. „Se putea?...”, mormăiră unii. „Iar îşi fac de cap pe banii contribuabililor...”, bodogăniră alţii.

— Aşa cum v-am promis, continuă Jack De-forest, nu intenţionăm să vă reţinem mult. Voi cere, doar, tuturor acelora dintre dumneavoastră care posedă un aparat de fotografiat, rol-filme virgine sau expuse, ori vreun magnetofon, să încredinţeze aceste materiale echipei care trece în acest moment printre dumneavoastră.

Pasagerii începură să fiarbă de furie. Urechile lui Jack Def orest receptară cuvinte grele la adresa funcţionarilor.

— Calm, vă rog, calm! Reluă el pe cel mai liniştitor ton. Nu este vorba de o confiscare, ci doar de un împrumut temporar. În zece zile, cincisprezece cel mult, vă veţi recupera bunurile, vă promitem. Completaţi cu atenţie cartelele ce v-au fos+ înmânate, indicaţi-vă în clar numele şi adresa, descrieţi în amănunt ceea ce ne lăsaţi în custodie. Air Force vă va restitui totul cu cel mai mare simţ de răspundere. Fotografiile vor fi developate pe cheltuiala noastră. Precizaţi, numai, dacă doriţi diapozitive sau copii pe hârtie fotografică.

Pasagerii se liniştiră şi începură să completeze sârguincioşi cartelele. În acest moment, Lacombe. Care observase în tăcere scena, se aplecă spre Laughlin pentru a-i murmura câteva cuvinte la ureche.

— Domnule Def orest, traduse Laughlin fără a observa că microfonul rămăsese branşat, fiţi bun şi spuneţi echipajului că

ne trebuie înregistratorul de zbor intact, cât mai repede posibil. A, şi încă ceva...

— Da?

— În nici un caz să nu fie spălat avionul.. Laughlin transmisese ordinele lui Lacombe pe

Negândite. În secunda următoare, remarcând expresia de panică de pe chipurile pasagerilor, îşi regretă, prea târziu, stângăcia. Ar fi făcut mai bine să aştepte şi să vorbească direct cu echipajul.

Panică pe care doreau s-o evite cu orice preţ pusese stăpânire pe pasageri. Ordinul de a nu spăla avionul declanşase totul.

.50

Urmă un moment penibil, încordat. Nimeni, însă, nu scoase o vorbă. Călătorii erau, fără îndoială, prea obosiţi sau, poate, preferau să se prefacă a nu lua în seamă implicaţiile alarmante ale celor văzute şi auzite. Toate acestea îi depăşeau.

Dar gafa era făcută. Lacombe, Laughlin şi De-forest n-aveau, oricum, nici o îndoială că destui pasageri vor căuta febrili prin presa de dimineaţă, lansând în jurul lor poveşti mai mult sau mai puţin fanteziste. Acestea, însă, n-aveau să ajungă departe. Cu excepţia câtorva fiţuici de senzaţie, nici o publicaţie respectabilă nu se preta să ia în serios istoriile cu farfurii zburătoare.

Şi totuşi, despre asta era vorba. Iar acela nu era decât începutul. De-acum înainte, evenimentele aveau să se înscrie într-o imprevizibilă cursă, al cărei final nimeni nu-l putea intui.

Pentru a nu mai fi nevoit să răspundă apelurilor lui Ike Harris, Roy Neary tăiase intenţionat contactul radiotelefonului. În timp ce se îndrepta spre Tolono, privea nu atât drumul, cât stelele, care străluceau ca o cascadă de pietre preţioase pe

51

Catifeaua întunecată a nopţii. Ca de obicei, se lăsa ceaţa. Pânze opace începeau să acopere primejdios drumul, reflectând fasciculele luminoase ale farurilor. Dar Roy nu le dădea nici cea mai mică atenţie, ţinându-şi urechea ciulită la apelurile poliţiei, al căror zumzet continuu îi ţinea tovărăşie.

— Aici U-5, sergent Longley. Mă auziţi?

— Recepţie cinci pe cinci. Recepţie.

— Mă prezint la o reclamaţie, cod 10-75, pe Cornbread Road. Văd... staţi, da, cred că felinarele de pe stradă s-au aprins din nou în tot cartierul, la poalele colinelor.

Roy scotoci febril în maldărul de hărţi rutiere pentru a încerca să localizeze amplasamentul anunţat. Din spatele lui, o pereche de faruri puternice i se reflectă în oglinda retrovizoare. Scoase distrat braţul pe fereastră, făcându-i celuilalt şofer semn să-l depăşească. Farurile trecură secondate de un urlet turbat din claxoane şi de răbufnirile unui glas furios:

— Ţine dreapta, bă! Bulangiule!

— Pe străzi sunt cam două sute de persoane în pijama, anunţă la radio vocea sergentului Longley.

Cu planul întins peste volan, conform enervantului său obicei, Roy reuşi în sfârşit să depisteze intersecţia Cornbread Road cu Middletown Pike: D-l5, M-34... Apăsând cu piciorul până la podea, acceleră într-un asurzitor scrâşnet de pneuri.

Cinci minute mai târziu, se rătăcise din nou, fără a avea nici cea mai vagă idee asupra locului în care se afla. În disperare de cauză, se opri la parkingul unei dughene de hamburgeri al cărei contur se ghicea în întuneric. Până de curent îi

Incitase pe consumatori să zăbovească sau să-şi agreseze regimul alimentar, căci localul gemea de lume. La vederea siglei companiei de electricitate ce împodobea părţile laterale ale furgonetei, mulţimea se strânse imediat în jurul lui Roy, agitând lămpi cu baterii şi cutii de bere.

— La dumneavoastră a revenit lumina? Îi întrebă Roy pe cei mai apropiaţi dintre curioşi.

— Mai ai tupeul să-ntrebi chestia asta? Vocifera o gospodină cu capul plin de bigudiuri. Aşa vă justificaţi salariile?

— Dar felinarele de pe stradă? Insistă el, ne-iuînd în seamă atacul. După producerea penei, s-au aprins din nou cu intermitenţe?

— Nu, răspunse un puşti, râzând ca un idiot.

—... Aici, e lumină ca ziua-n amiaza mare, anunţă vocea sergentului Longley. Felinarele... nu, mai bine zis, lămpile cu

halogen. Clipesc tot timpul, ca şi cum ar sufla peste ele un curent de aer. Lumina nu rămâne în acelaşi loc. Urcă, coboară, o ia chiar şi lateral...

— Ei asta-i..., murmură Roy, sufocat.

— Ia ascultă, Longley, interveni un alt glas la radio, te hotărăşti odată să ne spui unde se-ntîm-plă şmecheriile astea?

— Dincolo de şcoala primară din Ingleside, spre nord-est..

— Hei, voi de-acolo! Strigă Roy prin fereastră. Ştiţi cumva unde e şcoala din Ingleside?

— Foarte simplu, declară un bărbat care, dintr-un motiv necunoscut, ţinea sub braţ o puşcă de vânătoare. Faceţi stîinga-mprejur şi-o luaţi pe D-70. Pe urmă...

53

— Staţi aşa, se mută! Reluă glasul sergentului Longley. A trecut la nord-vest, spre Daytona...

— Daytona! Unde-i Daytona asta? Gîfăi Roy. Repede!

— Asta-i şi mai uşor, răspunse omul cu puşca. O luaţi pe prima stradă spre est, până la intersecţia departamentelor 9 şi 11. Dar fiţi atent la lucrări, se ocoleşte...

Fără a mai aştepta restul explicaţiilor, Roy am-breiase deja şi manevră ca să iasă din parcare.

Peste cinci minute se rătăcise iar, pe un drum de ţară, în mijlocul unei întinderi de ceaţă groasă s-o tai cu cuţitul. Scoase lanterna, consultă o bornă, îşi înăbuşi o înjurătură, trecu pe marşarier, fu cât pe-aci să nimerească-n şanţ şi termină manevra oprindu-se în cealaltă parte a drumului. În cele din urmă, hotărât să recurgă la marile mijloace, aprinse un mic proiector mobil montat deasupra parbrizului şi se apucă să studieze harta, ca şi cum de asta i-ar fi depins însăşi viaţa. Dar nu progresa cu nimic. Lampa manifestă o rea-voinţă clară de-a rămâne aţintită asupra hărţii.

În acel moment, înapoia lui se materializară nişte faruri orbitoare, inundându-i cabina. Razele lor ricoşau din retrovizor, luându-i vederea. În ciuda preocupării sale, Roy sfârşi prin a-şi da seama că ceva nu era în regulă. Iritat, scoase maşinal braţul pe fereastră şi făcu semn' să treacă.

Gestul său rămase fără nici un efect. Farurile încremeniseră locului, lumina lor ajungând de-acum să-i dea dureri de ochi. Morocănos, Roy făcu acelaşi gest cu braţul,

subliniindu-l printr-un comentariu exasperat.

.54

Atunci farurile se supuseră. Mai bine zis, urcară vertical, cu o maiestuoasă lentoare... Dar Roy, care era prea cufundat în descifrarea hărţii, nu remarcă acest lucru. Se mulţumi să înregistreze inconştient faptul că farurile nu-l mai deranjau. Întunecimea lăptoasă a ceţii se aşternuse din nou.

Fu nevoie de altceva pentru a-i străpunge carapacea indiferenţei şi a-l face să ridice ochii: un zgomot. Un zgomot metalic, ca şi cum cineva ar fi scuturat nişte cutii de conserve prinse pe o sfoară. Surprins, Roy aprinse lanterna şi o îndreptă spre panoul indicator de unde părea să ' provină zgomotul.

Era una din bornele acelea de stil vechi, cu două panouri dreptunghiulare fixate în unghi drept pe un stâlp. Iar panourile vibrau atât de tare, încât literele înscrise pe ele păreau să se dubleze şi să se suprapună. În continuare adâncit în explorăr rile lui topografice, prea surprins ca să înţeleagă, Roy scoase un sunet nearticulat. Atunci, proiectorul mobil, luminile tabloului de bord şi farurile de poziţie ale furgonetei începură să-şi reducă intensitatea. Păstrară un moment o vagă lucire ca de chihlimbar, după care se stinseră complet.

Deodată, o lumină orbitoare inundă locul unde se afla, cu bruscheţea unui fulger. Pe un diametru mai mare de treizeci de metri, se vedea mai bine decât ziua. Stupefiat, Roy deschise geamul şi vru să scoată capul afară. Dar nu reuşi, atât de rău îl orbea lumina. Totuşi, oricât de scurtă îi fusese incursiunea în exterior, îl încercă imediat o senzaţie înţepătoare pe jumătatea din chip expusă razelor misterioase. Şocat, întinse mâna, deschise telefonul, ascultă: nimic, întrerupere de curent. Apară

55

Tul de radio cu unde scurte se cufundase şi el într-o tăcere anormală.

Înspăimântat de aceste fenomene, Roy nu mai îndrăzni să schiţeze nici o mişcare. Deschise din nou ochii, chinuindu-se să vadă ce se întâmpla, dar trebui să şi-i apere în grabă cu o mână, în vreme ce o întinse pe cealaltă spre parasolar, pentru a-şi lua ochelarii negri. După câteva bâjbâieli, simţi ramele metalice sub degete şi reuşi să-şi pună la ochi ochelarii

protectori. Un nou istrigăt de stupoare îi ieşi din piept. Ochelarii vibrau pe faţa lui, ramele lor bâzâindu-i pe tâmple ca un roi de viespi. La lei ca panourile indicatoare pe stâlpul lor…

În clipa următoare, capacul compartimentului pentru mînuşi se deschise brusc şi toate obiectele metalice aflate în cabină începură să vibreze, la rândul lor, înainte de a zbura să se lipească pe suprafeţele fixe. O cutie cu agrafe de birou se deschise şi, prin locul capacului smuls, conţinutul ei fu aruncat spre plafonul furgonetei, trecând la un deget distanţă de capul lui Roy. Îşi dădu atunci seama că ramele ochelarilor erau fierbinţi şi-i smulse dintr-o mişcare, aruncându-i pe banchetă. Nu căzură, ci urmară acelaşi drum cu agrafele, li-pindu-se şi ei de tavan. Înainte de a închide ochii, Roy avu timp să vadă scrumiera deschizându-se din proprie iniţiativă şi golindu-se de conţinut, ca şi cum un aspirator puternic ar fi fost pus în funcţiune lângă fereastra deschisă.

La fel de brusc cum ţâşnise din neant, lumina se stinse. Agrafele căzură ca o grindină, bombardând capul şi umerii lui Roy, care deschise ochii. Panourile rutiere nu mai vibrau pe stativ. Instinctiv, Roy privi în sus. Timp de o secundă, două

Poate, văzu stelele strălucind ca înainte. Apoi, ca şi cum cineva ar fi tras un capac gigantic pe deasupra lui, stelele dispărură în spatele unei forme mai întunecate decât noaptea, căreia câteva stele îi puneau în evidenţă conturul regulat. Fără nici cel mai mic zgomot, ca pe nişte şine bine unse, siluetă îşi urma lenta înaintare. În urma ei, stelele reapăreau pe măsură ce straniul obiect se îndepărta.

O clipă mai târziu, Roy auzi o nouă vibraţie metalică şi-şi retrase grăbit capul, în timp ce radioul şi luminile se aprindeau din nou, de la sine. Se răsuci în scaun pentru a privi în direcţia zgomotului. La o intersecţie din apropiere, semnalele „stop” vibrau la fel ca panourile indicatoare adineaori. Roy observă chiar şi că marginile plăcilor metalice erau îndoite, de parcă le-ar fi apăsat cineva sau ar fi fost supuse atracţiei unui magnet extrem de puternic. Preţ de-o secundă, răspântia fu scăldată în aceeaşi lumină orbitoare. În sfârşit, la fel de neaşteptat ca înainte, totul încetă.

Imediat, din difuzorul aparatului de radio izbucni un

adevărat tunet, făcându-l pe Roy să tresară cu un ţipăt de spaimă. Paraziţii erau atât de puternici încât părea că circuitele suferiseră o saturare gigantică. Glasurile ce se chinuiau să-şi croiască drum prin tămbălăul acela abia dacă se puteau auzi.

—... Habar n-am. eu vă întreb! E' lună plină, în noaptea asta?

— Negativ! Răspunse vocea unei centraliste. Luna plină e aşteptată în 13 ale lunii.

57

— Imposibil! Colegul meu şi cu mine o vedem strălucind deasupra Colinei Signal. În tot cartierul, numai despre asta se vorbeşte!

Un lung interval, nu se mai auziră decât paraziţii, într-un târziu, vocile îşi reluară bolboroselile nedesluşite:

—... Staţi, tstaţi... se deplasează de la vest la est...

— Aici Tolono, maşina 10-l1! Observăm fenomenul şi confirmăm că e într-adevăr vorba de lună plină. Dar nu se deplasează aşa cum spuneţi. Norii se deplasează prin spatele ei, şi asta dă iluzia de mişcare.

— Ia ascultă, Tolono! Interveni glasul sergentului Longley, pe care Roy îl recunoscu imediat. La ce şcoală ai învăţat dumneata? De când se deplasează norii prin spatele Lunii?

— Aveţi de gând odată să-mi spuneţi de unde vorbiţi? Întrebă centralista, cu voce plictisită.

— Imediat lângă autostrada Telemar, spre Har-per Valley...

— Dar asta ştiu unde e, pentru Dumnezeu! Exclamă Roy.

Câteva minute mai târziu, aborda cu peste 150 km/h un tunel lung ai cărui pereţi reflectau lumina farurilor. Înţepăturile pe care le simţea pe faţă îl readuseră pentru o clipă la realitate şi-i redeşteptară temerile. Ce4 apucase să alerge tocmai după lucrul care-l speriase atât de tare? Mai bine să se oprească, să întoarcă maşina şi să meargă la Earl şi la băieţii din echipe... Şi totuşi, Roy ştia că nu va fi în stare. Frica lăsase locul unui soi de entuziasm. Se simţea ca un puştan gata să se arunce într-un joc captivant. Nici pomeneală să asculte de

58

Glasul raţiunii şi să facă stânga-mprejur... Se distra mult prea grozav! Ca şi poliţiştii, de altfel, judecând după exclamaţiile lor:

— Îi văd, Charlie, îi văd! Urlă un glas. Mă iau după ei!

— Dacă vrei să ştii părerea mea, tărăboanţele astea n-au ieşit de pe benzile de montaj din De-troit! Observă Longley.

— Încetinesc! Mă apropii de ei. Nici trei sute de metri!…

— Eu aş lăsa-o mai bine baltă! Nu se merită să riscăm inutil!

— Ba nu, ascultă la mine! Se ţin pe şosea, iau toate virajele. Radarul meu nu le dă mai mult de 60 la oră.

— Spune, ai văzut semafoarele? Toate se mută pe verde când se-apropie de ele! Asta zic şi eu sincronizare! Mai ceva ca ordinatoarele noastre!

— Asta e, băieţi, am pus mâna pe ei! Merg drept spre Harper Valley. La atac!

Roy Neary ieşi din tunel cu viteză mult prea mare; luând curbă, lăsă o dâră generoasă de vopsea pe parapetul de protecţie, derapa, redresa exact la timp ca să nu se proptească în. Şanţ. Văzu cu coada ochiului un panou indicând: „Harper Valley — Ieşire 4,5 km” şi se ridică în picioare pe accelerator. Nu slăbi apăsarea decât la vederea rampei de ieşire.

Frânând din răsputeri, patinînd-pe toate cele patru roţi, reuşi să se strecoare printre bordurile rampei, care, pe mai puţin de-o sută de metri, se transforma într-un drum îngustat cu două benzi. Prudent, Roy încetini pentru a-şi stabiliza viteza la circa 120 km/h. Cu nervii surescitaţi şi ochii

Strânşi în efortul de concentrare, nu se mai gândea decât la un singur lucru: să ajungă din urmă maşinile poliţiei, să participe şi el la urmărire.

Acolo, în faţă, era oare ceva pe şosea?

Doamne, un copil!

Roy apăsă disperat pe frâne. Exact în acel moment, pe drum se năpusti o femeie, apucând copilul în braţe. Furgoneta intrase în derapaj, iar Roy se lupta cu volanul fără a o putea readuce sub control. Paralizaţi de groază, femeia şi copilul rămăseseră împietriţi în mijlocul drumului. Roy îi şi vedea luaţi în bot, striviţi sub roţi. Încă zece metri, încă cinci…

Trase violent de volan la stânga, trecu aproape ştergând cele două trupuri încremenite şi intră Într-un gard de sârmă, din care smulse o porţiune apreciabilă, înainte de-a se opri.

Parcă o veşnicie, nimeni nu se clinti. Roy nu mai auzea decât suflul propriei sale respiraţii, în fine, cu mişcări de automat, decupla motorul şi se chinui de trei ori până să deschidă portiera, atât de tare îi tremurau mâinile. Cu genunchii moi, păşi pe pământ în iarba înaltă şi reuşi să urce înapoi pe drum. Femeia îl privea cu o expresie absentă, strângând la piept băieţelul, căruia, instinctiv, continua să-i apere ochii de lumină orbitoare a farurilor.

— Ascultaţi, doamnă, începu Roy cu glas nesigur, n-ar trebui să vă lăsaţi băieţelul…

— De ore-ntregi îl caut! Izbucni dintr-o dată Jillian Guiler. A ieşit din casă. L-am căutat ore-n şir, m-auziţi, ore-n şir! Am căutat peste tot, vă spun eu, peste tot…

— E-n regulă! Spuse Roy pe un ton liniştitor, îmi pare nespus de rău…

— E periculoasă curba asta, răsună deodată un glas din spatele lui.

Cu o tresărire de surpriză, Roy se întoarse. Un ţăran bătrân şedea pe un scaun, cocoţat pe platforma unei camionete rablagite. În jurul lui, nevasta şi cei doi fii formau un grup care i-ar fi putut inspira oricărui sculptor un monument închinat gloriei familiale. Cu toţii erau înarmaţi cu binocluri şi chiar şi un mic telescop.

— Înţeleg că v-aţi grăbit s-ajungeţi, continuă ţăranul trăgând o duşcă dintr-un ulcior pe care-l ţinea la picioarele lui. Dar riu-i nevoie să riscaţi aşa. Au să vină, vă garantez eu. E mai frumos decât parada de la circ. Şi-apoi, ei vin târziu, aşa că nu deranjează pe nimeni.

O rafală de vânt îi sublime vorbele, ciufulind-o fugar pe Jillian şi făcând să geamă sirma gardului în care rămăsese proptită furgoneta. Se auzeau murmurele confuze ale apelurilor poliţiei succedîn-du-se necontenit la radio. Lui Roy îi ajungeau la urechi numai frânturi.

Atunci i se păru că distinge ceva încă neclar apropiindu-se din capătul drumului. Mai întâi apăru un stol de păsări, zburând aproape de sol, ca şi cum ar fi fugit de cineva. O mică turmă de iepuri trecu în plină viteză, cu urechile lăsate pe spinare…

— Asta e! Anunţă ţăranul cel bătrân cu un aer triumfător. Uite-i că vin!

Roy deschise gura să comenteze evenimentul, dar nu apucă să spună nimic. Aerul i se revărsă afară din plămâni ca aspirat de o pompă. De jur-

Împrejur, atmosfera răsuna într-un vuiet surd, ca al unei furtuni îndepărtate. Un obiect asemănător unui şir de lămpi cu arc electric se apropia în mare viteză, fără zgomot. În spatele lămpilor, Roy ghici ceva masiv, solid, ca o maşinărie făcută din tablă şi buloane. Astfel, pe deasupra lui zbură o strălucitoare auroră boreală artificială, pentru a dispărea foarte repede spre vest.

Din instinct, Roy ridicase un braţ ca să se apere de lumină. Cu celălalt trăsese spre el femeia şi copilul. La trecerea acelei „aurore”, Jillian simţise imediat pe faţă şi pe gât un fel de arsură urmată de înţepături. Nu avu timp să se mire. Strânşi unii în alţii, văzură atunci apropiindu-se un fel de asfinţit de toamnă din care fulgerau şi clipeau raze de culoare aurie, ocru şi ruginie. Amurgul încetini, se apropie de drum, emise” un nou fascicul de lumină multicoloră ce păru să scruteze un panou publicitar, explodă într-un soi de foc de artificii care amintea de ghirlandele pentru pomii de Crăciun şi-şi continuă drumul. O pensulă subţire de lumină albă se aprinsese sub „obiect” şi urma riguros linia mediană a şoselei.

În sfârşit, apăru un al treilea vehicul. Avea o înfăţişare asemănătoare cu un cap de mort, ale cărui cavităţi adăposteau lumini, iar conturul îi era subliniat cu mii de sclipiri mărunte ca ale unor vitralii luminiscente. Se mulţumi să se deplaseze, cu o viteză rezonabilă, urmărind şi el traiectul drumului, ca şi cum ar fi vrut să respecte regulile de circulaţie. După ce depăşi grupul martorilor buimăciţi, aceştia îl văzură luând un viraj la dreapta şi sem. nalizîndu-şi conştiincios manevra cu ajutorul unei lumini ce clipea roşu aprins.

Terorizaţi de aceste apariţii, Roy şi Jillian rămăseseră înlemniţi. Dar Barry era în extaz. Ţo-păia pe loc, scotea strigăte ele încântare, bătea din palme.

— E mai grozav decât la vânzătorul de îngheţată! Ţipă el.

Continuând să şadă placid în scaunul său cocoţat pe platforma camionetei, bătrânul ţăran comenta cele întâmplate:

— Or fi ei poate-n stare să meargă la plimbare pe lună, dar tot noi suntem mai meşteri ca ei la circulaţia pe drumurile publice, nu-i aşa?

Roy şi Jillian, rămaşi fără grai, se privea, u în ochi. Roy înghiţi în sec, căutând o replică potrivită. Dar nici de data asta nu avu timp: se apropia ceva pe drum. Dintr-o mişcare, îi împinse pe Jillian şi Barry spre şanţ.

Tocmai la timp. Stârnind un straşnic curent de aer, două maşini ale poliţiei trecură pe lângă ei într-o viteză nebună.

Asta păru să-i readucă la realitate. Scuturîn-du-se, Roy porni spre furgoneta lui.

— Mai bine nu plecaţi încă, îl sfătui ţăranul. Să le fi văzut acum o oră!

O a treia maşină de poliţie trecu vâjâind. Barry continua să râdă în hohote. Ţăranul bătrân trase încă un gât de Bourbon. Jillian era ameţită de-a binelea.

Căzut din nou pradă nerăbdării sale, Roy porni motorul, încercând să degajeze furgoneta din încîlcea1 a inexplicabilă a sârmelor care-o ţineau prizonieră şi s-o scoată din şanţ. Roţile patinau în noroiul cleios. În fine, reuşi să se calmeze şi să iasă din poziţia aceea precară.

J

— Unde suntem, aici? O întrebă el pe Jillian, care se apropiase.

— La Harper Valley.

— O să ne mai vedem! Promise Roy, fluturîn-du-şi mâna cu prietenie.

Rămas singur cu mama lui, Barry veni să se lipească de ea.

— Ştiu să se joace al naibii de frumos!

— Ce spui, Barry?

— Am spus că ştiu să se joace al naibii de frumos, ăia care se plimbă cu alea, preciza el, arătând cu degetul ultimele reflexe ale ciudatelor vehicule, pe cale să dispară la orizont.

Cu gura căscată, Jillian îşi privi fiul. În cele din urmă, se cutremură.

— Vorbeşti aiurea! Îl mustră ea cu voce nesigură. Hai, vino la culcare. E de mult timpul...

Ţinându-se de mână, plecară cu paşi înceţi spre casă. Dar Jillian dormi prost în noaptea aceea. În mod inexplicabil, se simţea ameninţată.

„Să nu scap din ochi lumina care merge înaintea lor”, îşi repeta întruna Roy, gonind, cu pedala apăsată până la podea. Virajele se succedau,

Trecute de bine de rău. La radio se auzea dialogul neîntrerupt al poliţiştilor, dar maşinile lor erau încă departe.

— Bob! Sunt cât pe ce să-i ajung!

— Ia uite-i cum iau curba asta! Ai văzut? Roy aruncă o privire vitezometrului: 150, 155,

160... Avea să reziste oare motorul?

— Atenţie! Posturile de taxare din Ohk, drept în faţă!

— O să ne facem că nu le vedem. La viteza cu care mergem...

În sfârşit! Roy distinse girofarul roşu-orange al ultimei maşini de poliţie. Deasupra, straniile lumini continuau să strălucească, urmând direcţia şoselei, luând uşurel virajele, cu o asemenea dibăcie încât te întrebai dacă mai erau valabile legile dinamicii.

Posturile de taxare se profilau acum din ce în ce mai aproape, barând toată lăţimea autostrăzii. Rampele de neon erau stinse, fără îndoială datorită întreruperii de curent. La o oră ca asta, însă, circulaţia era oricum redusă.

Într-una dintre gherete, un impiegat dormita pe taburetul său. Fără un zgomot, cele trei forme iluminate trecură cu supleţe prin portic şi-şi urmară imperturbabile drumul. În clipa aceea, se dezlănţui un tărăboi infernal. Conectate la acumulatorii de rezervă, toate sistemele de alarmă se declanşară în acelaşi timp. Dintr-un salt, funcţionarul se ridică, indignat: iarăşi un chiulangiu care forţa trecerea fără să plătească. Dar n-avu timp nici măcar să deschidă telefonul cu fir direct la secţia de poliţie, că prima maşină îi şi zbură pe sub

Nas. Imediat în urma ei, a doua îi trimise o uriaşă pală de

vânt, asurzindu-l ou sirenă, al cărei tumult îl reducea aproape la tăcere pe cel al barierei de taxare. Nefericitul abia riscă să scoată vârful nasului din gheretă, când a treia maşină de poliţie îl făcu să se retragă precipitat, urmată îndeaproape de o furgonetă a companiei de electricitate. Total dezamăgit de exemplul negativ pe care-l dădeau serviciile publice, bietul om căzu moale pe scaunul lui, rumegând gânduri negre de ieşire anticipată la pansie.

Dialogul glumeţ al poliţiştilor continua neobosit la radio:

— Fii atent, aproape i-am prins!

— P-ăsta ai văzut-o? Zi, ai văzut-o p-asta? Sunt de-a dreptul lipiţi de şosea.

Această replică istorică avea să fie ultima. Se apropia o curbă strânsă, chiar în faţă. Pentru prima oară de la începutul urmăririi, „obiectele” socotiră probabil că nu mai renta să rămână lipite de drum. Şi-atunci, într-o frumoasă manevră de ansamblu, trecură peste balustrada de protecţie şi-şi confirmară drumul drept înainte, luând rapid înălţime.

Câteva secunde mai târziu, poliţistul care le urmărea cel mai de-aproape ajungea şi el în acele locuri. Cu ochii fixaţi asupra prăzii şi nu spre drum, nu observă că acesta din urmă cotea strâns; ca atare, sfărâma parapetul de protecţie cu peste 140 km/h şi efectuă un zbor planat ale cărui durată şi amploare aveau să se înscrie cu litere de aur în analele poliţiei rutiere din Indiana. Graţioasa sa traiectorie se termină brutal pe versantul taluzului unde, ca prin farmec, ateriza la punct fix.

Pierzându-şi totuşi cele patru roţi şi trei dintre portiere.

— De Witt! Hei, De Witt! Doar n-ai murit?!… '

Cu toate frânele blocate, maşina următoare reuşise să se oprească exact pe buza râpei, iar cei doi ocupanţi ai ei trecuseră dintr-un salt balustrada îndoită spre a coborî panta în ajutorul nefericitului lor coleg, căruia îi lansau apeluri îngrijorate. Un moment mai târziu, a treia maşină sosea la rândul ei, urmată de camioneta lui Roy Neary. În timp ce ultimul poliţist se precipită şi el să dea o mina de ajutor, Roy privi cerul. Descriind un graţios arc de cerc, cele trei obiecte luminoase se afundau într-un nor. Odată ascunse îndărătul acestuia, îl luminară pe dinăuntru. După o ultimă văpaie,

strălucirea scăzu treptat şi se stinse. Noaptea redeveni normală.

Cu inima strânsă, Roy urcă în maşină şi făcu ealea-ntoarsă. La postul de taxare se reaprinseseră luminile. După ce controlorul îi făcu semn să treacă, cu un gest resemnat, Roy văzu, în dreptul unei curbe, o tapiserie de lumini acoperind tot orizontul. Un oraş întreg revenise la viaţă. O fi fost Tolono sau Harper Valley? În orice caz, pana de curent părea încheiată.

Poliţistul De Witt scăpase mai ieftin decât maşina sa. În pofida nasului rupt şi a contuziilor multiple, dar lipsite de gravitate, revenise la secţie, unde, timp de o oră, clamase cui vroia şi cui nu vroia să-l asculte — colegi, suspecţi şi o jumătate

De duzină de martori năuciţi ai caruselului aerian din cursul nopţii — versiunea sa, 'conformă cu eve

67

Nimeritele pe care jura că le văzuse cu ochii lui. Monologul îi fusese întrerupt de superiorul său ierarhic, căpitanul Rasmussen, căruia tocmai îi expunea un raport verbal, la adăpost de urechi indiscrete, în acest timp, într-un alt birou, colegii lui şi Roy Neary îşi redactau rapoartele asupra acelei nopţi memorabile. Ceasul electric arăta orele 3,27, iar Roy era epuizat, împărţit între o poftă nemărturisită de a se îndopa cu ciocolată şi o înfiorătoare durere de cap. întrucât nu existau destule maşini de scris, era nevoit să-şi scrie declaraţia cu pixul. Sugând capacul acestuia, îşi spuse că ciocolata putea să mai aştepte.

— Are cineva o aspirină pe-aici? Întrebă el timid, fără adresă precisă.

Cererea îi fu întâmpinată cu o indiferenţă generală.

— Hotărât lucru, comenta unul dintre poliţişti, dacă Longley nu era cu mine, acum aş fi fost bun de băgat la balamuc.

— Eu, zise Longley cu un surâs, aş avea chef să dau raportul ăsta nu căpitanului, ci unui editor.

În timp ce rostea aceste cuvinte, în celălalt capăt al încăperii se deschise cu violenţă o uşă. Alungat fără menajamente din biroul şefului, De Witt apăru şchiopătând, cu braţul ridicat ca pentru a se apăra de grindină de invective cu care-l blagoslovea respectivul căpitan:

— E o insultă la adresa bunului-simţ! Urlă acesta. Contribuabilii au încredere în forţele de menţinere a ordinii, iar noi avem datoria s-o merităm! Nu voi tolera să mi se facă rapoarte de soiul ăsta!

68

— Da' nu v-am spus decât sfântul adevăr! Ripostă De Witt, gemând.

— Atâta vreme cât am să fiu ofiţer activ, unitatea de care răspund eu n-o să se facă de râs în ziarele pentru portărese, s-a-nţeles? Cât despre voi, ăştilalţi, adăugă 'Căpitanul cu un aer dispreţuitor la adresa lui Longley şi a colegilor săi încremeniţi de uimire în faţa maşinilor de scris, fupă ce vă terminaţi elucubraţiile, veniţi un pic să stăm de vorbă la mine-n birou. Pas alergător!

Uşa se trânti cu o bufnitură ameninţătoare. Toţi cei de faţă îşi băgară capetele între umeri.

— E furios fiindcă rabla ta o să se transforme în taxi? Întrebă într-un târziu unul dintre poliţişti.

La nefericitul De Witt, durerea morală părea să-şi fi potrivit pasul după cel al suferinţelor fizice.

— Iisuse Christoase! Murmură el, cu un oftat menit să-ţi frângă sufletul. Şi totuşi, nu i-am ascuns nimic, i-am spus tot adevărul, jurând pe Biblie! Totul i-am explicat: stelele care fugeau, viteza înregistrată prin radar, luminile roşii, felinarele de pe stradă, totul... Oricum, doar n-am avut de gând să-mi paradesc singur roaba!

— Şi-atunci? Întrebă un altul, arzând de nerăbdare.

— Atunci? M-a dat afară. Pe cinşpe zile.

— Ce???

Un strigăt de groază scăpă din toate piepturile, în timp ce toată lumea contemplă cu stupefacţie inocentă victimă.

— Da, aţi auzit bine! Reluă De Witt cu amărăciune. Cinşpe zile de stat acasă...

Se îndreptă spre uşă şchiopătând şi, pentru a-şi face o ieşire onorabilă, luă atitudinea nevinovăţiei persecutate de nedreptatea administrativă:

— Faceţi cum vă dictează conştiinţa! Rosti cu o încetineală calculată. Dar aţi văzut ce câştigi dacă spui adevărul. Şomajul!

Pe curând...

Cu acest comentariu demoralizant, De Witt ieşi din birou.

Cei cinci poliţişti se întoarseră încet spre maşinile de scris. Toţi odată recitiră atenţi rapoartele pe care aproape le terminaseră de redactat. Din. Timp în timp, unii aveau curajul suprem de a-şi adresa câte un surâs palid. În sfârşit, ca şi cum ar fi fost cu toţii acţionaţi cu un fir nevăzut, se ridicară cu hotărâre. Cinci mâini se îndreptară spre cinci tamburi de maşină de scris pentru a extrage, cu un ţăcănit grozav, cinci formulare n° 217, arun-cîndu-le apoi energic în cinci coşuri de hârtii.

Roy asistase uluit la incredibila scenă.

— Haide, bătrâne, termină-ţi raportul! Îi spuse-unul dintre apărătorii ordinii publice, cu un zâmbet jenat. Pe dumneata, căpitanul nu te poate da afară. Hai, dacă ai curajul...

Viteazul vânător de OZN-uri introdusese deja un formular nou în maşină, imitat de îndată şi de colegi. Roy privi în jur, căutând pe chipurile celorlalţi un semn de încurajare sau de prietenie. Ţăcănitul ezitant al maşinilor de scris inunda din nou încăperea. Frunţile se aplecaseră studioase peste tastaturi. Roy nu avu nevoie de explicaţii suplimentare. Fără o vorbă, se ridică, îşi rupse declaraţia şi ieşi. Îi trecuse durerea de cap.

Roy ajunse acasă la scurt timp după ora patru dimineaţa. Instinctiv, descoperise o nouă resursă de energie şi reuşise, credea el, să-şi pună ordine în gânduri şi să depăşească amara deziluzie pe care o suferise la secţia de poliţie. Ştia ce avea de făcut.

— Ronnie! Ronnie!

Alergând, traversase vestibulul şi se repezise în dormitorul conjugal. Îi era greu să-şi domine nervii, dar nu se mai gândea la greaţa care-i strângea stomacul. La cel de-al doilea apel al său, strigat cu o voce de stentor, Ronnie se sculă cu o tresărire şi se frecă la ochi.

— Draga mea, trezeşte-te!

Femeia îi aruncă o privire înspăimântată, încercând involuntar să-şi descâlcească părul lung şi blond.

— Ce-i? Întrebă ea într-un târziu. Copiii? Arde?

— Nu, nu, copiii n-au păţit nimic! Dar ascultă, n-o să-ţi vină- să crezi...

Ronnie îşi recapătă respiraţia şi se întoarse spre cadranul

fosforescent al deşteptătorului.

— De fapt, spuse ea, e absolut absurd! Nu pot să cred că vii şi mă trezeşti aşa, la patru dimineaţa!

71

— Ba nu, lasă asta! Ascultă ce mi s-a-ntîm-plat!

— Nu vreau să te-aseult deloc! Declară ea, în-fundîndu-şi capul sub perne.

— Am să-ţi spun, totuşi. Se deplasează fără să facă zgomot. Nu se aude decât mişcarea aerului, şi pe urmă dintr-o dată ceva ca un pşşş!... şi pşşş!... şi un pşşş! Mic şi roşu tot! Dac-ai fi văzut!...

Ronnie aşteptă să se termine toată aria micilor pşşş! - Uri, inclusiv cel mic şi roşu tot, după care îşi aminti ceva important.

— De fapt, spuse ea scoţând capul, cei de la companie te-au căutat toată seara la telefon. Ziceau că nu reuşesc să dea de tine.

— Da, ştiu. Îmi decuplasem radio-telefonul. Această declaraţie o trezi complet pe Ronnie.

— Ce?! Dar nu trebuia să faci asta, Roy! Ştii bine că trebuie să păstrezi legătura cu ei când eşti pe teren! Zbârnâia telefonul la fiecare două minute. Au spus să-i suni de-ndată ce vii.

— Vedem noi mai târziu. Deocamdată, scoa-lă-te şi te-mbracă! Hai, vino! Soarele o să alunge stelele.

— Roy, ce tot vorbeşti? Întrebă ea surprinsă. Ce-nseamnă povestea asta cu soarele şi stelele?

— Nu-ţi mai spun nimic până nu vezi cu propriii tăi ochi. Vino, Ronnie, nu-i o glumă, te-asi-gur. Trebuie să vii cu mine!

Dându-şi seama că vorbea serios, exasperarea femeii începu să se domolească.

— Dar, copiii...? Obiectă ea. Doar n-o să-i lăsăm singuri...

— Chiar aşa, copiii! Trebuie să vadă şi ei. Haideţi, copii! Sus! Repede!

72

Înghiontindu-şi soţia pentru a o sili să se îmbrace, Roy se duse să adune tot ce-avea în materie de aparate de filmat, de fotografiat, binocluri şi pături.

— Mergem la un picnic? Întrebă Brad, căs-cînd.

— Şi vopselele mele luminoase? Făcu Toby, srmorcăindu-se.

— Ai să vezi, totul va fi luminos! Răspunse tatăl său.

De bine, de rău, erau gata cu toţii când Roy îi împinse, ca pe o turmă, până la Chevrolet-ui de familie parcat în faţa porţii garajului. Înainte de a urca, Ronnie încercă un ultim atac:

— Ascultă, Roy, dacă asta-i o glumă, ar fi mai bine să înceteze imediat! Ne-ai dovedit că eşti capabil să ne scoţi din pat indiferent la ce oră. Acum, ajunge! Ne-ntoarcem la culcare.

— Mergem la minigolf? Întrebă Toby, vrând parcă să se simtă cu conştiinţa împăcată.

Fără să-i răspundă, Roy îi împinse pe copii în maşină şi închise portierele. Cu un oftat de resemnare, Ronnie se instală la rândul ei. Atunci, pentru prima oară, la lumina plafonierei, observă că Roy avea o jumătate a feţei de un roşu aprins.

— Ce-ai păţit? Întrebă ea. Te-a ars soarele?

Bărbatul se privi în oglinda retrovizoare şi remarcă, tot pentru întâia oară, 'dovada concretă a aventurilor lui nocturne.

— Ei, poftim! Nu m-aş fi aşteptat, oricum, la asta! Murmură. Mi-am făcut vacanţa în timp ce tu dormeai, adăugă el, încercând o glumă.

— Roy, îmi ascunzi ceva! Spuse Ronnie pe un. Ton acuzator. Ai de gând odată să te hotărăşti...

73

— O să vezi!

Vorbind, mersese în marşarier până-n stradă, iar acum manevra maşina pentru a reveni acolo unde avusese „viziunea”. Ajunse destul de repede, şi opri Chevrolet-ul break pe marginea drumului, în locul unde furgoneta sa smulsese plasa de sârmă a gardului. Ţăranul cel bătrân şi familia lui nu mai erau acolo. Ca probă a prezenţei lor, lăsaseră o sticlă goală şi câteva hârtii slinoase.

Ronnie şi copiii adormiseră aproape imediat, iar maşina răsuna de concertul sforăiturilor lor. Roy coborî şi începu să se plimbe încoace şi-ncolo, inspirând aerul răcoros al zorilor. Vor reveni oare? Se întrebă el. O spera atât de sincer, încât se pomeni surprins de propria-i nerăbdare. De ce dorea să revadă ceea ce-l speriase atât de rău? Chiar ardea de dorinţa de-a asista din nou la extraordinarul spectacol? Cu privirea

încordată în întuneric, începu să aibă halucinaţii. Dar nu, nu era nimic. Numai el singur, singur de tot. Se arătau ei oare oamenilor singuri? Său aveau nevoie de un întreg public?

Ronnie se trezise. În spatele ei, copiii dormeau adânc, unul în braţele celuilalt. Afară, soţul său se preumbla nervos, cu ochii Ia cer, ca un lunatic. Ieşi din maşină, închizând încet portiera, şi se apropie de el.

— Îmi spui, totuşi, de ce-am venit aici? Întrebă ea, căutând să-şi stăpânească exasperarea care o cuprindea iarăşi.

— Ai să vezi, răspunse Roy, fără convingere.

— Nu mai accept asemenea răspunsuri, replică ea cu fermitate. M-am sculat, am venit, n-am făcut o dramă. Îmi datorezi cel puţin o explicaţie raţională...

Ezitând, Roy privi şoseaua, cerul. În sfârşit, se decise:

— Semăna cu... cum să spun, cu un cornet de îngheţată.

— A, da? Ce aromă avea?

— De portocală, răspunse el fără a da curs ironiei. Nu, nu gustul, culoarea. De fapt, nu semăna chiar >cu un cornet de îngheţată, ci mai curând cu un corn luminos. Şi erau trei la număr...

Ronnie oftă enervată. Asta era prea de tot! Ridicând din umeri, se răsuci pe călcâie şi merse să se aşeze mai încolo, pe un bolovan. Roy începuse din nou să se plimbe de colo-colo, cu ochii mereu îndreptaţi spre cer. Sfârşi prin a se îngrijora. Ce i se întâmplase? Ce păţise de se comportă într-un mod atât de ciudat? Fusese prea dură cu el? Mâhnită, Ronnie se ridică spre a i se alătura iarăşi.

— Ei haide! Spuse ea imitând vocea unei fetiţe spăşite. Îmi spui şi mie ce mari tristeţi te macină?

Roy nu-i răspunse imediat. Stelele păleau pe cerul pe care se vedeau deja zorii tivind orizontul cu o linie subţire mai luminoasă. Ronnie îi urmări privirea şi avu un mic fior. Fără a şti de ce.

— Strînge-'mă-n braţe tare de tot! Spuse ea, făcându-se mică.

Mecanic, Roy îşi cuprinse soţia de talie şi începu să-i muşte urechea.

— Iţi mai aminteşti? Continuă ea. Veneam uneori în locuri ca acesta, doar ca să ne privim în ochi...

Roy coborî privirea spre ea. Amintirea acelor momente

plăcute îi smulse un surâs. Se aplecă spre

Ronnie şi o sărută febril. Ea îi răspunse la sărut, muşeîndu-l de buza superioară. Acest gen de mângâiere, de obicei, declanşa în el torente de patimă, devenind preludiul lor amoros. Dar, acum, Roy avea mintea în altă parte. Deschise din nou un ochi şi-şi răsuci uşor gâtul pentru a se uita în sus.

O remorcă mare, care trecu pe drum bubuind, rupse vraja. Ronnie se îndepărtă de Roy, cu un fior.

— Spune-mi, îngăimă ea şovăitoare, dacă unul din „lucrurile” alea despre care vorbeşti ar coborî în realitate lângă tine şi te-ar invita să urci, te-ai duce?

— Evident, cum să nu?! Exclamă Roy.

O simţi pe Ronnie devenind ţeapănă-şi-şi dădu seama prea târziu de stângăcia răspunsului.

— Mă rog, ca toată lumea… adăugă el, bîlbîin-du-se puţin. Tu nu?

Dar gafa era comisă. Ronnie îl părăsi brusc, înapoindu-se la maşină. Vru s-o prindă din urmă, să-i explice. Femeia se opri brusc şi se întoarse spre el, ameninţătoare:

— Îţi dai, măcar, seama ce-ai făcut? Ştii ce consecinţe pot avea aiurelile tale? Ţi se pare normal să ne trezeşti în toiul nopţii ca să ne târăşti la treizeci de kilometri de casă, dând peste cap somnul copiilor? Îţi dai seama că cei doi fii ai tăi au să pice de oboseală în timpul orelor de curs, că fiicei tale îi vor trebui cel puţin trei zile ca să-şi refacă un ciclu normal al somnului? Şi toate astea, pentru că tatăl lor afirmă că a văzut un corn portocaliu care zboară prin aer! Dacă tot vorbim de

Comuri, hai să ne-ntoarcem să luăm micul dejuc! Gata, am pierdut destul timp cu toate astea!…

Făcu o pauză semnificativă şi, pe un ton primejdios de calm, îi aplică lovitura de graţie:

— Să nu te mai aud niciodată cu asemenea glume, Roy! Nu faţă de familia ta. Nu e normal!

Rostise aceste ultime cuvinte cu un accent ameninţător. Nu, nu era „normal”… Iar Roy încă nu ştia cât de anormală avea să-i devină în curând, viaţa.

Ca să ajungi la Benares, n-o poţi lua pe scurtătură. Oraşul cel mai sfânt din India nu li se oferă cu adevărat pelerinilor decât printr-o singură cale de acces: Credinţa.

Nici nu intra în discuţie să trimită echipa de cercetători la bordul unui avion militar. Survolarea incognito a ţării, cu un avion de vânătoare sau bombardament, fie şi neînarmat, ar fi provocat o adevărată criză de isterie în rândurile indienilor hipersensibili. Ba mai rău: un asemenea expedient

Ar fi riscat să spulbere vălul secretului absolut care acoperea „Operaţiunea”.

În forul său interior, David Laughlin era convins că Lacombe, dacă ar fi avut timpul disponibî, s-ar fi dus acolo în singura manieră convenabilă: desculţ, cu şalele înfăşurate într-o cârpă albă şi trupul rezemat într-un toiag de pelerin. De asemenea, interpretul şi colegii lui erau recunoscători norocului — se putea merge până la a mulţumi Providenţei? — Care le permisese să ia cu împrumut una dintre aeronavele Mystere-20 ale Air France, la bordul căreia distanţa Paris-Rangoon fusese străbătută doar într-o jumătate de zi.

Apoi, după treizeci de minute, un elicopter îi adusese, cu puţin înainte de apusul soarelui, deasupra turlelor şi cupolelor oraşului sfânt. Sub ei, vedeau Gangele desfăşurându-şi maiestuos apele noroioase încărcate cu elemente sanctificante.

Destinaţia lor finală era o colină situată la mică distanţă de oraş. Elicopterul zbură discret puţin mai încolo, în timp ce pilotul se străduia să găsească un loc de aterizare. Fascinaţi, oamenii priveau prin hublouri.

— Aţi văzut? Strigă Laughlin. Sunt cu miile!

— Cu zecile de mii, îl corectă Lacombe.

— Fantastic! Eu...

— Saddhu-ul e un om sfânt, continuă Lacombe. Dar, totodată, are şi spirit practic. Are nevoie neapărat de un răspuns. Pentru el, e mai mult decât o chestiune de credinţă, e o problemă de rezultate în ochii discipolilor lui.

— Credeam totuşi, răspunse Laughlin, că pe hinduşi nu-i interesează latura practică a lucrurilor. Nirvana lor nu ţine de

lumea asta...

Lacombe se mulţumi să ridice din umeri.

Elicopterul reuşi în sfârşit să se aşeze între două autocare turistice Mercedes. Şi, de cum ateriza, pilotul opri motorul. Duduitul rotoarelor încetă, praful iscat de acestea se aşternu încet la loc, înecând totul pe o rază de-o sută de metri. Lacombe ieşi primul din carlingă. Încadrat de Laughlin şi de doi tehnicieni, rămase un moment nemişcat, contemplând soarele ce asfinţea.

Roşii, aproape portocalii, razele soarelui cădeau aproape orizontal. Peste puţin timp, uriaşa minge de foc, cu luciri filtrate şi distorsionate de praful ce domnea peste sute de kilometri, avea să sfârşească prin a dispărea dincolo de lanţul colinelor care se profilau la orizont.

— Să mergem! Spuse într-un târziu Lacombe. Laughlin le făcu un semn celor doi tehnicieni.

Aceştia îşi adunară echipamentul. — Microfoane, baterii, magnetofon Nagra, cameră Arriflex pe 16 milimetri —, luându-l pe umeri. Încet, cei patru se amestecară în mulţimea densă şi pestriţă a pelerinilor. Pe alocuri, unii indivizi erau aşezaţi pe covoraşe, cu mici coşuri de mâncare depuse în faţa lor ca nişte ofrande rituale. Puteau fi văzute şi familii întregi, de la nou-născut până la bătrânul fără vârstă, înţelept de pe urma meditaţiei, emaciat de privaţiuni şi boală.

Cu paşi prudenţi, occidentalii urcară pantele colinei, croindu-şi drum prin gloata care se dădea

La o parte fără tragere de inimă. În fine, ajunseră în vârf, pe locul degajat unde stătea aşezat Sad-dhu-ul. Cu picioarele încrucişate sub el, în poziţia lotus, cu ochii închişi, mâinile împreunate şi coatele depărtate, semăna cu o stranie pasăre, care poposise acolo un moment, înainte de a-şi relua zborul spre o destinaţie misterioasă.

La apropierea lui Lacombe şi a suitei sale, un tânăr brahman îmbrăcat în alb imaculat se ridică în picioare.

— Mai avem încă o jumătate de oră până dispare soarele, spuse el cu glas coborât.

Laughlin îl găsea antipatic. Vorbea o engleză prea oxfordiană. Ghetele lui orbitor de lustruite, pantalonii croiţi

după ultima modă, vesta î la Ne-hru care mirosea a om cu dâre de mina echivalau cu o blasfemie într-un loc ca acela, într-o asemenea atmosferă. Aşadar, chiar şi oamenii sfinţi au nevoie de manageri, îşi spuse Laughlin amuzat. Asta-nseamnă, va să zică, progresul?

Cât despre Saddhu, nimic nu dădea de înţeles că ar fi remarcat sosirea străinilor. Nici măcar un singur muşchi nu-i fremăta. Nici o tresărire a pleoapelor nu trăda că ar fi participat, cât de puţin, Ia agitaţia lumii înconjurătoare. În timp ce tehnicienii îşi instalau aparatele, Lacombe rămase un lung răstimp în faţa lui, ca adâncit în contemplaţie, înainte de a merge să se aşeze mai încolo, la o distanţă respectuoasă, în poziţia lotus.

Nu fu nevoie decât de câteva minute pentru ca microfoanele să fie dispuse în reflectoarele parabolice, iar camera, fixată pe un harnaşament. La

Combe insistase să n-o monteze pe trepied, pentru ca, spunea el, operatorul să-şi păstreze întreaga mobilitate şi să fie gata să filmeze... nu se ştia exact ce anume.

Cu ochii închişi şi spinarea ţeapănă, francezul părea totuşi destins. Dar, spre deosebire de Sad-dhu, nu reuşea să facă abstracţie de ceea ce se petrecea în jur. Abia îşi încheiaseră tehnicienii preparativele, că el le şi murmură, din colţul gurii, un scurt ordin. Laughlin se întoarse spre sunetist:

— Vrea să fie sigur Că ai izolat Nagra.

— La ce bun? Doar nu e electricitate prin zonă! În fine, dacă ţine morţiş...

Deschise o trusă, scoase un fel de cămaşă de zale din sârmă de cupru şi îmbrăcă în ea magnetofonul. Apoi înfipse două fişe în pământ şi verifică eficacitatea izolaţiei.

— Poftim! Anunţă el. Aşa e bine?

Absent, Laughlin dădu din cap. Pentru prima oară, se întreba ce căuta în locul acela pierdut, în mijlocul acelei mulţimi de străini care aşteptau... ce anume, de fapt? Raportul pe care-l citise făcea referire la un eveniment absolut extraordinar şi, în faţa scepticismului lui, Lacombe catadicsise să-i recomande să nu renunţe la credinţă, să-şi deschidă spiritul în faţa incredibilului, să-şi dea uitării prejudecăţile. Cu condiţia

ca toate astea să nu meargă prea departe… întreaga operaţiune se angaja pe o cale ce excludea orice formă de raţiune. Trebuia să creadă în continuare orbeşte?

Întoarse capul spre coline. Linia crestelor muşca din marginea inferioară a discului roşiatic

Din care, o clipă mai târziu, nu se mai văzu decât jumătate. Ziua se sfârşea. Atunci, Saddhu-ul făcu un gest aproape imperceptibil.

În continuare, faptele părură să se desfăşoare cu încetinitorul. Indianul îşi apropie încet coatele de toracele descărnat. Palmele, apăsate cu putere una de alta, se îndepărtară lent până ce nu mai rămaseră în contact decât vârfurile degetelor. În sfârşit, Saddhu-ul deschise ochii.

Pleoapele sale se ridicară cu încetineala maiestuoasă a draperiilor unui templu. Avea nişte ochi imenşi. Irisul, negru ca de cărbune, era încastrat în albul corneei tivite de lungi gene negre, strălucitoare. Intensitatea privirii lui era aproape de neîiv fruntat.

Odată restabilit contactul cu lumea, Saddhu-ul începu să se mişte. Încet, fără nici un efort vizibil, se deplie, trecând pe nesimţite din poziţia lotus la statul în picioare'. Brahmanul cu haine imaculate căzu în genunchi, în praf. Fără voie, Laughlin se aşeză precipitat, parcă simţind că singura persoană care avea în acel moment dreptul să stea în picioare era Saddhu-ul. Cu coada ochiului, îi văzu pe cei doi tehnicieni îngenunchind şi ei, lucru comic în alte împrejurări.

Cu lentoare şi gravitate, indianul îşi îndepărta de trup braţele goale, desfăcîndu-şi-le ca pe nişte aripi puternice. Pe cer, în spatele lui, nu se mai vedea decât o linie roşie aproape imperceptibilă, unică mărturie a prezenţei soarelui. Curând, liniuţa dispăru de tot şi, aproape fără tranziţie, se făcu întuneric.

Ca şi cum nu ar fi aşteptat decât acest semnal, Saddhu-ul ridică braţele la înălţimea umerilor, se opri o clipă, apoi îşi reluă mişcarea până ce mâinile noduroase i se reîntâlniră deasupra capului. După ce marcă o pauză cu efect solemn,

coborî braţele, dintr-o singură mişcare suplă şi puternică — ca un dirijor dând intrarea unei imense orchestre.

Atunci, din zece mii, din douăzeci de mii de piepturi, ţâşni o notă profundă şi melodioasă. Curând, sunetul deveni atât de puternic, încât occidentalii îl simţiră insinuîndu-li-se până în creiere. Lacombe deschise brusc ochii, se întoarse spre tehnicienii paralizaţi de uimire şi le făcu un semn poruncitor, murmurând un ordin ce se pierdu în vacarmul din jur. Totuşi, sunetistul înţelese, şi se grăbi să pună în funcţiune Nagra, ale cărei role începură să se rotească încet sub plasa de cupru protectoare.

Saddhu-ul ridicase deja braţele, pentru a da semnalul atacării unei alte note, mai înaltă decât precedenta. Credincioşii inundară atunci văzduhul serii cu cele două note, f ăcîndu-le să răsune împreună sau separat. Intervalul care le despărţea era foarte scurt, inferior unei terţe minore, şi de un efect apăsător.

Dar Saddhu-ul ordona deja emiterea unei noi note, apoi a alteia şi a încă uneia. Laughlin pierduse orice fir director al melodiei şi nu mai percepea decât o imensă cacofonie produsă de nenumăratele voci. Sub aceste torente de sunete stranii, aerul vibra, pământul se cutremura. Laughlin nu distingea nici o linie melodică pe care urechile lui de occidental s-o poată identifica. Se simţea azvîrlit în plin necunoscut, în inima unui mister care-l depăşea.

Totuşi, în mod clar, era vorba de aceeaşi muzică, de aceleaşi note pe care, conform raportului, se pretindea că stelele le emiseseră cu patru nopţi în urmă şi pe care, de-atunci, Saddhu-ul şi discipolii lui le cântau necontenit. Să fi fost oare influenţa Orientului? Intervalele nu erau nici un moment clare. Mereu puţin deasupra sau dedesubtul notei propriu-zise. Se distingeau pătrimi, optimi de ton, în unele momente mierotonuri. Fiecare dintre miile de cântăreţi lua în stăpânire notă pe care o lansa, o distorsiona vag după cum îi era voia, o modula, transformând-o, în final, într-un soi de urlet primitiv, sălbatic. Cântecul rezultat se înălţa în văzduhul nopţii ca o invocaţie malefică, terifiantă, care deştepta umbre şi provoca senzaţii de neex-primat în cuvinte.

De mult timp, scurtul crepuscul tropical cedase locul nopţii încărcate de umezeală şi frisoane. În întunericul total, Saddhu-

ul nu mai era vizibil. Şi totuşi, fidelii lui continuau să-i urmeze indicaţiile, continuau să cânte, să urle fiecare notă cu o fervoare mereu crescândă. Intensitatea sonoră devenise insuportabilă.

Între timp, stelele îşi făcuseră apariţia pe cer. Pentru a se sustrage violenţei zgomotului, învăluirii în acest ritual ce-i maltrata toată fiinţa, Laughlin ridicase ochii şi contemplă Ursa Mare. Pe neaşteptate, însă, ultima stea începu să se comporte într-o manieră ciudată: clipea, strălucirea îi spo

Rea, scădea, variind în mai multe reprize. Se distingea un ritm regulat, precum cel al unui mesaj morse. Pe neaşteptate, steaua explodă.

Un orbitor fulger roşu făcu să se înalţe mulţimea de chipuri. Dintr-o dată, gloata tăcu. Lacombe se'ridică dintr-un salt şi trecu lângă Saddhu. Ca-meramanul îşi întorsese obiectivul spre cer. Nu se mai auzea decât torsul motoraşului.

Fulgerul purpuriu se alungise, devenind o coloană ce se rotea în jurul propriei axe. Din roşu aprins, culoarea deveni portocalie, apoi galbenă, şi în sfârşit verde deschis. Atunci, obiectul rămase imobil pe cer. Şi, deodată, noaptea fu năpădită de cele cinci note, aceleaşi cinci note pe care le cântase mulţimea. Această muzică supranaturală emana dintr-un instrument prea pur pentru a fi făurit de mâini omeneşti. Calitatea melodioasă a timbrului ce izbea timpanul forma un contrast aproape şocant cu urletele aspre ce se înălţaseră, cu câteva minute în urmă, din acele gâtlejuri umane. Atunci, oamenii se prosternară. Încă o dată, erau martorii miracolului: cerul cânta muzica lor.

După câteva momente, coloana de lumină se stinse şi dispăru, iar melodia încetă. Treptat, pelerinii se ridicau, murmurând cuvinte de recunoştinţă. Saddhu-ul se întoarse spre Lacombe. Era' emoţionat.

— Cerul, spuse el cu glas subţire şi delicat, Cerul a cântat pentru noi, frate!

Cei doi oameni se îmbrăţişară, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

— A cântat pentru toţi oamenii, răspunse Lacombe, cu glas

sugrumat de emoţie.

La câţiva paşi de ei, brahmanul suspina cu în% cutremur îndu-se.

În acea sâmbătă dimineaţă, cu ochii umflaţi de somn, Roy Neary se clătina în faţa oglinzii din baie, incapabil să-şi recapete controlul pentru a se bărbieri. Tropotele lui Brad şi Toby, care se jucau cu puştii din vecini, îi bubuiau dureros în cap. în fine. cu preţul unui violent efort, reuşi să apuce tubul cu cremă de râs şi să-şi proiecteze o grămăjoară în podul palmei. Se pregătea s-o ducă la faţă când. Deodată, gestul i se întrerupse. Ceva uluitor — o imagine, o idee? — Îl izbise cu putere.

Privi crema fix, printre gene, o ridică la nivelul ochilor, o coborî până în dreptul chiuvetei, înclină capul într-o parte, apoi în cealaltă. În sfârşit, cu gesturile unui automat ghidat de o forţă necunoscută, încercă stângaci să o modeleze cu degetul arătător.

— Nu... nu, nu aşa! Murmură el, la fiecare tentativă.

Nici măcar nu era conştient de ceea ce făcea. Forma grămezii de spumă îi aducea aminte de ceva, dar ceva ce ştia că nu văzuse niciodată, decât, eventual, în cotloanele insondabile ale subconştientului. Această formă nedecisă îi scăpa de cum încerca s-o încolţească, se retrăgea la mii de ani-lu-mină, pentru a reveni apoi brutal, ca să-i impună o imagine din care nu pricepea nimic. Tulburat, Roy clipi din ochi, se scutură, încercând să scape de obsesie. La urma urmei, îşi spuse el, asemenea lucruri se întâmpla. E o şmecherie binecunoscută de toţi psihologii şi trece după câteva secunde.

De astă dată, totuşi, senzaţia nu trecu. Se prelungea la nesfârşit. Astfel, se scurseră secunde, minute întregi. Absorbit total de preocuparea sa absurdă, Roy era literalmente hipnotizat de grămăjoara de cremă de ras, când, deodată... Da, aşa, ia să vedem...

Un zgomot. Imaginea lui Ronnie, reflectată în oglindă, îl readuse brutal cu picioarele pe pământ. Surprinsă, vag dezaprobatoare, soţia să îl privea fix, stând în picioare în cadrul uşii.

— Ronnie, spuse el, întorcându-se, uită-te aici. Asta nu-ţi

aminteşte de nimic?

Femeia ridică din umeri, agasată de această nouă toană.

— Ascultă-mă bine! Spuse ea cu glas ferm. Di-seară, le vom spune tuturor că ai adormit sub o lampă de bronzat. Nici prin gând nu-mi trece să te mai aud debitându-ţi elucubraţiile în faţa prietenilor. De altfel, nici măcar nu ştii despre ce vorbeşti.

— Să nu-ţi închipui că ţinându-mi gura voi reuşi să aflu despre ce e vorba, protestă Roy.

87

— Pălăvrăgeşte cât vrei cu colegii. Dar nu în faţa oamenilor la care urmează să mergem la cină. Nu vreau să-<mi fie ruşine eu tine!

Brad şi Toby se strecuraseră în baie şi ascultau curioşi.

— Auzi, tati, e adevărat că „ăia” există? Întrebă Brad.

— Nu, nu există, replică sec maică-sa.

— Dar eu cred în ei! Interveni Toby.

— De ce le spui asta? O mustră Roy. Şi ei au dreptul să se informeze.

— Iar eu am dreptul să nu mai vreau să aud bazaconii! Şi datoria de a veghea ca nimeni să nu le împuieze copiilor mei capul cu prostii.

— Îţi jur că, noaptea trecută, am asistat la nişte fenomene inexplicabile!

— Şi eu am văzut, noaptea trecută, ceva inexplicabil! Am văzut un om în toată firea, un tată de familie…

Ronnie îşi întrerupse brusc tiradă. Era total neindicat să se certe aşa în faţa copiilor. În plus, începuse să sune şi telefonul.

— În orice caz, în seara asta am să mă-ntorc acolo, spuse Roy cu convingere.

— Ba n-ai să te-ntorci!

Pentru a atenua duritatea replicii, Ronnie îl apucă pe Roy de încheietura mâinii şi—1 făcu să-şi dea singur o palmă cu mână plină de spumă. Apoi ieşi din baie, râzând.

Roy rămase descumpănit, cu faţa mânjită de cremă pentru râs. Se privi un moment în oglindă: sub albeaţa spumei, misterioasa lui „arsură de soare” părea şi mai stacojie. Resemnat, dădu din cap mormăind:

— Oricum, n-o să mă convingă nimeni că-i o arsură de lună!…

Începuse să se bărbierească, când Ronnie reapăru în pragul băii. În oglindă, Roy văzu imediat că arăta zdrobită. Rezemată de tocul uşii, tremura, încercând zadarnic să-şi reţină laordmile ce-o podideau.” Mirat de o schimbare atât de rapidă, se întoarse spre ea, eu aparatul de râs în mina.

— Roy! Spuse ea cu un suspin. Era Grimsby la telefon.

— Ei, şi? Întrebă el, simţind în suflet un junghi de îngrijorare.

— Roy, te-au dat afară!

Incapabilă să se mai stăpânească, Ronnie se prăbuşi în braţele soţului ei, hohotind amarnic. Faţa ei scăldată în lacrimi se lipi de a lui Roy, amestecând pe obrajii amândurora spumă şi lacrimi.

— Nici măcar n-a vrut să stea de vorbă cu tine, reluă ea, cu vocea întretăiată de suspine. Doamne, acum ce ne facem?

— Ei, căca-m-aş!… Dac-aş fi ştiut… împietrit, cu chipul alb ca al unui elown, Roy

Rămăsese cu privirea pierdută în gol. Deodată, departe, foarte departe, distinse o formă albă care, prin cadrul uşii, se reflecta în oglindă. Bătută, strivită, înfoiată, nu era decât o biată pernă din patul lui. Arăta, întrucâtva, la fel ca grămăjoara de cremă pe care, cu câteva minute mai devreme, încercase s-o modeleze în podul palmei.

— Nu, mormăi el într-un târziu, nu! Nu-i deloc aşa… i

13

Şomaj «1, îşi spunea Roy Neary, îţi oferă cel puţin un avantaj: ai timp berechet la dispoziţie. Timp de a reflecta, de pildă, la apariţia unui corn portocaliu capabil să te ardă ca soarele, dar care, odată isprava comisă, nici măcar nu catadicseşte să mai revină pentru a-i dovedi neîncrezătoarei tale neveste că nu ţi-ai pierdut minţile.

Iată de ce, în noaptea aceea, după cina luată la prieteni şi în ciuda protestelor lui Ronnie, Hoy revenise în vale. Cum nu se manifestă nici un fenomen, mai veni şi în noaptea următoare, şi în următoarea. A patra oară, jură să abandoneze definitiv această poveste nebunească, punându-şi halucinaţiile pe seama surmenajului, şi să citească serios mica publicitate. Totodată,

ca să fie cu cugetul împăcat, făcu o ultimă tentativă, fie şi numai pentru a se asigura că nu avusese vedenii.

Ceea ce-l îndemna să se întoarcă la locul „apariţiilor” era faptul de-a nu fi fost singurul. Un mic grup se aduna acolo aproape în fiecare seară. Făcuseră cunoştinţă, se purtau deja ca între vechi prieteni. Nu lipsea, desigur, bătrânul ţăran cocoţat pe camionetă sa, cu telescopul şi ulciorul său de whisky de casă. Mai venea şi o bătrână ce se aşeza într-un fotoliu pliant, croşetând irăbdătoare. O alta, doar cu puţin mai tânără, etala mândra un al

90

Bum de fotografii supraexpuse ale „acelor lucruri nocturne”, cum le numea ea, deşi petele diforme ce-i alcătuiau colecţia puteau la fel de bine să fi fost produse de lumina felinarelor stradale. Toată această mică lume pitorească, recrutată, aproaoe în majoritate, din rândurile vârstei a treia, discuta plină de fervoare, aşteptând în extaz viitoarea paradă de vehicule-eare-nu-există.

În seara aceea, după o aşteptare deja lungă care-l îndârjise pe Roy în noua sa hotărâre, un zgomot îndepărtat îi făcu să ridice capetele. Speranţa le fu, însă, de scurtă durată: nu era decât un avion cu reacţie, undeva spre nord.

— O să ne-apuce dimineaţa, dacă o ţine tot aşa! Se plânse cu amărăciune un bătrânel ce tremura de zor. Ne găseşte moartea pe-aicea…

Roy îngenunche lângă o octogenară cu faţa luminată de un surâs în care se citeau toate cele nouă beatitudini:

— Şi dumneavoastră? O întrebă el cu amabilitate. Credeţi că în noaptea asta or să treacă?

Această întrebare anodină avu un efect aproape magic asupra bătrânei doamne. Dintr-o dată, ridurile i se şterseră, povara anilor evaporându-se de parcă Roy i-ar fi oferit taina elixirului tinereţii.

— Oh, Sfinte Doamne! Exclamă ea cu însufleţire. O nădăjduiesc din toată inima! Dumneavoastră nu?

Ochii ei îmbătrâniţi se umeziseră de lacrimi de fericire.

— Şi eu, şi eu, răspunse Roy cu multă seriozitate.

„Totuşi,” îşi spuse el ridicându-se, „oamenii ăştia cumsecade nu sunt cu toţii buni de băgat la

91

Balamuc! Nu e vorba 'de lunatici, de dezechilibraţii aceia care văd farfurii zburătoare la fiecare capăt de maidan! Maidanul cu extratereştri — halal! Ca şi mine, au văzut aceste fenomene sau, cel puţin, au crezut sincer că văd ceva inexplicabil. Ca şi mine, se străduiesc din răsputeri să găsească o explicaţie satisfăcătoare. Or fi ştiind ei oare, cu înţelepciunea vârstei, ceva în plus faţă de mine? De-acolo o fi provenind calma lor convingere, câtă vreme eu încă mai ezit să cred? Sau poate vin pur şi simplu ca la spectacol, fără a găsi în toate astea decât o demonstraţie de virtuozitate pirotehnică şi o distracţie gratuită?”

În vreme ce Roy medita astfel, măsurând pajiştea, mulţimea sporea ou nou-veniţi, printre care şi oameni mai tineri, pe care nu-i mai văzuse participând la adunările nocturne. Dintr-o dată, îi recunoscu bucuros pe tânăra femeie şi băieţelul peste care fusese cât pe ce să dea cu camioneta. Le făcu semn cu mâna şi se grăbi în întâmpinarea lor.

— Vă mai amintiţi de noi? Întrebă Jillian, după ce-şi strânseră mâna.

— Bineînţeles! Nu uiţi uşor oamenii pe care ai fost gata să-i omori! Nu ne-am prezentat, cred. Roy Neary.

— Pe mine mă cheamă Jillian Guiler. El e Barry. Auziţi, v-aţi ales cu o straşnică arsură în noaptea aia! Adăugă ea, atingându-l pe obraz. Eu o am pe toată faţa şi pe gât. Uitaţi-vă...

Îşi descheie bluză, dezvelindu-şi partea de sus a pieptului şi începutul şanţului dintre sâni. Roy roşi, iar Jillian observă de îndată.

— Iertaţi-mă, spuse ea, încheindu-se la loc. Aveam atât de mult impresia că alături de dum

92

Neavoastră mă simt ca lângă un vechi prieten... O asemenea experienţă te apropie de cei cu care ai împărtăşit-o, nu găsiţi? Adăugă, râzând.

Roy confirmă, cu o înclinare a capului. Dar surâsul îi dispăru repede pentru a ceda locul unei încruntări. Un necunoscut, îmbrăcat cu o vestă şi o pereche de pantaloni sport, îi orbea cu fulgerele unui blitz, făcând în grabă mai

multe fotografii, înainte ca victimele curiozităţii lui să fi putut reacţiona, se întorsese deja spre micul Barry, care era ocupat să se joace cu o movilită de nisip. Dar Jît-lian, furioasă, se proţăpi în faţa aparatului de fotografiat.

— Hei, ia ascultă! Strigă ea cu vehemenţă. Omul fugi, bolborosind nişte scuze vagi.

— Ce-nseamnă asta? Cine ne-o fi trimiţând spioni? Se întrebă Jillian, văzându-l pe necunoscut că fotografia în continuare prin mulţime.

Roy ridică din umeri. Incidentul coborâse parcă un zid de gheaţă între ei. Pentru a salva cumva situaţia, sie aplecă spre Barry, care-şi modela neîndemânatic grămada de nisip în formă de con cu vârful retezat.

— Am acasă trei ca ăsta, îi explică el lui Jillian.

— Şi i-aţi povestit soţiei ce-aţi văzut?

— Nevastă-mea se dovedeşte a fi un model de înţelegere, răspunse el, cu o ironie amară.

— Şi mama mea la fel, spuse Jillian. Când i-am povestit la telefon, alaltăieri, mi-a zis că am halucinaţii din cauză că trăiesc singură.

Se întrerupse, simţind la Roy aceeaşi jenă de care dăduse dovadă adineaori, văzându-i pieptul gol.

— În fine, nu sunt chiar aşa de singură, se grăbi ea să adauge, pentru a înlătura orice echivoc. Am vecinii, pe Barry, să-mi ţină companie...

— Şi... tatăl lui Barry? Întrebă Roy, dregîn-du-şi glasul.

— A murit, răspunse Jillian, întorcând ochii. Dar nu cred că ar fi fost mai înţelegător decât soţia dumneavoastră.

Tăcerea se lăsă din nou între ei. Roy începu să examineze din nou trunchiiul de eon realizat de Barry. Puţin câte puţin, se simţi invadat de o fascinaţie inexplicabilă. Cu sprâncenele încruntate într-un efort de concentrare, contemplă fix forma schiţată de băieţel, întinse mâna şi strânse câteva pietre în jur.

— Uite, spuse el, întinzându-i-le, ia încearcă să le pui aici... şi acolo...

Cu cel mai firesc aer din lume, Barry luă pietrele şi le dispuse la baza trunchiului de con, ca nişte stânci împrăştiate pe coastele unui munte.

— Da, e mult mai bine aşa! Aprobă Neary.

Nici băiatul, nici mama să nu păreau să găsească ceva normal în comportamentul lui. Deodată, Roy înălţă capul, ca şi cum ar fi căzut pradă unei inspiraţii subite.

— Ia auziţi! Strigă el. Nu vă aminteşte de nimic ceea ce face Barry?

Jillian se aplecă, privi movilă de nisip şi nu răspunse. Într-un târziu, culese câteva fire de iarbă pe care le înfipse cu grijă pe pantele muntelui, pentru a reprezenta vegetaţia, şi zgârie unul dintre versanţii netezi, brăzdându-l cu striaţii.

— E mult mai bine aşa, declară ea, cum nu se poate mai natural.

— Adevărat, recunoscu Roy.

Deodată, vociferări izbucniră din mulţime.

— Uite-i că vin!

Roy şi Jillian se ridicară, privind în direcţia spre care se îndreptaseră toate privirile. Două puncte luminoase apăruseră în depărtare. Păreau să licărească în ceaţa ce se forma, apropiindu-se pe nesimţite, cu unduiri deasupra orizontului. Roy scoase aparatul de fotografiat din toc şi se pregăti să treacă la acţiune.

— De data asta, am venit pregătit, declară el.

— Tremuraţi, remarcă Jillian, punându-i mâna pe braţ.

— Da, ştiu. Îmi pun şi eu întrebări, ce vreţi... Mă-ntreb dacă nu cumva ora fi doar doi ţicniţi pro-ţăpiţi pe-un maldăr de pământ, în compania unei duzini de descreieraţi care aşteaptă ceva ce nici măcar nu există.

În timp ce vorbeau, luminile crescuseră, devenind atât de orbitoare, încât nu puteau fi privite în faţă. Roy tremura atât de tare, încât era incapabil să declanşeze obturatorul aparatului foto. Deodată, ciuli urechea:

— Ascultaţi! Zgomotul...

Mulţimea îl remarcase, la rândul ei, şi se agită neliniştită. Zgomotul care le ajungea clar la urechi devenise de-acum deconcertant. Era un gâfâit ritmic, frenetic, a cărui amploare din ce în ce mai asurzitoare începea să răspândească panica. Curând, nu mai încăpu nici o îndoială: erau motoare cu ardere internă.

95

Înainte ca oamenii să se fi putut adăposti, zgomotul şi lumina se prăvăliră asupra lor, învăluin-du-i într-un vârtej ce răscolea aerul că un ciclon. Deodată, lumina crudă se stinse, iar Roy putu distinge siluetele a două uriaşe elicoptere Huey ale armatei. Aparatele zburau încoace şi-ncolo ca nişte combine secerând grâul, stârnind nori sufocanţi de praf, biciuind mulţimea cu jeturile arzătoare ale gazelor de eşapament. Pe neaşteptate, reflectoarele se aprinseră iarăşi, aruncând raze tăioase de lumină albă peste un tablou al dezolării. Pretutindeni, nu se vedeau decât hârtii pline de grăsime şi scaune pliante luate de tornadă, izbindu-se de picioare, de piepturi. Păturile erau mânjite cu conţinutul coşurilor răsturnate. Îngroziţi, urlând de spaimă, în ghearele celei mai cumplite panici, nefericiţii bătrâni fugeau orbeşte în toate direcţiile, cădeau ca popicele sub impactul obiectelor familiare transformate în proiectile, se împiedicau de obstacolele apărute duşmănos sub paşii lor şovăielnici, în câteva clipe, fiinţele umane se preschimbaseră într-o turmă de dobitoace scoase din minţi.

Furios, Roy Neary privea masacrul executat sistematic de elicopterele ce evoluau la nici trei metri deasupra capetelor oamenilor. Octogenara cu albumul de fotografii întindea disperată mâinile tremurătoare, încercând să-şi recupereze comoara. Urlând de groază, Barry se zbătea din răsputeri să scape din mâinile maică-sii. Jillian reuşi să-l prindă de un braţ, încercând să-l calmeze:

96

— Haide, Barry, fii cuminte! Nu-i nimica, să fim serioşi, nu-s decât elicoptere!

— Da, confirmă Roy, urlând ca să se facă auzit în tot vacarmul, ăştia sunt pământeni adevăraţi! Nu ştiu decât să sperie oamenii!

Dar Roy avea deja un alt motiv de surprindere, care-i atrăsese atenţia. La vreo zece metri de-acolo, un zgomot metalic familiar îi răsuna în urechi. Maltratat de palele elicelor, aerul făcea să vibreze tabla unui panou indicator. Fascinat, Roy nu reuşea să-şi desprindă privirea dintr-acolo. Panoul vibra pe

stâlp exact cum o făcuse celălalt, cu câteva nopţi în urmă. În acel moment, atribuise fenomenului o cauză supranaturală. Iar acum. În noaptea asta, vedea acelaşi fenomen reproducându-se nu sub efectul cine ştie cărui câmp magnetic provocat de intervenţia unui „obiect din altă lume”, ci pur şi simplu din cauza unui vulgar elicopter ce manevra la joasă altitudine. Şi totul se întâmplă sub ochii a două duzini de martori.

În pofida înţeleptelor sale hotărâri şi a dorinţei de a nu mai acorda credit acestor „bazaconii”, cum le califica Ronnie, Roy nu se îndoise niciodată, în adâncurile sufletului său, de realitatea celor văzute în noapteaa ceea. Astă-seară, totuşi, pentru prima oară, începu să se îndoiască. Pentru prima oară de la începutul nebuneştii lui aventuri, era tentat să creadă că toate evenimentele la care asistase şi pe care le socotise reale nu erau, la urma urmei, decât o iluzie.

Pe cerul deşertului, stelele de la zenit sclipeau cu strălucirea dură a diamantului. La orizont, cele mai joase scîinteiau sub valurile de căldură ce se înălţau din pământul încă încins. Chiar şi la miezul nopţii, în Deşertul Mojave, aproape de B-arstow, la hotarul dintre California şi Nevada, soarele nemilos nu se lasă uitat.

Profilat pe albastrul profund al nopţii, se distingea conturul radiotelescopului de la Goldstone, a cărui gigantică ureche parabolică asculta cerul. Din punct de vedere oficial, substaţia 14 era închisă pentru lucrări de întreţinere. Uriaşa pâlnie cu un diametru de şaptezeci de metri — care urmărise prin spaţiu traiectoria capsulelor Pioneer, Mariner, Voyager — rămăsese totuşi îndreptată spre vidul interstelar.

În clădirea cubică situată nu departe de-aoolo domnea o activitate febrilă. Pe uşă, o pancartă descuraja orice indiscret: CENTRUL DE TRATARE A DATELOR — INTRAREA INTERZISĂ — ADRESAŢI-VĂ LA MCCOPSCON 5883. În faţa intrării, un bloc de control al identităţii pe baza amprentelor digitale se înălţa ca o santinelă incoruptibilă.

Afară, ca şi înăuntru, se simţea un soi de nelinişte tensionată. Deodată, şase umbre se desprin

Seră din noapte, apropiindu-se de uşă. Şase mâini se aşezară una după alta pe aparatul de control. În şase rânduri,

poartă blindată se deschise cu un foşnet de aer comprimat. Interiorul buncărului arăta ca un antrepozit pustiu, activitatea concentrîn-du-se într-un compartiment cu pereţi de sticlă, situat în mijlocul clădirii obscure. În compartiment, ambianţa semăna mai mult cu a unui cămin de liceeni decât cu cea a unui centru de control al misiunilor ştiinţifice. Tinerii cercetători erau nevoiţi să-şi împartă acest spaţiu cu o incredibilă grămadă de imprimate pe computer, sub care dispăreau bateriile de materiale misterioase şi ultramoderne: aparate de telemetrie şi observare a sateliţilor, console şi pupitre de comandă cu funcţii diversificate, terminale şi imprimante de ordinator. Un minisin-tetizator Yamaha adăuga o notă discordantă acestui inedit talcioc.

Lacombe stătea la claviatura instrumentului, cântând cu un aer concentrat o melodie de cinci note, la fel de serios ca şi cum ar ii transmis un mesaj codificat. În ciuda execuţiei fragmentate şi şovăitoare, era imposibil să te înşeli: erau cele cinci note de la Benares. Muzica cerului. Sonorităţile sintetizatorului reproduceau, cu fidelitate, timbrul pur pe care-l înregistrase misiunea de studiu.

Acest straniu concert dura de o bună bucată de vreme, fără ca nimeni să înţeleagă motivele încăpăţânării de care dădea dovadă Lacombe. Deodată, perseverenţa lui îşi arătă justificarea. Se primi un fel de răspuns. Imprimanta ordinatorului începu să păcăne cu furie, scuipând rame de hârtie pliată în formă de acordeon, asupra cărora se repeziră mem

Brii echipei, neîndemânatici ca nişte băieţandri excitaţi, avizi să le descifreze.

Nu găsiră note muzicale, ci coloane de cifre. Întretăiată de pauze mai lungi sau mai scurte, emisia dură aproape un sfert de oră. De-acum, Lacombe se simţea biruitor. Ţăcănelile trebuiau să aibă un ritm, un sens ascuns. Ceea ce se recepţiona acolo nu putea fi decât un răspuns la mesajul lui. Se angajase un dialog. Exista o semnificaţie în acele zgomote de maşinărie oarbă, ce trebuia să fie găsită. Cu fruntea rezemată în pumni, francezul forma o insulă de calm şi concentrare în mijlocul vacarmului de voci şi al tărăboiului asurzitor al imprimantei.

Când pocnetele se întrerupeau, se simţea ros de îngrijorare: şi dacă se înşelase? Când sunetul reîncepea, îşi regăsea seninătatea, calmul. Interior. Zâmbea.

În fine, imprimanta ordinatorului tăcu. Timp de câteva minute, nu se mai auziră decât foşnetele hârtiei între degetele nerăbdătoare.

— Să rezumăm, declară atunci coordonatorul operaţiunii. Sub rezerva unei analize complete, cifrele nu par să aibă un sens explorabil. Să examinăm, deci, forma mesajului primit. Adineaori, am captat două emisiuni de câte cincisprezece minute fiecare. Să vedem cum se descompun. Prima comporta o sută patru impulsuri rapide, urmate de o pauză de cinci secunde. Apoi, patruzeci şi patru de impulsuri şi o nouă pauză de cinci secunde. În sfârşit, treizeci de impulsuri. A doua era compusă din semnale grupate într-un mod total diferit: patruzeci de impulsuri plus cinci secunde de pauză, apoi treizeci şi şase plus cinci, şi, în fine, şaizeci plus

10G

Cinci. După asta, pornim din nou într-un ciclu complet, reîncepând de la o sută patru.

În timp ce toată lumea cugeta, Lacombe reîncepu să cânte distrat cele cinci note. Interpretarea sa devenea din ce în ce mai bună.

Un tânăr inginer, şef de promoţie la Cal-Tech, se întoarse spre el:

— Chiar credeţi eă-i un răspuns la ceea ce-aţi cântat mai-nainte?

Lacombe ridică ochii, săltând din umeri cu fatalism, în acea seară nu era destul de sigur pe el ca să răspundă categoric. Mâine, poate, aveau să ştie cu adevărat ce vroiau să spună cele cinci note, cărui lucru îi corespundeau. Pentru moment, însă, nu se ştia nimic precis. Nu-l susţinea decât propria lui intuiţie. Poţi face caz de propria-ţi intuiţie în faţa inginerilor cărora le eşti şef? Îşi stăpâni un surâs:

— Poate, se mulţumi el să spună.

Dar credinţa sa în succesul operaţiunii îi molipsise şi pe ceilalţi. Febrili, toţi atacaseră interpretarea „mesajului”; toată lumea simţea că soluţia era acolo, la îndemână. Pentru a destinde atmosfera, fiecare încerca să spună câte o glumă:

— Tot ce ştiu, declară un pletos, e că nu-i la fel de lung că numărul meu de asigurare socială..

— 40-36-60, interveni cineva cu accent texan. Asta mă duce cu gândul la măsurile lui Jane Fonda după un sejur îm Cuba...

Toţi râseră, în afară de Lacombe, care nu pricepea nimic. Exasperat, se întoarse spre Laughlin. Dar translatorul era prea absorbit de munca sa ca să-i dea atenţie. Aplecat peste acordeoanele de hârtie, tânărul era lac de sudoare, ştergându-şi sprîn-

Cenele cu o mina nerăbdătoare. Când înălţă în sfârşit capul, cu un fulger de'triumf în ochi, nu-l remarcă nimeni, decât Lacombe, care-i făcu un gest de încurajare. Laughlin nu se lăsă rugat de două ori.

— Îmi daţi şi mie voie, voi ăştilalţi?! Strigă el. În toiul conversaţiilor şi 'al râsetelor, apelul lui

Căzu în gol. Îşi puse mâinile pâlnie la gură:

— ALO! ÎMI DAŢI ŞI MIE VOIE SĂ VORBESC?

În sfârşit, îl auziră, şi toţi ochii se întoarseră spre el plini de curiozitate.

— Mersi, oricum! Spuse Laughlin. Înainte de-a fi plătit ca să traduc din franceză, eram plătit să fac hărţi, în caz c-aţi uitat. Or, cifrele astea mi se par asemănătoare cu nişte coordonate geografice. Longitudini şi latitudini, dacă-nţelegeţi ce vreau să zic...

Declaraţia sa fu întâmpinată cu indiferenţă şi scepticism. Nu-i fu, însă, greu să şi-o demonstreze:

— Avem aici două jocuri de cifre, continuă Laughlin. Priviţi-le bine. Primul număr conţine trei cifre. Iar următoarele sunt mai mici decât şaizeci. Asta nu vă spune nimic, nici acum?

Laughlin se ridicase şi se apropia de Lacombe. Acesta din urmă, deja în picioare, abia se abţinea să nu urle de bucurie: era, cu siguranţă, cheia atât de îndelung căutată! Scepticismul celorlalţi se transformase în stupefacţie. Ideea lui Laughlin începea să-şi croiască drum în mintea lor. Un timid val de exaltare crescu, cuceri pas cu pas tot grupul. O ultimă reticenţă încercă să se exprime, şovăitoare:

— Poate că ne dau nişte coordonate spaţiale. Azimut, înclinaţie…

— Ba nu, nătărăule! Tună un glas. Asta n-ar corespunde absolut deloc orientării pâlniei noastre radar. E într-adevăr vorba de coordonate terestre! Are dreptate!

Aceste cuvinte măturară ultimele ezitări, declanşând un tumult mai cumplit decât toată tevatura dinainte. Brusc, toată lumea era nerăbdătoare să consulte o hartă. Căutară, nu găsiră nici una. Fără a-şi pierde firea, se formă spontan un pack. Ca la rugby, ţâşniră afară din local, năpustindu-se pe culoarul ce ducea la biroul şefului de centru. După câteva secunde, dădeau buzna înăuntru.

Nu găsiră o hartă, ci un glob pământesc mare, într-un colţ al încăperii. Ca o ceată de liceeni con-testatari năvălind în cancelaria directorului, docţii ingineri se aruncară asupra globului terestru, fă-<? Îndu-l să sară de pe suport. Mica haită îl înşfacă lacomă, dându-l de-a rostogolul ca pe o minge în dribling. Sfera de oţel, grea de peste o sută de kilograme, părea că zboară de una singură spre cabina cu pereţi de sticlă, ricoşând pe asperităţile pardoselii de ciment. Trecu dintr-un salt cele trei trepte şi pătrunse, ca prin farmec, în încăperea unde cei-7 alţi o primiră cu la fel de mult entuziasm ca şi cum ar fi transformat un eseu-cu balonul oval.

Atunci, Laughlin luă solemn globul sub protecţia sa, respinse cu câteva plesnete rapide degetele prea nerăbdătoare ce se îndesau din toate părţile.'şi-şi amplasa unul de-al său pe un meridian. Pornind de la Polul Sud, urmări linia mormăind ceva:

— Ia să vedem… Antarctica… Pacificul… trece pe. Lângă Insula Pastelul… Mexic… tot pe-aici…

Cu braţele întinse, un alt savant reperase latitudinea, pe care o urmă de la est la vest. Traversând continentul american, enunţa teritoriile întîl-nite-n cale:

— Mâine, New Hampshire, Marile Lacuri, Minnesota, Dakota de Sud…

Cele două degete se întâlniră în acelaşi punct, cele două glasuri pronunţară aceeaşi denumire:

— Wyoming! În colţul nord-estic...

— De ce naiba Wyoming? Comentă surprins Laughlin.

Se lăsase din nou o tăcere încărcată de nelinişte perplexă. Deodată, un glas puternic cu accent din Texas —acelaşi care îşi afirmase îndoielile asupra profilului politic al lui Jane Fonda — o risipi cu autoritate:

— Da' nu mai staţi aşa că nişte pinguini în blugi! Daţi fuga şi căutaţi-mi hărţi geologice ale Wyoming-ului, secţiuni, tot ce găsiţi pe chestia asta. Pregătiţi un program de calculator! Hai, mişcaţi!

În tărăboiul ce urmă, Lacombe se izola iarăşi în lumea gândurilor lui. Aşezat în faţa sintetizatorului, reîncepu să cânte distrat cele cinci note. Fără voie, ridica din când în când ochii spre imprimanta computerului. Dar maşinăria rămânea mută. Mesajul fusese transmis. Pentru moment, dialogul era încheiat.

Dar oamenii îl înţeleseseră, după cum o dovedi curând o explozie de entuziasm. Echipa îşi exprima zgomotos bucuria de-a fi descoperit, în fine, primul indiciu concret de la începutul îndelungatei căutări prin tenebre. Succesul operaţiunii se arăta, în sfârşit, la orizont.

Fără nici o îndoială, micul xilofon-jucărie conferea o sonoritate ciudată celor cinci note pe care Barry le cântă neobosit. Surprinsă de această melodie, Jillian o asculta din camera alăturată.

Barry nu învăţase notele, mici nu le descoperise din prima încercare. Dimpotrivă, la început abia schiţase melodia, o lucrase, o repetase, o modelase, o rafinase, reluând-o fără contenire până obţinuse rezultatul dorit. Niciodată, îşi spuse Jillian, nu pusese atâta dăruire într-un joc.

Nu era îngrijorată, ci doar vag. Surprinsă de stranietatea acelei muzici. De unde le-or fi venind copiilor asemenea idei? Râsul lui Barry o liniştea. Se afla acolo, în apropierea ei, şi era mulţumit. Vina, dacă exista vreo vină, nu putea fi decât a xir lofonului. Aceste jucării muzicale sunau întotdeauna fals şi dădeau rezonanţe bizare cântecelor celor mai nevinovate. Un moment, Jillian se gândi să depună o reelamaţie la corespondentul local al asociaţiei pentru protecţia consumatorilor, din care făcea şi ea parte: nimeni nu avea dreptul de a perverti urechea muzicală a copiilor... Zâmbi şi ridică din umeri. La urma urmei...

Jillian îşi petrecuse ziua, la fel ca şi pe cele precedente, desenând cu cera-pastel. Părăsind marele oraş, fusese nevoită să abandoneze cariera artistică.

Dar nu-şi pierduse nici gustul, nici obiceiurile, şi nu rezista niciodată dorinţei de a face câte o schiţă după Barry, după un scaun sau o natură moartă adunată din întâmplare pe masa din bucătărie.

Astăzi, totuşi, nu desena decât peisaje. Peisaje cu munţi al căror aspect — lanţuri de piscuri inegale şi colţuroase — i se părea, în mod curios, că ar avea puncte comune cu melodia pe care o tot repeta Barry, obsedant, la xilofon. Numai şi numai hazardul — cel al erupţiilor vulcanice, al mişcărilor scoarţei terestre, al eroziunii seculare — determinase aspectul acelor munţi. De asemenea, numai întâmplarea îl împinsese pe Barry să aleagă acele cinci note şi să le ordoneze în succesiunea pe care o auzea. Acelaşi hazard care domnea peste creaţiu-nea tuturor, care făcea fiecare obiect, fiecare frunză de copac sau piatră de pe plajă să fie tot atât de unice şi diferite ca şi fiinţele omeneşti unele în raport cu altele.

Un singur lucru o tulbura: în cele cinci note ale lui Barry, în maniera lui de-a le interpreta, părea să se simtă un mesaj presant, un cod misterios. Dar la ce bun să-ţi faci asemenea idei?

Jillian aruncă o privire critică desenelor, în majoritate abia schiţate, şi le mototoli. Fără să ştie de ce, păstră una, eare-i amintea vag de ceva anume. Era un munte înalt, îngust, sfâşiat, ca unul din acele vârfuri ea nişte ace pe care eroziunea le sculptează în deşerturi, acolo unde acţiunea conjugată a vânturilor şi a nisipului decapează straturile moi pentru a 'dezgoli rocă dură sau lavă aruncată de vreun vulcan dispărut de milenii. Îşi înălţa pantele brăzdate de cicatrici în mijlocul unui peisaj dezo

Lanţ, solitar, formidabil, ca un deget acuzator îndreptat spre cer.

În apropiere bubui deodată un tunet. Jillian se înfiora involuntar şi, ridicându-se, ieşi în curte să vadă dacă se anunţa

ploaie. Spre apus, nori uriaşi se îngrămădiseră pe cer, ascunzând soarele după masa lor plumburie. Se vedeau, deja, primele fulgere. Şi totuşi... fulgerele păreau anormal de lungi. Luceau în nori ca şi cum ar fi fost fixate acolo. Departe, se zăreau fel de fel de puncte luminoase, ce păreau să sară de la un nor la altul.

— Nu, murmură ea, e cu neputinţă!

Apoi văzu, spre linia orizontului, o formaţiune noroasă şi mai întunecată, ce părea să se ridice de la pământ către cer, ca o tornadă în curs de formare. Fascinată, Jillian nu-şi putea desprinde privirea de la aceste fenomene incredibile. Se străduia să-şi spună că se înşală, că norii aceia, fulgerele acelea nu puteau exista cu adevărat. - Că era victima unei halucinaţii. Se frecă la ochi, îşi scutură capul. Norii erau tot acolo, se apropiau, îngroşi>idu-se, dobândind cu fiece clipă o realitate tot mai ameninţătoare. Nu era o iluzie optică. Dintr-o dată, se simţi cuprinsă de groază.

— Nu! Urlă ea. Nuu!

Se răsuci, îşi văzu casa, adăpostul sigur. Încet, toarte încet, o luă din loc, silindu-se să nu fugă, pentru a nu ceda panicii. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, ajunse în fine la uşă, intră, o încuie în urma ei. Apoi, cu acelaşi pas măsurat, trecu în living, pentru a închide ferestrele. Mişcările i se accelerau pe nesimţite. De.la pasul lent, trecu la

Trap. Alergând, năvăli în ultimele încăperi, repe-zindu-se înnebunită asupra obloanelor interioare.

Gâfâind, Jillian se opri, în sfârşit, să-şi facă ordine în gânduri. Să fim serioşi, îşi spuse ea, ceea ce auzise nu era decât furtuna. Cele pe care le văzuse strălucind erau într-adevăr fulgere. Zumzetul acela că de viespi trebuia să aibă vreo legătură cu electricitatea... Şi totuşi, nu. Nu rezista nici o explicaţie: niciodată în viaţa ei nu mai văzuse nori repezin-du-se spre ea!

În camera lui, Barry râdea iarăşi în hohote. Slavă Domnului, nu-i fusese niciodată frică de furtună. Dar, totuşi, n-avea nici un motiv de râs într-un asemenea vacarm! Nici asta nu era ceva normal...

Cuprinsă de îngrijorare, Jillian alergă în odaia băieţelului.

Acesta deschisese fereastra şi stătea în faţa ei, cu ochii ridicaţi spre cer. Probabil că văzuse acolo un lucru care-l împinsese să treacă la acţiune — luând-o la fugă prin toată casa, se apucă să deschidă obloanele, să ridice jaluzelele, să dea uşile de perete.

— Nu, Barry, nu! Nu fă asta!

Jillian se repezi pe urmele lui, închizând la loc, trăgând, încuind. Se opriră faţă-n faţă în living, unde Barry tocmai ridicase un stor care încă se mai mişca.

Jillian îşi împinse brutal băieţelul într-o parte şi, în acelaşi timp, coborî storul. În acel moment, ca şi cum gestul ei ar fi reprezentat un semnal, un tunet asurzitor zgudui pereţii. Dincolo de obloanele închise, un fulger explodă cu o lumină portocalie atât de intensă încât, preţ de-o clipă, avu impresia

Că odaia luase foc. Fu imediat inundată de zumzetul roiului de viespi.

Împietrită, Jillian simţi cum o năpădeşte groaza. Cât despre Barry, el continua să râdă şi să bată din palme, în casa întunecată străbătută din ce în ce mai des de lumina fulgerelor. Jillian îl apucă de mina şi—1 târî spre camera ei, unde se repezi la cartea de telefon, începând să caute numărul lui Roy Neary.

În timp ce o răsfoia cu gesturi febrile, un nou tunet însoţit de un fulger portocaliu zgâlţâi casa, aidoma unei lovituri de pumn. Televizorul se aprinse de la sine, urmat imediat de lanţul stereo. Lămpile le urmară exemplul, aprinzându-se şi stingîndu-se, cuprinse parcă de nebunie. Însuşi aspiratorul se declanşa dincolo de uşa unei debarale.

Barry scăpă din strânsoarea maică-sii, alergă la fereastră şi iarăşi deschise, cu un gest hotărât, oblonul. De îndată, tumultul şi restul fenomenelor încetară, o pace subită şi neaşteptată pogorându-se peste toată casa. Aparatul t.v. şi lanţul stereo se stinseră din proprie iniţiativă, aspiratorul tăcu, lămpile îşi regăsiră aspectul inofensiv. Nu se mai distingea nici măcar bâzâitul viespilor.

Atunci, se auzi un alt zgomot. Pe acoperiş.

Era un zgomot slab, ca nişte unghii sau gheare, deplasându-se încet, precaut, zgâriind plăcile de ar-dezie. Parcă ar fi fost o pisică mare.

Jillian ridică ochii, în direcţia zgomotului, ur-mărindu-l pe

măsură ce se deplasa. O clipă mai târziu, zgomotul se opri deasupra hornului.

Un nou zgâriat, iar zgomotul începu să coboare.

109

Dintr-un salt, Jillian ajunse în living. Trebuia să închidă, cu orice preţ, capacul şemineului! Era prea înnebunită ca să se mai teamă. Din ce în ce mai fericit, Barry o urmă ţopăind vesel.

— Intraţi! Ţipă el binevoitor. Poftiţi, vă rog!

Unghiile coborau încet de-a lungul hornului, când Jillian ajunse, în sfârşit, cu mâna pe mânerul capacului. Îl trânti, cu o mişcare violentă.

Un vacarm asurzitor izbucni de îndată, scuturând casa până-n temelii. Întreaga cameră fu inundată de lumiaă roşiatică. Toate obloanele se deschiseră, pocnind.

Jillian căzu în genunchi, acoperindu-şi urechile. Televizorul se aprinsese iarăşi, cu sonorul dat la maximum. Instalaţia stereo reintrase şi ea în funcţiune, boxele vibrând sub apăsarea vocii exagerat de amplificate a lui Johnny Mathis, care răgea ca un leu furios.

Jillian reuşi să înşface din nou mâna lui Barry, trăgându-l până-n camera ei, unde luă cartea de telefon pentru a doua oară şi găsi în sfârşit numărul lui Roy Neary. Când ridică receptorul, auzi nu tonul familiar, ci cele cinci note ale ciudatei melodii însăilate' de Barry în timpul după-amiezei. Incapabilă să se stăpânească, scutură aparatul, închise, deschise, obţinu în sfârşit tonul, care zumzăia ca un roi de viespi. Cu un deget tremurător, Jillian reuşi să formeze numărul. În cameră, lămpile îşi ieşiseră din minţi, scăzând în intensitate până la un soi de roşeaţă vaporoasă pentru a reveni apoi brusc la un alb crud pătrunzător, care rănea ochii. La celălalt capăt al firului, telefonul sună. După un moment ce păru o eternitate, cineva ridică receptorul.

110

— Alo! Răspunse o voce de femeie.

— Roy, dumneata eşti? Întrebă Jillian, cu glasul sufocat de spaimă.

— Nu-i acasă în clipa asta. Eu sunt soţia lui. Cine-i la telefon?

În cameră, la fel ca în toată casa, aerul era atât de încărcat de electricitate încât trosnea ca şi cum totul ar fi fost gata să ia foc. Parcă un cablu de înaltă tensiune se prăbuşise peste casă, şi mii de volţi erau ţinuţi captivi înăuntru. Aspiratorul se ciocnea de pereţii debaralei, ca un prizonier urlîn-du-şi mânia împotriva temnicerilor. O scrumieră metalică se ridică brusc de pe masă, rămânând suspendată în aer ca prinsă într-o masă gelatinoasă. Picioarele cu gheare reîncepuseră să meargă pe acoperiş.

Jillian nu mai ştia ce să facă. Telefonul îi alunecă din mină, iar femeia căzu în genunchi. Barry nu mai era lângă ea. Ou o expresie îngrozită, privi în jur.

— Barry!

O luă la fugă ca un animal hăituit, învârtindu-se în cerc prin cameră, fără a reuşi să găsească ie-' şirea. Sub apăsarea furioasă a aspiratorului, uşa debaralei cedă. Cu un uruit înfiorător, aparatul începu s-o urmărească pe Jillian, care eschivă primul atac. Dar aspiratorul se roti, revenind spre ea ca un taur furios. Cu mare greutate, îl respinse, apoi, în fine, fugi din încăpere. Simţea că-şi pierde minţile.

— Barry!

Undeva, departe, îi auzea râsul vesel. Dar unde? În bucătărie? Incapabilă să se ridice, să umble, să alerge, prinse să se târască. Când ajunse în bucătărie, trecuse printr-un adevărat calvar.

Ill

Frigiderul vibra mai-mai să se dezintegreze. Uşa i se deschise cu violenţă, lăsând să se vadă becul, care clipea furios. În lumina acestuia, Jillian îşi zări fiul. Culcat pe burtă, puştiul se târa spre portiţa câinelui. Ajungând lângă ea, se răsucea ca să se strecoare prin deschizătura strâmtă.

Jillian căscă gura, slobozind un zbieret mut. Cu o detentă disperată, se ridică şi sări, prinse copilul de un picior şi-l trase spre ea, târându-l pe linoleum. Afară, aerul avea un miros metalic, electric.

Aproape reuşise să-l cuprindă în braţe, când Barry începu să se târască din nou spre deschizătură. O forţă necunoscută îl aspira spre exterior.

— -Daţi-i drumul! Urlă femeia. Lăsaţi-l!

Cu dinţii încleştaţi de efort, Jillian trăgea din răsputeri. Barry dădu1 înapoi cu câţiva centimetri, îşi reluă înaintarea, se retrase, avansa iar...

Jillian îl ţinea bine. Cu inima strânsă, înţelegea totuşi că dacă nu dădea drumul piciorului lui Barry, băieţelul ei riscă să fie dezmembrat de lupta aceea dementă. Cu un suspin de disperare, desfăcu degetele. Barry fu absorbit prin portiţă, străbătând-o cu toată viteza. O secundă mai târziu, dispăruse.

Dintr-un salt, Jillian se sculă şi deschise uşa bucătăriei cu o mişcare convulsivă. Se împiedică, făcând câţiva paşi în grădină. Nici urmă de Barry. Nu văzu decât un uriaş nor negru stând nemişcat deasupra hornului. Un roi de luminiţe multicolore îl luminau pe dinăuntru.

Treptat, cu o încetineală maiestuoasă, norul se înălţă, pierzându-se în întuneric. Pe jumătate inconştientă, Jillian o luă la fugă în direcţia urmată de acesta, fără a se gândi, măcar, la zădărnicia acestei acţiuni. Orbită de lacrimi, nici măcar nu

Văzu silueta ce se ridică brusc în faţa ei, cu braţele deschise, vrând parcă s-o sufoce în strânsoarea lor. Cu respiraţia tăiată de violenţa ciocnirii, Jillian. Căzu în majlooul unui lan de porumb.

Încet, răsuflarea îi reveni. Ridică ochii spre monstrul ce-i oprise goana deznădăjduită. Nu era decât o sperietoare de ciori, care o privea cu. Un zâmbet idiot pe chipul ei desenat grosolan cu cărbune. Nebună de mânie, se sculă de jos şi-i dădu un pumn. O lovi cu mâinile. O înjură. Sperietoarea se mulţumea să zâmbească.

Jillian căzu din nou la pământ şi rămase acolo un lung răstimp, suspinând. Îl pierduse pe Barry. Înălţă capul spre cer. Printre lacrimi, văzu strălucind o stea solitară.

Steaua licări, ca şi cum i-ar fi făcut complice cu Ochiul. Apoi îşi schimbă culoarea: albă, mai întâi, apoi albastră, în sfârşit, roşie. Clipi astfel de trei ori.

Şi dispăru în noapte.

— Ce făceai pe acoperişul garajului?

Ronnie lansase întrebarea fugar, în timp ce Roy trecea prin faţa uşii de la bucătărie, îndreptându-se spre baie.

113

— Tâmplărie! Strigă el, pentru a acoperi zgomotul apei.

Intrigată, Ronnie se duse să se uite pe fereastră. Construise, într-adevăr, pe acoperiş, un ansamblu destul de rudimentar, din scânduri încălecate. Un scaun de grădină trona pe această platformă improvizată.

— Ce-i asta? Întrebă ea. Un post de santinelă sau o platformă pentru aterizarea elicopterelor?

Cu chipul înfundat într-un prosop, Roy venise lângă ea. Femeia se întoarse spre soţul său:

— În loc să-ţi pierzi vremea bătând scânduri în cuie, începu ea pe un ton ostil, ai face mai bine...

Nu-şi sfârşi fraza, simţindu-se puţin ruşinată de ea însăşi. Îşi făgăduise, totuşi, să nu. Devină acel gen de muiere cicălitoare care-şi hărţuieşte bărbatul şomer să meargă în căutare de lucru. Nu vroia nici să devină martiră cartierului, blagoslovită cu un soţ ce şi-a pierdut minţile petrecându-şi nopţile în aşteptarea trecerii îndoielnice a unui corn zburător aducător de insolaţii. Grea dilemă! Cum să menţină echilibrul şi pacea căminului în asemenea împrejurări? Ronnie oftă.

— De fapt, spuse ea pe un ton mai blând, ai primit un telefon cam ciudat.

— A avut loc o furtună păcătoasă în partea dinspre Harper Valley, adineaori, spuse Roy fără să-i răspundă. S-a putut vedea de-aici.

— N-a spus cine era.

— N-a spus? Despre ce vorbeşti?

— Probabil s-a zăpăcit când a dat peste ne-vastă-ta...

114

— Ai de gând să-mi spui despre ce vorbeşti?

— Se auzeau, într-adevăr, zgomote ciudate în fundal.

Roy dădu distrat din cap şi privi pendula de pe perete.

— Nu-nţeleg nimic din ce spui. În orice caz, ar trebui să ne grăbim, avem drum lung de făcut. A venit femeia la copii?

— Da. Dar, Roy... vroiam să-ţi spun... în fine, sper că-ţi dai seama că-i pentru ultima oară că mai putem cheltui banii pe supravegherea copiilor. Cel puţin până când...

— Ştiu, ştiu, o întrerupse el cu o mutră plouată. Auzi, vroiam să-ţi spun cât de rnult apreciez ceea ce faci. Faptul că

suporţi toate astea, că eşti de acord să vii astă-seară...

— Ţi-am mai spus deja că nu vin decât cu-o singură condiţie: după reuniunea asta, nu mai vreau s-aud nici o vorbă despre toată povestea, să fim bine. Înţeleşi! De altfel, tocmai de-asta, ca să pună lucrurile la punct pentru totdeauna, ne-au convocat cei de la Air Force.

— Bineînţeles...

Cei optzeci de kilometri părură interminabili, iar Ronnie se păstră în muţenia ei încăpăţânată. Se prezentară la intrarea bazei aeriene cu zece minute înaintea orei pentru care fuseseră convocaţi. Reuniunea fusese anunţată de câteva zile, la radio Şi televiziune, şi se adunase o mulţime destul de numeroasă.

— Să ştii că dacă întâlnim cunoscuţi, spuse Ronnie printre dinţi, n-am să ţi-o iert niciodată.

115

Ocupat ca să întrebe o santinelă, care-i strecura un permis de liberă-trecere sub ştergătorul de parbriz, încotro s-o ia, Roy nu percepu comentariul soţiei sale. Porniră din nou, în tăcere. După câteva momente, văzură clădirea unde trebuiau să se prezinte. Era unul dintre acele paralelipipede presărate cu deschizături ca o cartelă de calculator, care în zilele noastre sunt socotite culmea stilului administrativ. Roy parcă maşina lângă o camionetă veche plină de noroi, pe care o recunoscu imediat. În vastul hol de la intrare, fură primiţi de o salariată, care le prinse pe piept nişte ecusoane şi le ifăcu semn să aştepte alături de cele treizeci de persoane instalate deja pe scaune.

— Nu mi-aş fi închipuit niciodată că există pe lumea asta atâţia sonaţi, murmură Ronnie aşezîn-du-se.

— Taci!

Roy parcurse cu privirea aliniamentul de chipuri, pe care în majoritate le cunoştea: schimbă saluturi şi zâmbete. Ronnie stătea ca pe jăratic.

În acel moment îşi făcu apariţia Jillian Guiler. ' Ieşit ca din pământ, un grup de ziarişti se repezi spre ea, agitând microfoane şi aparate de fotografiat.

— Doamnă Guiler, atacă unul dintre ei, puteţi da o declaraţie pentru telespectatorii noştri?

Copleşită, Jillian întoarse capul: se aprindeau reflectoare,

motoarele aparatelor de filmat începeau să toarcă. Nu răspunse nimic.

— Să reluăm, insistă reporterul, declaraţiile dumneavoastră de la poliţie au fost destul de, cum să spun, uluitoare. Am dori să avem comentariile dumneavoastră la timp pentru ştirile de la orele

116

Douăzeci. După telejurnal, îi pierdem pe tinerii telespectatori...

Din ce în ce mai descumpănită, Jillian continua să păstreze tăcerea. Întrebările, remarcile mai mult sau mai puţin deplasate ale gazetarilor o bombardau din toate părţile. Femeia îşi încovoia umerii, qa hărţuită de-o furtună. În sfârşit, explodă:

— Sunteţi capabili dumneavoastră, cel puţin, să-mi explicaţi ce s-a întâmplat, să-mi spuneţi de ce?

— Ăă... nu, doamnă...

— Atunci, n-am nimic să vă spun!

Aceste câteva cuvinte fuseseră de ajuns pentru a întărâta din nou haită de reporteri. Imobilizată într-un colţ ca un animal prins în capcană, era acum supusă unui tir neîntrerupt de interpelări. O întrebare, mai ofensivă decât celelalte, îi aplică lovitura de graţie:

— Este adevărat, totuşi, că băieţelul dumneavoastră a dispărut fără urmă?

Găsindu-şi forţe noi, Jillian îşi croi drum cu coatele până la ascensoare. Cu spatele la zid, arunca în jurul ei priviri înnebunite, până-l recunoscu pe Roy Neary, care se apropiase. În clipa când uşiie liftului erau gata să se închidă, mai avu timp să articuleze un mesaj mut: „Mi l-au luat!”. Roy nu înţelese, dar Ronnie văzuse destul pentru a-i arunca o privire ucigaşă acestei rivale necunoscute şi a-şi trage soţul de-acolo.

Înainte că Ronnie să-şi dea frâu liber furiei, un subofiţer în ţinută de paradă intră în hol:

— Doamnelor şi domnilor, reuniunea începe. Sala 3655. Dacă vreţi să mă urmaţi.

117

Grupul „martorilor”, cu Roy şi Ronnie în Crunte, se îndreptă spre un culoar care-i sili să defileze prin faţa camerelor de luat vederi. Instinctiv, Ronnie ridică poşeta

pentru a-şi ascunde faţa, ca o criminală. În lumina crudă a proiectoarelor, ceilalţi luară şi ei o expresie de vinovaţi, duşi ca o turmă spre un stâlp al infamiei. În sfârşit, stingheriţi, aproape tremurând, martorii ajunseră în sala unde urma să se ţină reuniunea.

Peste câteva minute, li se alăturară reprezentanţii Air Foree şi haită de ziarişti şi fotografi. Va să zică, îşi spuse Roy, cei din aviaţie vor publicitate. Cu atât mă. I bine: cu cât vor fi mai mulţi oameni la curent, cu atât va fi mai bine. O dată-n viaţă, era de acord cu autorităţile.

Dar satisfacţia avea să-i fie de scurtă durată. Regia fusese concepută în stil machiavelic. Ofiţerii erau cu toţii în civil, ceea ce le înlătura aerul oficial. Luându-şi astfel distanţa faţă de „doctrină”, îşi marcară fără menajamente poziţia privilegiată instalîncfu-se pe o estradă de unde, ca într-o sală de tribunal, dominau mulţimea înghesuită pe nişte incomode scaune pliante. Încă încorsetaţi în hainele lor de lucru, stânjeniţi, timoraţi de acest protocol demonstrativ, nefericiţii martori erau gata să recunoască te miri ce.

— Doamnelor şi domnilor, începu unul dintre tinerii ofiţeri, sunt maiorul Benchley. Iar aceasta...

Studiindu-şi efectul, exhibă o fotografie color mărită, în care se vedea un fel de disc neclar, agitând-o ostentativ în fasciculul luminos al unui proiector:

—... iar aceasta este o farfurie zburătoare!

Reacţia asistenţei fu imediată. Un lung răstimp, nu se auziră decât „Oooh!” -uri, „Aaah l” -uri şi alte comentarii gen: „într-adevăr, asta e!” sau „E cea pe care am văzut-o eu!”. Maiorul aşteptă ca hărmălaia să se potolească înainte de a-şi relua discursul:

— O farfurie zburătoare din material plastic, fabricată în Japonia, şi care şi-a luat zborul pentru prima oară alaltăieri, în grădina mea. Rachetă purtătoare n-a fost altă decât mâna unuia dintre copiii mei. Dacă am ales, în deschiderea discuţiei noastre, să vă arăt această fotografie, este pentru a vă prezenta dovada că nimeni dintre noi nu poate fi sigur pe sine în acest domeniu. Ţin de asemenea să vă atrag atenţia asupra altui l cru, ajutându-vă să-i înţelegeţi implicaţiile. Anul trecut, poporul

american a făcut mai mult de şapte miliarde de fotografii. S-a cheltuit, pe materiale fotografice de tot felul, suma astronomică de şase miliarde şase sute de milioane de dolari. Prin urmare, daţi-mi voie să vă pun o întrebare: Cum se face că, în mijlocul tuturor acestor obturatoare care ţăcăne, al tuturor acestor obiective cărora li se reglează claritatea, al tuturor acestor rolfilme ce se scaldă în chimicale, cum se face că nu găsim nicăieri proba irefutabilă, documentul fotografic indiscutabil care să demonstreze că există într-adevăr fenomene cereşti supranaturale?

Zdrobiţi de aceste dovezi proferate pe un ton atât de ferm, martorii rămaseră fără grai. Deodată interveni unul dintre ziarişti: -

— Posibil, domnule maior. Dar vă rog să-mi răspundeţi şi dumneavoastră la o întrebare. De câte

Ori avem timp să ne folosim aparatul, de câte ori avem pur şi simplu şansa de a-l avea la îndemână când ne ia prin surprindere un eveniment? Câte accidente de avion sau de automobil au fost filmate pe viu, câte „bombe” care fac deliciul presei au putut *fi prezentate la actualităţi?

Martorii scoaseră un murmur unanim de aprobare, încurajat de neaşteptatul ajutor venit din partea unui gazetar, unul se ridică, îndrăznind să ia cuvântul:

— Nu tratând cu dispreţ apariţiile de OZN-uri se va risipi neliniştea legitimă pe care o resimţim. Avem dreptul să ştim dacă n-am fost cumva martorii unor misiuni de recunoaştere efectuate de indivizi veniţi din altă lume!

— Eu sunt o persoană raţională, aprobă sonor bătrânică de treabă cu albumul fotografic. Şi ştiu bine că ceea ce am văzut nu semăna cu nimic din tot ceea ce mi-a fost dat să întâlnesc în viaţa mea. Totuşi, la anii mei, am văzut destule!

În ciuda eforturilor disperate ale lui Ronnie de a-l face să rămână aşezat, Roy se ridică, intervenind în discuţie:

— Spuneţi-mi, domnule, i se adresă el maiorului Benchley, dumneavoastră aveţi sarcina de a fi specialişti în ceea ce se petrece pe cer, nu-i aşa? Aviaţia militară e însărcinată oficial cu studiul acestor fenomene. Aşadar, n-aţi remarcat nimic în ultima vreme? Aţi încetat să mai faceţi observaţii?

— De zece ani, răspunse Benchley, sunt ataşat serviciilor de anchete speciale. Şi tot de zece ani, n-am văzut niciodată proba indiscutabilă a existenţei acestor… „obiecte”.

120

— Şi ce sunt aceste „obiecte”, după părerea dumneavoastră? Insistă Roy.

Maiorul se aplecă spre colegii lui pentru a schimba câteva cuvinte cu voce joasă. Apoi se ridică, privind ecusonul prins pe pieptul lui Roy.

— Vă rog să mă înţelegeţi, domnule… ăă, Neary. Nu vreau să pun la îndoială bună dumneavoastră credinţă. Vă spun doar că, în ceea ce ne priveşte, nu avem nici o certitudine, n-am intrat în posesia nici unui element care să ne permită să afirmăm că e vorba, aşa cum pretindeţi dumneavoastră, de vehicule venite de pe alte planete.

— Şi atunci, ce erau? > Cârnaţi zburători? Râsete timide se auziră din rândurile asistenţei.

— Dacă preferaţi, spuse maiorul pe un ton conciliant, să zicem că aţi văzut obiecte produse de o tehnologie care ne e străină. Dar de aici şi până la a deduce că…

— Fie, îl întrerupse Roy. Să presupunem că e vorba de o „tehnologie străină”, cum spuneţi, şi că ruşii sau chinezii au construit chestiile-astea. Dar întrebarea rămâne valabilă: cum justificaţi dumneavoastră, cei răspunzători de securitatea noastră aeriană, faptul că aceste aparate vin să se plimbe pe cerul statului Indiana?

Această remarcă declanşa un hohot general de râs. Când se restabili calmul, maiorul Benchley răspunse pe un ton de bună dispoziţie condescendentă:

— Nu m-aţi lăsat să termin, domnule Neary. Există şi alte explicaţii perfect naturale pentru aceste fenomene care vă tracasează atâta. Astfel, am procedat recent la misiuni de cercetare la mare

121

Altitudine în tot sectorul. Rapoartele noastre de zbor fac referire la prezenţa unor puternice condensări de electricitate statică datorate unor formaţiuni de furtună. Pe de altă parte, meteorologii au semnalat existenţa unei situaţii meteo

cunoscute sub numele de inversiune termică. Aşa cum probabil ştiţi, e vorba de un strat de aer rece prins ca într-un sandwich între două straturi de aer cald, care acţionează...

— Nu-mi vine să cred! Exclamă Roy, privind În jurul său. Am fost chemaţi aici sub pretextul de a ni se da explicaţii valabile, iar acest domn ne ţine un curs de meteorologie elementară! Doar nu ne luaţi drept nişte imbecili?

— Iar dumneavoastră, replică acru maiorul, de ce-aţi venit, atunci? Ca să ne auziţi spunându-vă exact ceea ce vroiaţi să auziţi, fără a şti măcar dacă e a devărul?

— Tocmai, că adevărul vrem să-l ştim! Ceea ce ne interesează e părerea dumneavoastră, concluziile pe care le-aţi tras din aceste fenomene. N-avem nevoie de cine ştie ce explicaţie oficială pe care ne-o aruncaţi ca pe un os unui câine de care vrei să te descotoroseşti!

— Da' pe mine cine mă despăgubeşte pentru pagubele aduse proprietăţii mele? Întrebă un glas din fundul sălii.

Această întrerupere neaşteptată făcu pe toată lumea să tresară.

— La ce vă referiţi? Întrebă maiorul.

— Eu sunt proprietarul unde vin ăştia ilegal noaptea, spuse un oră în persoana căruia Roy îl recunoscu imediat pe fotograful cu costum sport. Ui

Taţi, ăsta, adăugă el, întinzând un deget acuzator spre Roy, mi-a smuls mai mult de zece metri din gard! În fiecare dimineaţă, găsesc sticle goale şi hârtii murdare de grăsime, iar pământul e călcat în picioare. Cine mă despăgubeşte?

— Aţi fost acolo, în noaptea aceea de pomină? Întrebă maiorul, neluând în seamă revendicarea. Aţi văzut ceva?

Omul se aşeză la loc, cu o ridicare din umeri şi un râs dispreţuitor:

— De optzeci de ani, de când pământul ăla e proprietatea familiei mele, n-am auzit niciodată mascările pe care le debitează ăştia!

Camerele de televiziune se întorseseră grăbite spre proprietar. Tărăboiul creştea, interjecţiile se încrucişau din toate direcţiile. Roy înţelese că reuniunea era pe punctul de a fi compromisă şi trebuia să intervină foarte. Repede dacă nu

vroia s-o vadă eşuând într-o încăierare. Sări în picioare, o ignoră pe Ronnie care se îndepărta de el îngrozită şi începu să urle pentru a acoperi hărmălaia:

— Mai încet! Ascultaţi, băi ăştia! E foarte uşor să tratezi cele întâmplate drept măscări! Eu am văzut ceva, iar asta m-a costat propria-mi slujbă! Nu le numesc nici scorneli, nici divagaţii, vă rog să mă credeţi! Ceea ce mi s-a întâmplat mie i se poate întâmpla oricăruia dintre cei. de faţă. Suntem sătui să fim trataţi cu dispreţ şi consideraţi nebuni! Avem dreptul să ştim ce se întâmpla, şi pretindem să ni se spună adevărul!

Camerele de televiziune pivotaseră din nou, pentru a-l prinde pe Roy în obiectiv. Asistenta asculta cu simpatie, dar nimeni nu îndrăznea să-i ia partea.

123

— Domnule Neary, spuse maiorul Benchley, nu suntem atât de surzi sau orbi pe cât se pare că ne credeţi. Oferiţi-ne nişte probe solide şi vom fi cu toţii gata să recunoaştem existenţa acestor fenomene supranaturale la care faceţi aluzie...

— Ce probă? Ce vă trebuie mai mult? Noi suntem proba, noi martorii oculari! Exagerăm dacă cerem să fim luaţi în serios? Trebuie să fim cu toţii socotiţi drept nişte alienaţi mintal? Ce ascunde atitudinea dumneavoastră?

Roy tremura de furie. Benchley rămase câteva clipe tăcut. Când vorbi iar, în glasul său se simţea sinceritatea. <

— Există pe lumea asta, domnule Neary, o mulţime de lucruri. În care am crezut sau în care ne-ar plăcea tuturor să credem. Inclusiv Moş Crăciun, la o adică... Din partea mea, sunt ani de zile de când mor de dorinţa de-a vedea, aşa cum le-aţi văzut dumneavoastră, „obiectele” acelea plimbîn-du-mi-se pe deasupra capului, căci cred cu toată sinceritatea în prezenţa vieţii pe alte planete din univers. Dar asta nu ajunge. Încă nu există nici o dovadă ştiinţifică a existenţei acestei vieţi, a prezenţei unor fiinţe înzestrate cu inteligenţă. Extratereştrii nu sunt decât o ipoteză printre atâtea altele, un basm al secolului nostru. De mii de ani, dorim cu toţii să credem în existenţa a ceva sau a cuiva acolo sus, undeva în spaţiul cosmic, care să se poată ocupa de treburile noastre şi să ne rezolve problemele. Dar pînă-m prezent, nimic din toate astea n-a dus vreodată la

ceva raţional, concret. Iar noi ăştia, cum cu dispreţ ne numiţi, nu suntem decât oameni, militari, spirite pozitive şi încăpăţânate, cărora le trebuie altceva, nu mistere şi teorii. Nu

Ne putem mulţumi eu Credinţa. Avem nevoie de fapte, de dovezi, de răspunsuri fără ambiguitate...

Roy, care se aşezase din nou, se foi pe scaunul său pliant, ascultându-l pe Benchley.

— Atunci, spuse el cu glas şovăitor, aţi putea, de 'exemplu, să ne spuneţi că aviaţia militară a procedat la încercări cu aparate secrete în regiunea oraşelor Tolono şi Harper Valley?

Maiorul ezită înainte de a răspunde şi-l privi pe Roy drept în ochi.

— Nu vreau să muşc momeala pe care mi-o în-tindeţi. Bineînţeles, ar fi un răspuns uşor care, în aparenţă, ar mulţumi pe toată lumea. Dar nu am dreptul să vă mint. N-am făcut încercări, nu avem aparate secrete. Sincer vorbind, n-am nici cea mai vagă idee în privinţa fenomenului pe care l-aţi observat...

— Ei haideţi, domnule maior, spuse Roy zâmbind, lăsaţi-o jos că măcăne! Vă arătaţi de acord cu orice s-ar spune, numai ca să ne zăpăciţi mai bine!

Un hohot unanim de râs îi salută reflexia, lă-sîndu-l pe Roy descumpănit. În pofida tonului amabil pe care-l adoptase, încercase sincer să demaşte manevra maiorului. Acesta îi răspundea deja, calmând râsetele cu o mişcare a mâinii:

— Permiteţi-mi să vă atrag atenţia asupra unor aspecte ale problemei pe care n-avem dreptul să le ignorăm şi care au implicaţii serioase. Conversaţiile dumneavoastră, declaraţiile pe care le-aţi dat presei şi publicului tind să creeze un climat de isterie colectivă, cu consecinţe ce pot fi foarte grave. Astfel, ni s-au raportat deja mai multe cazuri de copii care

S-au ars serios jucându-se cu focurile de artificii „ca să facă la fel ca farfuriile zburătoare”. O doamnă din Harper Valley, al cărei copil în vârstă de patru ani a dispărut acum câteva zile, s-a dus la poliţie să declare că i l-au răpit creaturile acelea misterioase...

— Totuşi, pe Omul Zăpezilor l-am văzut! Ţăranul bătrân, după ce-şi băgase discret la loc

În buzunar sticla plată cu bourbon, alese acest moment inoportun pentru a interveni în discuţie. În tumultul ce reizbucni, debită o relatare interminabilă a tribulaţiilor lui.

— Şi steaua de la Bethleem? Ţipă atunci o cucoană cu părul vopsit albastru, care strângea o Biblie la piept. Nici despre steaua de la Bethleem nu s-au dat niciodată explicaţii ştiinţifice!

Operatorii televiziunii se distrau copios, nemai-ştiind încotro să-şi îndrepte obiectivele. Toţi cei prezenţi se ridicaseră în picioare, fiecare vroia să vorbească mai tare ca vecinul, invectivele se încrucişau peste tot. În faţa unei asemenea dezordini, maiorul Benchley şi colegii săi părăsiră estradă, iar mulţimea începu să se împrăştie.

Mâhnit la culme, Roy traversă holul spre ieşire, când îl văzu pe maior apropiindu-se de el, cu mâna întinsă:.

— Domnule Neary, vroiam să vă spun...

— Să-mi spuneţi ce? Izbucni Roy. Sunteţi mulţumit? Aţi dovedit că toţi nu suntem decât nişte sorîntiţi... Şi eu vroiam să vă mai spun o droaie de-alte lucruri, de pildă, să vă vorbesc despre elicoptere. Cum puteţi justifica faptul că ne-, aţd fugărit, ieri-noapte, ca pe o turmă de vite? Hmm? Răspundeţi!

— Roy, te rog..., încercă să intervină Ronnie, care se făcuse roşie de ruşine.

— Nu ştiu despre ce vorbiţi, protestă maiorul. Habar n-am de acest incident. Tot ce vroiam era să vă spun că...

— Puteţi spune tot ce poftiţi, că tot nu vă cred, Benchley! Nu cred o iotă din minciunile voastre!

Sincer surprins şi mâhnit de această explozie de ostilitate, maiorul se îndepărtă ou paşi înceţi. Ronnie trebui să-l ţină pe Roy cu ambele mâini pentru a-l împiedica să se repeadă pe urmele ofiţerului şi îl împinse din răsputeri spre un culoar unde trona un automat de răcoritoare. Cu o privire furioasă, alergă după maior să-i prezinte scuzele ei.

Rămas singur, Roy băgă distrat o fisă îri fanta maşinii, luă o cutie de Coca-Cola şi porni absent pe culoar. Se chinuia să înţeleagă de ee-şi pierduse capul. Niciodată nu mai făcuse un

asemenea scandal, în viaţa lui nu mai insultase pe cineva fără provocare. De ce îi purta pică lui Benchley? Maiorul nu făcea decât să execute nişte ordine...

Pierdut în gânduri, Roy străbătuse culoarul, oprindu-se inconştient în faţa unei mici uşi practicate în peretele lung şi orb. În sfârşit, se trezi din visare şi aruncă o privire curioasă spre uşiţă. Cu un surâs, trase o duşcă de Coca-Cola, deschise uşa şi, dincolo de ea, găsi lucrul la care se aşteptase: un disjunctor general şi un vast tablou de relee şi întrerupătoare de circuite.

O schemă a circuitelor era imprimată după uşă, iar Roy începu să urmărească cu degetul traseele complicate. Apoi, cu repeziciunea datorată expert

127

Enţed şi încrederii în sine, se apucă de treabă, manevrând întrerupătoarele ici şi colo, verificând cu câte o privire scurtă planul, înainte de a închide un circuit sau a deschide un altul. Zâmbetul i se lărgea din ce în ce, pe măsură ce avansa.

— Roy! Acuma ce te-a mai apucat? Ronnie venise alături, fără ca el s-o audă. Roy

Se întoarse, închise uşa boxei electriee*şi-şi luă soţia de braţ. Cu paşi repezi, părăsiră coridorul, străbătură holul şi ieşiră în parking. Ronnie era furioasă:

— Acum îmi explici şi mie...

— Totul e bine, răspunse el bine-dispus, totul e foarte bine! Totul e din ce în ce mai bine...

Demarase deja şi ieşea din parcare, cu un scrâşnet de pneuri. O clipă mai târziu, se înscria în coloana de maşini oprite la punctul de control. Toţi pasagerii, civili şi militari, coborâseră şi, stând în picioare lângă portiere, priveau stupefiaţi marea clădire de sticlă pe care o părăsiseră. Roy făcu şi el acelaşi lucru. Fără tragere de inimă, Ronnie coborî la rândul ei şi se întoarse.

Totul se întâmplase exact aşa cum sperase Roy. Manipulând întrerupătoarele de circuit, stinsese lumina în unele birouri şi o aprinsese în altele. Iar acum, pe toată vasta faţadă a clădirii administrative din baza aeriană, litere luminoase străluceau în noapte, vizibile, cu siguranţă, la distanţe de kilometri întregi.

Erau literele O.Z.N.

Sub privirile stupefiate ale vecinilor lui, Roy izbucni în râs.

Aproape de Huntsville, în Texas, se află o uzină abandonată. În ziua aceea, însă, acolo domnea o activitate febrilă. În uriaşa hală cu schelăria metalică ruginită exista o concentrare fără seamăn de camioane mari cu semiremorcă, în jurul cărora mişuna un furnicar de oameni. Motostivuitoare şi benzi rulante purtau pachete şi lăzi de toate mărimile, pe care oamenii le încărcau în camioane. Într-un colţ, mai la distanţă, laboranţi îmbrăcaţi în bluze albe ambalau cutii de aluminiu în lăzi căptuşite cu polistiren, având pe părţile laterale marcaje cu litere mari, imprimate cu ajutorul tiparelor decupate: A SE MANEVRA CU PRUDENŢA. Puţin mai încolo, o coloană de jeep-uri vopsite kaki-olive, fără însemne distinctive, păreau că aşteaptă să se ocupe cineva şi de ele. Spre centrul uzinei, celule modulare din poliester stăteau stivuite lângă o grămadă de tuburi şi grinzi metalice asemănătoare cu elementele unui eşafodaj.

Un microbuz Volkswagen îşi croi drum prin antrepozit. Din el coborî Lacombe, însoţit de Laughlin şi Robert, bodyguardul. Câţiva asistenţi se repeziră imediat spre vehicul, din care începură să descarce bagajele.

— Domnul Lacombe doreşte să păstreze ceva cu dumnealui? Întrebă unul dintre hamali. Am vrea să încărcăm avionul cât mai repede posibil.

129

Lacombe clătină din cap şi se întoarse să observe pregătirile ce se desfăşurau în jur. Laughlin se retrăsese câţiva paşi, privindu-l cu un aer îngrijorat: de mai bine de treizeci şi şase de ore, savantul francez nu dormise nici o clipă.

— Sunt prea nervos ca să dorm, îi spuse Lacombe, surprinzându-i privirea. Fii liniştit, când totul va fi organizat, o să mă culc…

Laughlin clătină din cap a reproş. Începea să-l cunoască destul de bine pe Lacombe pentru a şti că ar fi petrecut, la nevoie, o sută de ore încheiate fără somn. Era absurd: sănătatea sa valora prea mult pentru a şi-o compromite astfel.

Într-un alt colţ al uzinei, la distanţă de busculada generală, două duzini de şoferi stăteau grupaţi în jurul biroului

dispecerului lor. Se vedea imediat că nu erau camionagii de meserie, în pofida salopetelor pe care unii tocmai terminau să şi le tragă pe ei, lepădându-şi uniformele militare. Nici dispecerul nu vădea stilul pe care te-ai aştepta să-l găseşti într-o antrepriză de transporturi rutiere. Era om Iceotenent-eolonel cu figura autoritară şi hotărâtă, cu un baston î la Palton înfipt sub braţ. Pentru moment, se servea de acesta pentru a-şi sublinia instrucţiunile, îndreptându-l spre o hartă la scară mare a Statelor Unite. Şoferii îl ascultau tăcuţi, agitându-şi fălcile în ritmul chewing-gum-ului.

— Cei cu maşini grele vă veţi angaja direct pe itinerariile deviate, marcate pe hărţile pe care le-aţi primit. Ceilalţi veţi căpăta ordinele de drum de îndată ce primim confirmarea amplasamentelor de control al încărcăturii. Veţi primi ordin să dema

Raţi la intervale regulate. Nici nu se pune problema să porniţi în acelaşi timp pe şosele. Respectaţi-vă distanţele, s-a-nţeles? Şi încă ceva: e strict interzis să vă branşaţi radiourile * şi să vă opriţi înaf ara haltelor prevăzute. Înţeles? Întrebări?

Ceva mai încolo, pe o platformă ce domina rampa de încărcare, un grup de oameni în cămăşi, cu figurile descompuse de oboseală, se priveau tăcuţi pe deasupra paharelor cu cafea şi a fumului ţigărilor. Unul dintre ei se ridică pentru a merge să se rezeme cu coatele pe balustradă metalică de deasupra grămezii de lăzi. Maiorul Walsh nu era mulţumit de misiunea ce-i fusese încredinţată. De când părăsise Forţele Operative Speciale. — Cu care 'cunoscuse atâtea momente plăcute în Tanzania, Angola sau Zair —, aceasta era prima lui operaţiune de mare anvergură. În ce debandadă nimerise! I se punea în sarcină securitatea. Unei'operaţiuni, iar responsabilul nici măcar nu găsea de cuviinţă să-l pună la curent ou totul... Inadmisibil! Bombănind invective amare la adresa civililor şi a străinilor, dădu un şut furios unui nevinovat coş de hârtii, trimiţându-l să valseze pe ciment.

— E grotescă povestea asta cu alarma de-cutremur! Spuse el, revenind să se aşeze lângă ceilalţi. Mai întâi, adăugă, trăgând cu sete din ţigară, niciodată n-a fost vreun cutremur de pământ în sectorul ăla. Şi-apoi, acolo n-avem decât fermieri,

crescători de oi şi indieni. Ăştia nu locuiesc în zgî-

* Aproape în toată America de Nord, maşinile grele sunt dotate cu aparate de emisie-recepţie acordate pe o frecvenţă specială („Citizen's Band” sau C-B) care le permite să comunice între ele, cu alţi radio-amatori sau cu sediul companiei (N.R.).

Rie-nori! N-or să vrea în vecii vecilor să plece!...

Un cercetător cu chipul alb de extenuare se întinse, căscând zgomotos:

— Eu/aş fi preferat versiunea cu inundaţia.

— Şi apă de unde găseai? Îl întrebă unul dintre colegi, ştergându-se la ochi.

— Era de-ajuns să facem un studiu al barajelor dimzonă. Imposibil să nu existe vreunul despre care să se poată spune că e fisurat...

Maiorul Walsh îl întrerupse cu duritate:

— N-avem timp de studii. N-am avut timp de nimic în blestemata asta de operaţiune. Air trebui s-o ştiţi mai bine ca oricine, voi, civilii. Ba chiar sunteţi singurii care ştiţi despre ce e vorba, de fapt, în tot 'Circul ăsta!

Un alt distins cercetător, care-şi omora timpul răsucindu-şi nervos eeasul-brăţară,. Interveni, tuşind cu timiditate:

— Şi dacă am încerca epidemia? O mică şi drăguţă epidemie în rândul vitelor...

— Dar, are dreptate! Exclamă unul dintre colegii lui, pe care această perspectivă îl învioră dintr-o dată. O epidemie de pestă, genială idee! Cu atâtea oi în Wyoming, iar prinde mai mult ca sigur!

Maiorul „Wild Bill” Walsh ridică din umeri, aprinzându-şi o ţigară de la chiştocul celei dinainte.

— Genială, genială..., bodogăni el, exhalând un nor de fum. Uşor de zis! Nimeni n-o să vrea să se evacueze. Se găsesc întotdeauna bătuţi în cap care cred că-i valabil numai pentru vecin sau spun că ei şi-au vaccinat vitele. Nu, ne trebuie ceva care chiar să le trezească tuturor o groază destul de

Mare ca să elibereze locul pe cel puţin cinci sute de kilometri pătraţi, fără discuţii de prisos...

Descurajat, grupul se cufundă din nou în ama-rele-i meditaţii.

În acest timp, stând nepăsător în mijlocul agitaţiei, Lacombe privea o echipă care lipea embleme enorme pe laturile virgine ale remorcilor. După fiecare dintre intervenţiile lor, camioanele îşi asumau o identitate neaşteptată şi indiscutabil mincinoasă: SAFEWAY, SUPERMARKETS, KINNEY SIIOES, FOLGER'S COFFEE... Amuzant să vadă această desfăşurare de americanisme într-un context atât de inadecvat, francezul îşi vârî o lamă de chewing-gum în gură şi începu să fredoneze o melodie western.

În sfârşit, porţile metalice ale uzinei glisară pe şinele lor, duduitul motoarelor diesel izbucni cu vuiet de tunet şi camioanele îşi începură manevrele. Un glas se făcu auzit deasupra vacarmului, strigând vechea chemare a convoaielor de pionieri:

— Westward-Ho! *

Încet, maiestuos, caravana se puse în mişcare.

Fotograful şi reporterul ezitară înainte de a traversa grădiniţa lui Jillian Guiler. Cutia de scrisori dădea pe dinafară de ziare vechi de peste opt zile, sticlele cu lapte acrit se aliniau pe treptele verandei. După toate aparenţele, nu era nimeni acasă. Totuşi, F.B.IhuI îi confirmase redactorului-şef că femeia nu plecase nicăieri.

După cinci minute de sunat zadarnic, dădură ocol casei, scuturând obloanele închise şi încercând

* „Spre Vest!” (N.T.).

Şi uşa din dos. În cele din urmă, plictisiţi, renunţară şi făcură cale întoarsă, ridicând din umeri.

Totuşi, Jillian era acasă. De la dispariţia lui Barry, se ferecase înăuntru. În prima zi, făcuse curat în bucătărie, încercând să păstreze un simulacru de ordine, ca şi cum viaţa şi-ar fi urmat cursul normal. Veniseră însă poliţia şi F.B.I.- Ul să dea totul peste cap, scotocind prin camere, prin grădină şi chiar prin păduricea învecinată, în căutare de indicii concludente. După toate astea, era mai presus de puterile ei să mai facă menajul. Blocase obloanele, baricadase uşile şi

decuplase telefonul ca să se izoleze complet de luimea exterioară. Oamenii, poliţia însăşi, nu aveau ce să-i spună despre dispariţia lui Barry. Nu mai vroia să discute cu gazetarii avizi de senzaţii tari, cu vecinii ipocrit-miloşi, ca să nu mai vorbim de nebunii sau amatorii de bancuri proaste, ale căror oribile apeluri o asaltaseră cu coşmaruri. Nu dintr acolo avea să-i vină vreun semn de la Barry.

După vizită, anchetatorii de la F.B.I. se cufundaseră îinitr-o tăcere dispreţuitoare asupra a ceea ce credeau ei că e adevărata soartă a băieţelului. Pentru ei, nici nu se pusese un moment problema\să creadă istoriile nemaiauzite pe care le înşirase Jillian. Fără-tfidoială, Barry plecase pur şi simplu la o plimbare pe-ntuneric şi căzuse într-o groapă sau se speriase de ceva. Era cu siguranţă undeva în pădure, unde avea să fie găsit peste câteva zile, mort bineînţeles, când câinii vor fi avut timp să adulmece toată regiunea.

Jillian ştia totuşi cu certitudine că nu se petrecuse nimic de acest fel. Din toate străfundurile ini-

Mii ei de mamă, ştia şi că Barry nu era mort. Dar convinge-i pe poliţaii ăştia să asculte de glasul raţiunii! Nu-i mai rămânea, aşadar, decât să aştepte, să spere că ei i-l vor aduce înapoi sau îi vor trimite un semin oarecare. Să aştepte şi să se roage...

Pentru a nu-şi pierde minţile şi a-şi amăgi pasivitatea, se apucase din nou de pictură. Într-un colţ al livingului, unde domnea cea mai mare dezordine, îşi instalase şevaletul şi tuburile cu culoare. Lumina lampadarului nu era prea bună, dar trebuia să se mulţumească numai cu atâta. Câte cincisprezece, şaisprezece ore pe zi, picta necontenit.

Şi făcea mereu acelaşi tablou, acelaşi peisaj ca-re-i revenea irezistibil sub penel. Un munte solitar înălţându-se în mijlocul unui câmp gol. Pe pantele sale brăzdate de ravine creştea o vegetaţie rară, alcătuită din arbuşti şi bălării. Reîncepuse acest tablou de douăzeci, de treizeci de ori, fără însă ca numai pentru atâta lucru să se simtă victima vreunei manii obsesive. Ascultă, pur şi simplu, de un imbold lăuntric, fără a-i trece prin minte să se îndoiască de legitimitatea nevoii imperioase de a picta muntele acela. De fiecare dată, o lua de

la început până avea să-i reuşească perfect, fără a şti măcar care erau criteriile acestei perfecţiuni. O fi avut oare vreo legătură cu semnalul aşteptat de la răpitorii lui Barry? Habar n-avea. Nu mai avea habar decât să picteze.

Astfel, când veniră necunoscuţii aceia să sune şi să bată în uşi şi-in obloane, Jillian nici măcar nu le dădu atenţie. Plecară, la fel ca toţi ceilalţi. Între

135

Ruperile n-o mnai distrăgeau. Nimic n-o mai putea distrage de la pictură ei. Nimic n-o mai putea smulge de lângă muntele acela.

Stând în picioare în faţa aragazului, Ronnie învârtea o lingură de lemn într-o cratiţă, eu receptorul telefonului prins între umăr şi ureche.

— Toby! Du-te şi zi-i tatălui tău că în curând e gata cina! Spuse ea, acoperind aparatul cu o mină.

Toby merse spre uşă târându-şi picioarele şi se opri în prag, ezitând.

— Nu, mamă, reluă Ronnie în telefon, nu mi-ar folosi la nimic... Da, mai avem cartea de credit, care e valabilă până la sfârşitul lunii... Nu, nu s-a dus să consulte nici un doctor. Nu se întâlneşte cu nimeni...

Aruncă o privire pe fereastră, cu coada ochiului. Roy stătea pe platforma lui, aşezat pe un scaun pliant. Cu binoclul la ochi, parcurgea lent orizon tul.

— Da, oftă Ronnie, se uită, caută... orice, numai de lucru nu. Sigur că ne iubeşte... De ce-l suport?

136

Telefonul fu cât pe ce să-i scape din mină. Prinzindu-l, Ronnie văzu că Toby rămăsese în uşa bucătăriei T

— Ţi-am spus să te duci să-l anunţi pe tata! Toby se îndepărtă agale.

— Nu, mamă, nu vreau să mai discut despre asta... La revedere!

Închise cu bruscheţe. De-afară, se auzea glasul lui Toby care striga înăbuşit, temându-se parcă să n-audă vecinii:

— Tati! Tati! Mama zice că-i gata masa! Roy nu părea să-l fi auzit. De câtva timp, de

Altfel, era absent, distrat, nu mai auzea şi nu imai vedea pe nimeni. Nici măcar pe doamnă Harris, vecina, care nu pierdea ocazia să-l salute cu un „Pfft!” dispreţuitor ori de câte ori îl zărea în prepeleacul lui.

— Tati, te rog, dă-te jos! Insistă Toby, aproape plângând.

Roy îşi puse, în fine, binoclul pe genunchi şi coborî ochii spre fiul lui. Se lăsa seara. Totuşi, în pofida distanţei, Ronnie distinse lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Plânsese, pesemne, ascuns după binoclu. Îşi reprimă pornirea de a merge lângă el, de a-l lua în braţe să-l consoleze. Cu o ridicare resemnată din umeri, se mulţumi să dea focul mic la mâncare.

O clipă mai târziu, Roy se opri în bucătărie, aruncându-i o privire lungă. Avea ochii roşii dar uscaţi, iar obrajii ţepoşi de barba nerasă de două zile. Părea epuizat. Fără o vorbă, părăsi bucătăria şi se duse în living. Acolo se opri un lung răstimp în faţa trenuleţului electric, contemplând micul munte pe care-l înălţase- în mijlocul circuitului. Dis

Trat, luă câteva tufişuri miniaturale, dispunându-le ici şi colo pe coastele cu ravine. Treptat, jocul îl prinse, devenind tot mai absorbit de preocuparea sa absurdă.

— Nu, murmură el din timp în timp, nu, nu aşa…

Reveni la realitate cu o tresărire şi merse să se alăture familiei, în jurul mesei, fără să se fi schimbat sau spălat pe mâini. La vederea lui, copiii se retraseră instinctiv, cu teamă şi dezgust, apropiin-du-se de mama lor. Nu îndrăzneau nici să-i vorbească, nici să se uite la el.

În tăcerea plină de stânjeneală şi ostilitate surdă, Ronnie îi umplu farfuria şi i-o întinse. Roy privi crochetele cu somon, boabele de porumb şi mică grămăjoară de piure de cartofi, ca şi cum n-ar mai fi văzut mâncare în viaţa lui «şi se întreba la ce-or putea folosi toate astea. În fine, luă farfuria, o puse în faţa sa şi începu să amestece maşinal piureul cu furculiţa. Sub privirile neliniştite ale copiilor, îşi urmă activitatea până când piureul luă forma unui munte ascuţit.

— Nu-i destul loc, mormăi el, expediind crochetele pe faţa de masă, cu un dos de palmă.

Paralizaţi de groază, copiii căscară ochii mari, uimiţi.

Deodată, plin de febrilitate, Roy se aplecă asupra mesei

pentru a lua platoul cu piure, din care vărsă jumătate în farfuria lui. Privi mormanul, închise un ochi: nu aşa! Mai luă o lingură de piure, apoi încă una. Curând, platoul rămase gol. Cu gesturi de sculptor nebun, Roy începu să plămădească piureul cu propriile lui mâini. Dar forma ideală continua să-i scape.

Cu gura căscată, sfâşiată între stupoare şi furie, Ronnie îl privea, incapabilă să articuleze o vorbă. Atunci, simţind tăcerea apăsătoare ce-l înconjura, Roy ridică încet capul, văzu privirile dezaprobatoare şi indignate îndreptate asupra lui şi se tulbură, încercă să spună ceva, schiţând un zâmbet ca o strâmbătură.

Când întinse mâna s-o mângâie, micuţa Sylvia se retrase cu o mişcare convulsivă. Roy observă, şi mai făcu un efort de a se explica în faţa copiilor:

— Vă întrebaţi, desigur, ce se întâmpla cu tăticul vostru de la o vreme... Nu vă neliniştiţi, o să treacă. Ştiţi, e ca atunci când cunoşti melodia şi încerci să regăseşti cuvintele... Ar trebui să vă spun...

Îndreptă un deget şovăitor spre grămada uriaşă de piure ce dădea pe dinafară din farfuria lui:

— Chestia asta, vedeţi voi, vrea să-nsemne ceva. Încă nu ştiu ce anume, dar sunt sigur că-i ceva important...

Explicaţiile lui bâlbâite şi incoerente căzură într-o tăcere din ce în ce mai penibilă. Ronnie făcea eforturi vizibile să se stăpânească. Roy încercă să-i spună ceva, mişcă buzele fără a putea scoate un singur sunet. Apoi se ridică şi ieşi din cameră.

— Să mâncăm, spuse tristă Ronnie.

Fără un cuvânt, copiii lăsară nasurile în farfurii. Se auzi duşul începând să curgă. Imediat după aceea, un alt sunet le ajunse la urechi, un sunet destul de puternic pentru a acoperi curgerea apei: suspinele lui Roy.

— Mâncaţi! Le ordonă Ronnie copiilor.

Se ridică de la masă cu un oftat. Ajunsă la uşa băii, ciuli urechea, ciocăni uşurel, dar nu primi nici

Un răspuns. Bătu mai tare, dar cu tot atâta succes. Probabil nici măcar n-o auzea.

Ronnie ştia cum să procedeze într-un asemenea caz:

adesea făcuse acelaşi lucru, când câte unul dintre copii se încuia în baie din greşeală. Reveni la bucătărie, luă un cuţit, strecură tăişul între uşă şi toc şi apăsă pe clanţa. Uşa se deschise din prima încercare.

Baia era cufundată în întuneric. Robinetele la-vaboului erau deschise la maximum, duşul revărsa zgomotos apă în cadă pe jumătate plină. Roy stătea chircit la pământ într-un colţ, cu mâinile crispate peste gură pentru a-şi înăbuşi suspinele. Ronnie închise robinetele de la chiuvetă, lăsând însă duşul deschis, în timp ce Roy o privea fără a manifesta nici o reacţie. O clipă mai târziu, se chinui să-i su-rîdă neputincios. Pas cu pas, convulsiile i se calmară şi putu vorbi.

— E la fel ca sughiţul, spuse el. Când te-apucă, nu mai ai nici o cale să te opreşti. Nu ştiu ce se întâmpla cu mine, e o idioţenie...

— Ascultă, Roy, mama mi-a dat adresa unui medic foarte bun...

— Mi-e frică, urmă el, fără s-o asculte, şi nici măcar nu ştiu de cine sau de ce!

Se ridică să se aplece peste cadă, băgându-şi capul sub duş. După ce-l aşteptă să termine, Ronnie închise robinetele şi-i întinse un prosop. Instinctul o îndemna să-şi ia soţul în braţe, să-l dezmierde ca pe un copil. Totuşi, nu era în stare să schiţeze nici un gest. Fără a şti nici ea de ce, îi era teamă.

Roy făcea mari eforturi să se calmeze. Deschise dulăpiorul farmaceutic şi înghiţi două aspirine, fără nici un strop de. Apă. Dar mâinile îi tremurau atât

De rău, încât lăsă să cadă flaconul, care se sparse în chiuvetă.

— Roy, reluă Ronnie pe tonul cu care dojenea copiii, trebuie să te duci la doctorul acela! Pro-mi te-mi!

— Nu de iun 'doctor am nevoie, bâigui el în sfârşit. De tine am...

Rezemându-se unul de altul, ieşiră din baie pentru a merge în dormitor. Tremurul ce-l cuprinsese pe Roy se agrava din ce în ce. Bărbatul se prăvăli pe pat, clănţănind din dinţi. Ronnie era complet descumpănită în faţa acestei crize care o depăşea. Nu ştia ce să facă. Era furioasă pe Roy, pe ea însăşi, pe toată

lumea.
— Nu pot face nimic pentru tine! Ţipă, lovind cu pumnul în cuvertură. Nu pricep nimic din ce ţi se-ntâmplă, nu pricep nimic din ce ni se întâmpla!
— Nici eu...
— Şi uită-te ce le faci copiilor, cu smintelile tale!
— Ronnie, mi-e frică! Repetă Roy, apucând-o de mină.
— Şi mie mi-e frică! Mi-e frică să te văd aşa, mi-e groază să te văd aşa! Strigă ea cu răutate, încercând să-şi ascundă panică ce o cuprindea în valuri.
— Nu mă lăsa! O imploră Roy, trăgând-o spre el. Asta-i tot ce-ţi cer. Mă poţi ajuta mult mai bine decât orice doctor...
— Nu, dă-mi drumul! Lasă-mă cel puţin să chem pe cineva capabil să se ocupe de tine. Eu nu mai pot, nu mai am curaj să-ţi suport nebunia.

141
Uită-te'ce faci din mine, din noi toţi! Lumea ne tratează de parc-am fi ciumaţi. Nu mai vine nimeni la noi, prietenii ne trântesc uşa-n nas! Nu mai ai serviciu, nu mai ai bani, şi puţin îţi pasă! Nimic nu mai contează pentru tine! Te porţi de parcă n-ai mai--avea familie. Ne omori pe toţi, înţelegi? Ne omori!
Roy n-o mai asculta. Reuşise s-o tragă pe pat şi, cu degete nerăbdătoare, îi sfâşia bluza.
— Te urăsc! Auzi ce-ţi spun, te detest! Suspină ea. Zbătându-se. Te urăsc!
O smuci scurt. Cu un pârâit al ţesăturii, bluza lunecă de pe umerii femeii, imobilizîndu-ii coatele. Pradă unui soi de furie, Roy atacă apoi sutienul, înşfacă bretelele, trase mai departe. Apoi, îşi aplecă avid capul spre pieptul femeii.
La fel de brusc pe cât îi venise, panica îl părăsi, îşi întrerupse mişcarea, privind cu un aer surprins sânii lui Ronnie, al cărei profil îşi arunca umbra pe perete. Ea tremură ca o frunză. Înspăimântată de aceste evenimente de neînţeles ce-i bulversau tot universul în care trăia, se lăsa pradă panicii, cu trupul zguduit de sughiţuri, străbătut de spasme convulsive. Nu mai era conştientă nici măcar de prezenţa lui Roy lângă ea.
Acesta redevenea el însuşi. O linişte binefăcătoare punea din nou stăpânire pe el. Într-un mod la fel de greu de înţeles, avea sentimentul că pricepe ceva, că se apropie de o revelaţie.

Curând, avea să se întâmple un eveniment important, a-ceasta era convingerea lui intimă. Dar ce anume? Imposibil s-o ştie...

Deodată, alte gânduri prinseră contur în spiritul lui ce se rotea ca un motor ambalat, iar aceste

142

Gânduri îi readuseră definitiv calmul, împăcându-I cu lumea. „Totuşi, e adevărat”, îşi spuse el cu mirare şi plin de bucurie, „totuşi e adevărat... Ronnie, soţia mea, are un trup splendid. Şi o iubesc”.

La Denver, Colorado, crepusculul era rece, dar scânteietor, graţie purităţii aerului rarefiat. Ieşind din aglomeraţie şi accelerând cu un vuiet impresionant, uriaşul autocamion începu să coboare pantă lungă a drumului, spre nord. Ultimele raze ale soarelui înroşeau aluminiul şlefuit al caroseriei pe care se detaşau literele ce împodobeau părţile laterale ale vehiculului: FOLGER'S COFFEE.

Cele două semiremorci ale lanţului de super-niarket-uri SAFEWAY se aflau deja la treizeci kilometri vest de Oakland, în California, şi se deplasau cu viteza maximă autorizată pe şoseaua naţională 580. În curând aveau să fie nevoite să încetinească: la doar câţiva kilometri, le aştepta întâlnirea cu pantele depresiunii Altamont — opt sute de metri de denivelări şi serpentine periculoase. Şoferii sperau să ajungă la popasul stabilit de la Tracy înainte de-a se înnopta. De-acolo? Aveau să-şi continue cursa la lumina farurilor pu

143

Ternice, gazele de eşapament ale marilor motoare diesel poluând fără scrupule deşertul.

Era deja întuneric pe naţionala 580, imediat mai jos de localitatea Boise din Idaho. Semiremorca se îndrepta cu 105 km/h spre Hammett şi Mountain Home. Pe panourile de aluminiu gofrat ale iremoircii, literele uriaşe proclamând meritele încălţărilor KINNEY nu se mai puteau distinge decât la intervale foarte mari, când le luminau farurile altor maşini: în acea regiune, eminamente rurală, 'Circulaţia era foarte redusă.

Aproape de ieşirea din Billimgs, în Montana, un autocamion se opri la o staţie service. Ziua, peisajul e de toată frumuseţea. În acel loc, de fapt, naţionala 90 atinge Parcul

Naţional Big Horn, ale cărui perspective se bucură de o mare reputaţie în rândurile amatorilor de natură.

Cei doi şoferi ar fi vrut tare mult să-şi dezmorţească picioarele şi să se ducă să bea o cafea. Dar, înainte de toate, trebuiau să respecte un orar foarte strict, care le pretindea să sosească la She-ridan, în Wyoming, cel mai târziu la miezul nopţii. Nici nu se punea problema să poată pierde timpul.

Făcând plinul rezervoarelor, benzinarul, ridică distrat ochii spre remorcă şi schiţă un gest de surpriză.

— Am văzut eu câte ceva la viaţa mea, observă el, dar pe-asta n-am mai văzut-o!

Şoferii coborâseră, totuşi, diin cabine să facă câţiva paşi. Urmăriră direcţia privirii lui. Scris cu litere de aproape un metru înălţime, se putea citi: TIDEWATER HOMES OF FLORIDA — CASELE VISURILOR VOASTRE.

— Ia ascultaţi, băieţi, continuă pompistul, veniţi cam de departe, nu? N-aţi greşit drumul, din întâmplare?

Drept singur răspuns, unul dintre şoferi ridică o sprânceană. Din cei doi, el era cel mai comunicativ.

În noaptea aceea, Roy Neary dormi puţin şi prost. Agitaţia să o împiedică şi pe Ronnie să-şi afle odihnă şi abia spre orele cinci dimineaţă pe femeie o fură somnul. Atunci, auzindu-i respiraţia regulată, Roy se ridică şi ieşi din cameră în vârful picioarelor.

Odată ajuns în liviing, aruncă în jur o privire ceţoasă. De câteva zile, în încăpere se instalase o harababură de nedescris, o dezordine reflectându-i propria viaţă, medită el. Pe jos, obiectele zăceau aruncate la întâmplare. Pe pereţi articole tăiate din ziare, relatând apariţia OZN-urilor şi misterioasele pene de curent, stăteau prinse la nimereală cu bolduri.

Ou un mormăit, Roy se aşeză la masa de ping-pong, unde trenuleţul electric oferea singură imagine a unei ordini în care el nu mai credea. În mică

Lume a liniilor paralele, a macazelor liniştitoare, a lacurilor albastre şi calme, piscul pe care-l înălţase el se contura sinistru. Roy se pierdu într-o contemplaţie distrată şi-şi

înclină capul.

— Nu, tot nu-i asta, murmură el.

— Tati!

Se întoarse stupefiat, cu ochii încă grei de somn. În picioare, lângă el, Sylvia îşi strângea la piept păpuşa preferată, privindu-l ţintă.

— Ce faci aici, scumpa mea? E mult prea devreme ca să te scoli. Du-te la culcare, haide!

— Auzi, tati, şi astăzi ai să ţipi la noi? Răscolit de această naivă întrebare, Roy privi

Fetiţa drept în faţă. Va să zică, aşa apărea el de acum în ochii lor: un fel de maşină de bodogănit, de speriat. Iar ea îl iubea totuşi, dacă era gata să-l accepte.

Pradă remuşeărilor, trebui să facă un mare efort pentru a nu cădea pradă unei noi crize de lacrimi. Se aplecă şi o sărută uşurel pe frunte:

— Nu, n-am să mai ţip, îţi promit! Acum m-am făcut bine, am terminat cu toate poveştile astea!

Cu o furie răzbunătoare, lăsând frâu liber unor sentimente aproape uitate, se ridică şi începu să smulgă tăieturile din ziare agăţate pe pereţi. Sylvia îl privea fără să înţeleagă mare lucru. Dar de vreme ce tăticul ei părea mulţumit, era mulţumită şi ea.

Când sfârşi de înlăturat bucăţile de hârtie, atacă grotescul munte ce desfigura precum un abces traseul trenului electric. Îl apucă de vârf şi smuci zdravăn. Muntele refuză să se rupă. Roy îl prinse cu ambele mâini şi trase din răsputeri.

Cu un trosnet sec, vârful se sparse pe o secţiune netedă. Având formă unui trunchi de con, muntele se termina cu un fel de platou orizontal, ca şi cum ar fi fost decapitat cu o lovitură de spadă.

Roy nu se aşteptase la asta. Uluit, contemplă neaşteptatul rezultat al eforturilor lui.

— Sylvia! Strigă el într-un târziu.

— Da, tati?

— Uită-te! Asta e! ASTA E!

Fetiţa făcu ochii mari, nepricepând nimic.

Epuizată de evenimentele din timpul nopţii, Ronnie se trezi după ora zece dimineaţa. O mustra conştiinţa că nu fusese în

stare să-şi mângâie soţul. Se simţea dezarmată în faţa crizei morale şi nervoase care-l chinuia. Ziua ce începea avea să fie o corvoadă, ca şi cele precedente, şi simţea deja că nu avea destulă putere s-o înfrunte.

Astfel, când auzi hohotele de râs, rămase în- -cremenită un moment, fără a-i veni să creadă. Nu visa: toată lumea râdea cu mare poftă, chiar şi Roy. Deodată, avu impresia că vede o plantă sau un tufiş trecând prin dreptul ferestrei. Nedumerită, încă buimacă de somn, se sculă încet, trase pe ea capotul şi porni clătinându-se spre bucătărie.

Un ţipăt i se opri în gât. Prin uşa dintre bucătărie şi living, vedea fereastra acestuia din urmă deschisă larg, cu prăjinile unei scări depăşind pervazul. Apoi, o tufă de liliac intră pe fereastră, presără în tăcere cernoziom negru şi gras agăţat de rădăcinile ei ca o coadă de cometă şi, la capătul unei traiectorii graţioase, ateriza pe un morman de

Boscheţi, plante şi pământ care se îngrămădeau în mijlocul camerei.

— Roy! Roy! Ce-nseamnă asta”?

Cu un urlet în care teama se lupta cu indignarea, se repezi spre uşa grădinii şi o deschise în momentul când Brad şi Toby tocmai scoteau din rădăcini o azalee şi i-o pasau tatălui lor ca pe o minge de rugby. Cocoţat pe scară, Roy prinse proiectilul şi, eu o mişcare suplă, îi devie traiectoria pentru a-l expedia prin fereastra livingului, unde se opri, sporind maldărul de verdeaţă.

— Haideţi, băieţi! Strigă Roy încurajator spre cei doi. Altul la rând!

Avea un aer fericit, eum nu-l mai văzuse de săptămâni întregi. Toby răspunse îndemnului tatălui său cu un voios strigăt de ura şi atacă un măceş:

— Auzi, tati, putem să aruncăm şi la mine-n cameră, când terminăm?

— Aveţi de gând să încetaţi? Urlă Ronnie. Terminaţi odată, m-auziţi?

De ia o fereastră, doamnă Harris observa scena cu o expresie dezaprobatoare. Pe cealaltă parte a străzii, un vecin îşi oprise maşina de tuns iarbă şi privea, cu gura căscată.

Ronnie se repezi înainte, smulse măceşul din mâinile lui Toby şi se întoarse spre soţul ei, ca o statuie a indignării.

— Am hotărât! Declară ea sec. Că-ţi convine sau nu, dau telefon doctorului. Du-te să te-mbraci, vom fi la el într-o oră!

— Lasă-mă să termin, cel puţin, protestă Roy bine dispus. În sfârşit am înţeles, e simplu ca un joc de copii! Când vcd fi terminat, n-o să mai am nevoie-n viaţa mea de doctor!

148

— Roy, mă sperii!

Cu entuziasmul risipit ca de un duş rece, copiii se opriră brusc, privindu-şi neliniştiţi părinţii. Roy, care dezrădăcina un geranium, se ridică şi-i aruncă iui Ronnie un zâmbet dezarmant.

— Dar n-are de ce să-ţi fie frică, draga mea! Niciodată nu m- am mai simţit atât de bine. Ai să vezi, totul se va rezolva!

Uitând de geranium, care era prea firav, ochi o rnasă pliantă de grădină şi, cu un gest hotărât, o proiectă pe fereastră.

— Cum îndrăzneşti să spui că totul e bine când faci asemenea lucruri?! Urlă Ronnie, scoasă din minţi.

Roy n-o mai asculta. Pe trotuar,. Reperase două pubele mari de plastic verde, pe care gunoierii se pregăteau să le golească: autobenă lor tocmai apăruse la colţul străzii. Se lansă într-un sprint, apucă lăzile de gunoi sub ochii înmărmuriţi ai lucrătorilor de la salubritate, le vărsă pe trotuar în două grămezi de gunoi şi, din câţiva paşi, reveni lângă casă, unde pubelele fură trimise, la rândul lor, prin fereastra camerei mari. Dar frenezia nu i se calmase:

— Sârmă! Strigă el. Îmi trebuie sârmă! Sub ochii îngroziţi ai vecinei, trecu dintr-un

Salt gărduleţul viu şi înşfacă ruloul de plasă metalică rezemat “de peretele garajului.

— Ia staţi! Protestă femeia. Ăsta-i furt!

— O să vi-l dea înapoi, doamnă Harris, promise Ronnie mâhnita.

Chemase copiii şi-i strângea lângă ea. Din atitudinea mamei lor, înţeleseseră că purtarea tatălui era reprobabilă, şi-l priveau acum cu o teamă erest

Cîndă. Sylvia începuse să plângă, dar Roy nici măcar nu-şi dădu seama, absorbit cum era de vânătoarea lui de materiale.

Cu copiii în continuare agăţaţi de capotul ei,. Ronnie reuşi să se interpună pe traiectoria lui.

— Eu plec la mama! Spuse ea plângând cu lacrimi fierbinţi. Şi iau şi copiii cu mine!

Roy se opri brusc, privindu-i neîncrezător.

— E o prostie ce spui! Observă el plin de bun-simţ. Nici măcar nu v-aţi îmbrăcat...

Sufocată, Ronnie îl privi cu o groază pe care nu încerca să şi-o ascundă. Apoi o luă pe Sylvia în braţe şi, urmată de cei doi băieţi, se îndreptă spre maşină.

— Hei! Aşteaptă puţin! Strigă Roy. Femeia urcă copiii înăuntru, trânti portierele şi

Se întoarse spre el:

— Am aşteptat prea mult.

Se aşeză la volan, bloca portierele şi ridică geamurile. Roy îi făcea semne ample, dar glasul lui abia dacă răzbătea prin geamuri. Părea deja foarte departe, ireal.

— Ronnie, nu pleca, nu acum! Aşteaptă, ai să înţelegi!

— Am să înţeleg ce? Să aştept ce? Să vină să te ia în cămaşă de forţă!

Roy lovea cu pumnii în capotă, în parbriz. Ronnie băgă în marşarier şi acceleră violent. Roy sări pe capotă, în timp ce maşina dădea înapoi spre stradă, hurducându-se peste cele două mormane de gunoaie răsturnate. Cu ochii măriţi de spaimă, copiii îşi văzură tatăl ţinându-se strâns de antenă., ca să nu alunece.

Cu inima strânsă, Ronnie acceleră şi mai mult, apoi puse o frâna bruscă. Pierzându-şi echilibrul, Roy căzu pe şosea. Înainte de-a fi apucat să se ridice, maşina cu Ronnie şi copiii dispărea deja după colţul străzii.

Sfâşiat mai mult de durerea sufletească decât de cea fizică, Roy rămase câteva momente întins la pământ, în pijamaua sa murdărită de ţarină. În sfârşit, se ridică încet, sub privirea zeflemitoare a unei duzini de vecini ce asistaseră la toată scena, în aşteptarea unui epilog spectaculos. „Ca la un meci de catch”, îşi spuse el, „sau la o corrida. Idioţii!”

Le făcu semn cu mâna, simulând un aer degajat, îşi străbătu grădina devastată şi se aplecă să ridice furtunul.

Deschizând robinetul, se urcă pe scară stropindu-se copios şi închise fereastra după el, respingând vecinii şi întreaga lume exterioară cu un gest plin de dispreţ.

Odată ajuns la adăpost de priviri indiscrete, Roy îşi reluă activităţile febrile. Munci toată ziua, neacordându-şi nici un moment pentru mâncare sau odihnă. Fără răgaz, îşi construi monumentul. Singurul glas omenesc care-i ţinea companie era cel de la televizor, pe care îl deschisese din obişnuinţă, deşi nici nu-l asculta, nici nu-l privea.

Cu mişcările precise ale inginerului de altădată, Roy duse la îndeplinire o sarcină gigantică. Pubelele şi masă pliantă fură instalate astfel încât să formeze un fel de armătură. Cu ajutorul plasei de sârmă, elabora o formă mai concretă. În sfârşit, folosind pământul ud pe post de lut, acoperi plasă pentru a obţine formele exacte pe care spiritul său le dicta mâinilor.

151

Îşi completă eboşa cu ziare vechi, muiate în apă, după tehnica 'de preparare a papier-mîche-ului, pe care le putu modela cu foarte mare precizie, în sfârşit, când aspectul capodoperei lui i se păru satisfăcător, făcu câţiva paşi înapoi, conteni-plîndu-şi rezultatul eforturilor. Era ora cinci după-amiază.

— Nu, murmură el, nu! Tot nu-i cum trebuie! Construcţia avea aproape trei metri înălţime,.

Aproape atingând tavanul încăperii. Coastele muntelui erau străbătute de ravine. Dar Roy încă nu se simţea mulţumit.

Se întoarse spre machetă care încă se mai înălţa în mijlocul circuitului trenului electric şi o contemplă îndelung, gânditor, comparând-o cu copia ei gigantică, aidoma unui artist care ia cotele modelului. Culese cu delicateţe copăceii minusculi şi-i mută cu băgare de seamă, ca pe nişte piese de şah de care depinde soarta partidei. În timp ce lucra, îşi comentă cu jumătate de glas muncă asiduă de finisare:

— Ia să vedem, aici, doi brazi... acolo, un mă--răcine... aşa? Nu, mai degrabă aşa...

Într-un târziu, scoase un oftat profund în care se amestecau epuizarea şi satisfacţia:

— Uite, exact aşa e!

Lucrase fără a se gândi măcar, împins de o inspiraţie care-

i închisese ochii asupra a tot ceea ce nu făcea parte din „opera” lui. Iar acum, reuşise. Noroiul se uscase, ziarele se întăriseră, muntele era la fel de adevărat ca şi cum ar fi fost natural.

Pereţii săi brăzdaţi se înălţau abrupţi, până la vârful plat. Pe un versant, un canion pietros încadra o vale dulce, unde copacii de la trenuleţul

Electric alcătuiau desişuri umbroase sub care te-ai Ii întins cu mare plăcere. Vastele întinderi pustii erau presărate cu boscheţi.

Pentru prima oară de când se dedicase acestei sarcini, Roy simţi că era din nou împăcat cu sine însuşi. Învârtindu-se în jurul capodoperei lui, corecta câte un detaliu ici, ajusta o inexactitate colo. Se simţea împlinit ca niciodată de când îl cuprinsese nevoia obsedantă de a construi „asta”.

Dincolo de ea, foarte departe, zărea fereastra, strada, casele vecinilor unde viaţa îşi urma cursul. Se tundeau peluze, se culegeau flori, se zâmbea prietenilor. Toţi aceşti burghezi cumsecade, toţi aceşti pământeni de treabă duceau o viaţă normală din care el era exclus.

Cu ochii în continuare fixaţi asupra muntelui său, Roy îşi trecu inconştient prin păr o mână plină de noroi. În sfârşit, terminase. Îl costase scump, foarte scump, dar iniţiativa să reuşise. Muntele acela căruia îi dăduse naştere vroia să-i spună ceva, ceva important.

Dar ce anume? Acum, că-i sacrificase propria sa viaţă, obiectul se înălţa în faţa lui, mut, insensibil, fără a-i comunica nici cel mai mic mesaj. Exaltarea i se nărui dintr-o dată. Nicicând nu se mai simţise atât de singur, atât de descumpănit, de disperat. În fundal, sporovăială imbecilă a comediilor de televiziune sporea şi mai mult crudă absurditate a situaţiei.

— Dumnezeule, murmură el cu un fior, de ce eu? De ce mi-au făcut mie asta?

Se prăbuşi într-un fotoliu. Golit de toată energia, fixa la nesfârşit culmea acelui munte care-l costase fericirea şi viaţa. În spatele lui, pe ecranul

Televizorului, se agitau imagini absurde, însoţite de

dialoguri goale de orice sens, punctate cu râsete prefabricate. Dar Roy nu auzea, nu vedea nimic.

Spre ora nouă seara, ieşi din letargie şi se ridică să caute o cutie de bere în frigider. Pocnetul sec al capacului avu asupra lui efectul unui şoc electric, readucându-l brutal la realitate. Puse cutia pe masă, se duse la telefon şi formă un număr.

— Dă-mi-o! Ceru, când se stabili legătura. Ronnie veni la telefon după o secundă. Roy îşi

Drese glasul, vorbi rar, cu grijă, ca s-o convingă. Femeia îl ascultă câteva momente, după care îl întrerupse cu trei cuvinte seci.

— Nu, Ronnie! Strigă el. Lasă-mă cel puţin să-ţi spun… Nu, nu închide, te implor!

Nu avu timp să termine. Se auzi declicul telefonului.

În spatele lui, spoturile publicitare îşi succedau replicile:

— „Spune-mi, Margot, cum faci ca prăjiturile tale să fie întotdeauna atât de apetisante?…”

— „… Graţie deodorantului meu de formulă nouă, nu mă mai tem de nimic…”

Cu mintea goală, Roy contempla mereu obiectul acela absurd, muntele malefic care-i ieşise din mâini.

— „… Iar cartofii prăjiţi sunt atât de crocanţi, atât de uşori!…”

Roy deschise telefonul şi formă din nou numărul soacră-sii.

— Nu vrea să discute cu tine, îţi pierzi vremea!

— Vreau să mi-o dai la telefon!

Cu receptorul la ureche şi ochii spre munte,

Roy aşteptă. „Cel puţin”, îşi spuse el, „nu mi-a închis, mai am o speranţă”.

Dar aşteptarea se prelungea la nesfârşit. Ciuli urechea/încercând să distingă sunetele din fundal, glasuri. Nimic. Minutele treceau, interminabile. Cu coada ochiului, consultă pendula: ora 21,59.

Chiar în momentul când secundarul marcă schimbarea minutului, cineva închise telefonul. Cu o înjurătură, Roy formă din nou.. Ocupat. Lăsaseră deschis.

Cu mişcările unui automat, Roy îşi luă cutia de bere încă intactă, bău o înghiţitură şi reveni cu paşi înceţi în living. Pe

micul ecran, văzu sigla actualităţilor de la orele 22. Prezentatorul privea drept în obiectiv, ca şi cum i s-ar fi adresat personal fiecărui telespectator. De fapt, îşi citea buletinele de ştiri de pe „teleafişaj”.;

— „Doamnelor şi domnilor, bună seara! În actualităţile de astă-seară, o ştire majoră: o catastrofă feroviară”.

Roy mai bău o înghiţitură de bere şi se aşeză în fotoliu. Crainicul, îşi spuse el, anunţa catastrofa de parcă ar fi fost cea mai frumoasă zi din viaţa lui.

— „Un tren plin cu gaze de luptă a deraiat în triajul unei gări din Wyoming. Accidentul a provocat cele mai ample măsuri de evacuare pe care a trebuit vreodată să le organizeze armata de când se ocupă cu transportul produselor sale “chimice, care, cum bine ştiţi, s-au aflat deja la originea multor dispute. Vă dăm acum legătura cu trimisul nostru special, Charles MeDonmell, care vă va prezenta situaţia. Charles, ai legătura”.

Cu ochii pe jumătate închişi, Roy se gândi un moment să închidă aparatul. Dar nu avea curaj să:

Se ridice. Pe jumătate adormit, înregistra automat detaliile. Reporterul stătea în picioare, eu microfonul în mina. În spatele lui se vedea o coloană de camioane deplasându-se încet pe un drUm de ţară. În ultimul plan, un lanţ muntos se profila pe cerul albastru-intens.

— „Asfinţitul începe să învăluie zona sinistrată din care, în acest moment, fug mii de refugiaţi. Un convoi de şapte cisterne cu gaz G-M, unul dintre cele mai primejdioase gaze de luptă din arsenalul militar, a deraiat acum câteva ore în triajul gării Walkashi Needles, unde se afla în tranzit. Gazul era expediat spre un centru de distrugere, conform ultimelor măsuri guvernamentale, care interzic folosirea armelor chimice şi bacteriologice. Negocierile de la conferinţa S.A.L.T...”

Cedând plictiselii, Roy căscă şi mai trase o duşcă de bere.

„... Din fericire, în această regiune destul de sălbatică a statului Wyoming, populată în cea mai mare parte cu ferme izolate şi numeroase campinguri şi locuinţe de vacanţă, nu există nici o aglomerare importantă. Cu ajutorul camioanelor şi al elicopterelor, armata şi marina procedează la evacuarea întregii zone, pe o rază de o sută de kilometri în jurul piscului

Turnul Diavolului...”

Camera descrise un lung travelling înapoi pentru a dezvălui şirul lung al camioanelor de pe şosea. Apoi, dintr-o dată, cadrul se schimbă spre a înfăţişa imaginea prin teleobiectiv a unui munte ce se detaşa la orizont.

— „... Pantele stâncoase ale Turnului Diavolului”, continua McDonnell, le sunt binecunoscute

Alpiniştilor din lumea întreagă, care le-au ales ca teren ideal pentru...”

— Pentru numele lud Dumnezeu! Strigă Roy.

Dintr-un salt, se ridică şi se năpusti în faţa televizorului, îngenunchind. Privi năucit: era EL, acolo, sub ochii lui! El, muntele la care şi petrecuse toată ziua sculptându-l cu propriile-i mâini. El, obiectul obsesiei lui! Era concomitent în faţa lui, pe ecran, şi în spate, construit în living.

Totul se prezenta riguros la fel cu opera lui: coastele brăzdate, pline de cicatrici; vârful turtit, ca retezat dintr-o lovitură. Copacii şi tufişurile erau presăraţi pe pantele abrupte întocmai cum îi dispusese el. Ochii îi alergau de la o imagine la cealaltă, de la macheta din spatele lui la obiectul real, de pe ecran. Nu mai încăpea nici o îndoială: era într-adevăr EL!

— Atunci... nu sunt nebun! Ronnie, nu sunt nebun! Explodă el. Nu sunt nebun!!!

Râzând, plângând, împiedicându-se, se repezi în bucătărie şi ridică receptorul telefonului. În graba sa, formă numărul pe sărite şi trebui să-l reia de trei ori. Tremura, dar cauză nu mai era nici teamă, nici descurajarea.

Aşadar, muntele acela exista. Obsesia sa avusese un sens. Încă nu ştia cu ce aveau legătură toate astea, dar simţea că urma să primească în curând răspunsul la obsesia ce-l chinuia. Dacă muntele exista, însemna că reprezenta un semn sau un semnal. De la ceva sau cineva.

În receptor se auzea un piuit insistent: ocupat.

Zâmbetul i se şterse de pe buze. Copleşit, reveni în living cu paşi înceţi. Televizorul îşi vărsa imperturbabil şuvoiul de ştiri intercalate cu re

Clame. Un reporter vorbea din Orientul Apropiat. Roy se opri în faţa machetei muntelui, a muntelui-lui-care-nu-exista şi care devenise Turnul Diavolului, din Wyoming. „E departe până-n Wyoming”, îşi spuse el, „foarte departe, faţă de Indiana. O călătorie lungă de tot, s-o faci de unul singur. Şi fără a şti măcar de ce...”

Privirea i se opri pe cartea de telefon. O răsfoi cu gesturi mecanice, încruntă din sprâncene, se aplecă s-o consulte metodic. Găsi capitolul cu abonaţii din Harper Valley, dădu paginile. „Să vedem, Gold, Gowland, Guber... Uite-aici, Guiler. Guiler J.”

Formă numărul lui Jillian. Cu câteva zile în urmă, o sunase deja de două, trei ori, pentru a se interesa de Barry, dar, la fel ca acum la Ronnie, telefonul sună mereu ocupat. Totuşi, de astă dată răspunse cineva:

— Nu. Aţi format corect numărul, proferă un robot cu glas metalic. Vă rugăm să închideţi şi să verificaţi în cartea de telefon. Nu aţi format corect...

Roy închise, verifică, formă încet, cu grijă. Glasul impersonal îşi reluă litania. Îngândurat, Roy puse receptorul la loc.

Da, era drum lung din Indiana până-n Wyoming. Şi trebuia să-l străbată singur. Cu atât mai rău. La nevoie, s-ar fi dus şi pe jos, sau târâş. Dar avea să se ducă.

De la reuniunea publică de la baza aeriană, Jillian Guiler nu mai ieşise din casă. Faptul că nu recepţionase apelul lui Roy Neary era din cauză că, leneş din fire, serviciul deranjamentelor telefonice

Comutase linia pe un robot, pentru a evita supraîncălzirea postului deschis în permanenţă. Dar n-avea ce face: hotărârea ei de a se rupe de lume era mai* puternică decât oricând.

De fapt, nici măcar nu ieşise din atelierul improvizat în living, sub lampadar, decât ca să doarmă câteva ore sau să înghită conţinutul unei cutii de conserve. Cu ochii roşii şi încercănaţi şi figura descompusă, slăbise mult. Avea, mai ales, expresia acelora care au pierdut o fiinţă dragă şi pe care nimeni şi nimic nu-i mai poate consola.

În jurul şevaletului, pânzele şi crochiurile cu cera-pastel se

îngrămădeau în dezordine. Toate, fără excepţie, semănau în mod ciudat cu sculptura lui Roy Neary. Fără să ştie, era bântuită de aceeaşi obsesie, chinuită de aceleaşi nelinişti.

În săptămâna precedentă, aprinsese maşinal televizorul şi, de-atunci, pur şi simplu uitase să-l mai stingă. Nu-i dăduse niciodată nici cea mai mică atenţie. În seara aceea, totuşi, îşi aruncă ochii peste începutul jurnalului de actualităţi de la orele 22, a cărui siglă familiară i se păru, fără a şti de ce, îmbogăţită cu un sens neobişnuit. Peste câteva clipe, în timp ce prezentatorul îşi debită textul, imaginea cu Turnul Diavolului o izbi ca o lovitură de bici.

Aparatul ei era pus pe alt canal decât cel al lui Roy Neary, dar imaginile se vedeau la fel de clar.

— „… Unităţi ale armatei şi ale Gărzii Naţionale supraveghează operaţiunile de evacuare a populaţiei civile. Refugiaţii au primit asigurări că orice pericol va fi înlăturat într-un interval de cel mult şaptezeci şi două de ore, şi vor putea reveni

La domiciliu de îndată ce concentraţia gazelor toxice va fi coborât din nou sub 0.50 la mie…”.

Ca hipnotizată, Jillian privi imaginea, până când interveni o reclamă care sparse vraja. Atunci, se întoarse spre desenele ei: într-adevăr, era acelaşi munte, MUNTELE, văzut din acelaşi unghi din care îl arătase camera de televiziune. Totul era acolo, în afară de elicoptere...

Rămase un lung timp nemişcată, cu privirea fixă, ca halucinată. Apoi apăru genericul unui film, întrerupându-i şirul gândurilor: se sculă cu mişcările unui automat ruginit la încheieturi, închise aparatul şi se duse în baie. Încet, metodic, făcu duş, se pieptănă, se machie. se îmbrăcă. Azvârli câteva haine într-o valiză şi ieşi din casă. Încă nu era complet sigură, dar credea că înţelesese: acolo, pe munte, avea să-l regăsească pe Barry. În timp ce răsucea cheia în broască, se rugă din tot sufletul ca această speranţă să se transforme în realitate.

Când n-ai închis ochii de două zile, îşi spunea Roy Neary, n-ar trebui să-ţi impui asemenea eforturi. Dar hotărârea să era mai puternică decât oboseală fizică. Cu orice preţ, avea să reziste.

Un duş bun şi un bărbierit sumar îl revigorară suficient pentru a putea ieşi din casă la ora opt dimineaţa. Avea impresia că se mişca printr-un nor de vată, dar îi rămăsese destulă putere ca să se afunde în acesta.

Situaţia lui era gravă, dar nu disperată. Ronnie luase maşina: ar fi avut aproape mai mare nevoie de ea decât de somn. Cu atât mai rău, era prea târziu ca să se mai răzgândească. Mai avea în bu

Zunar douăzeci de dolari. În ascunzătoarea din bucătărie mai găsise încă douăzeci; apoi, înăbuşin-du-şi remuşcările, spărsese puşculiţa lui Brad şi mai recuperase şi de acolo patru dolari. La ora deschiderii băncii, îşi lichidă contul unde, ca prin minune, mai rămăseseră patruzeci de dolari. La ora nouă, se opri la vânzătorul de vinuri care acceptă, fără prea multe mofturi, să-i încaseze un cec de o sută de dolari. La nouă şi un sfert, sări în autobuzul de Cincinnati; coborî la unsprezece şi merse direct la aeroport. După interminabile căutări, consultări de tabele şi un apel la şeful ei de oficiu, funcţionara de la ghişeu sfârşi prin a-i da un bilet pentru Cheyenne, via Denver. Urma să ajungă la destinaţie cu un aparat al unei companii locale ce purta surprinzătorul nume de „Coyote Airlines”, după care avea să închirieze o maşină de la Agenţia Hertz din apropiere.

Înainte de a se îmbarca, făcu un scurt popas la toaletă pentru a se răcori: expresia sa hăituită şi părul ciufulit atrălseseră atenţia vânzătoarei de bilete. Era mai bine ca bănuitorii paznici să nu-l ia drept cine ştie ce terorist periculos. Trecu însă de filtrul de control fără complicaţii şi ajunse în sala de aşteptare. Totuşi, greul abia începea.

Obţinu fără greutate o coală de hârtie şi un plic de la angajata ghişeului de asigurări, cumpără un timbru de la un distribuitor automat şi merse să se aşeze mai la distanţă. Nu ştia cum să înceapă scrisoarea. Ca să câştige timp, începu cu plicul, adresând-o lui Brad, Toby şi Sylvia Neary. Avu un sentiment extrem de ciudat: era pentru prima oară că le scria.

Dragi copii,

Am să lipsesc câtva timp. Dacă mă mai întorc…

Cu o strâmbătură, şterse dacă-ul şi o luă de la început:

Când am să mă întorc, o să am, fără îndoială, să vă povestesc nişte întâmplări extraordinare. Dacă plec acum, o fac fiindcă trebuie, fiindcă trebuie să merg până la capătul acestei aventuri. N-am nici o altă cale de-a înţelege ce s-a întâmplat.

Vederea i se înceţoşa, şi—şi dădu seama că avea ochii plini de lacrimi. Jenat, privi pe furiş în jurul lui: nu-l observase nimeni. Se şterse la ochi cu dosul palmei şi-şi reluă scrisoarea.

Voi, băieţi, s-o ajutaţi pe mama şi să fiţi cât mai buni cu ea. Sunteţi băieţi buni, serioşi, pe care se poate pune bază...

Nu neserioşi ca imbecilul vostru de tată, îşi spuse el, întrerupându-se o clipă pentru a se gândi, la cele ce urmau.

Am să mă întorc, fără îndoială; curând, acasă...

„Nu. Nu trebuie să-i mint pe copii”, îşi spuse Roy. „Nu e cinstit. Nici măcar nu ştiu dacă am să mă mai întorc vreodată. Le-am creat şi-aşa destule probleme şi au toate motivele să fie supăraţi pe

Mine. Le datorez, cel puţin, o explicaţie sinceră, cinstită. Cât mi-e de greu...!”

Pentru voi, ca şi pentru mama voastră, ceea ce mi s-a întâmplat mie e de neînţeles, încercaţi, totuşi, să faceţi un mic efort pentru a înţelege. E cam ca în cântecelul lui Jimimy Cricket din „Pinocchio”, mai ţineţi minte? De fapt., adevărul e că nu v-am dus să vedeţi filmul.

Se întrerupse din nou ca să se şteargă la ochi.

În orice caz, dacă nu-l ştiţi, cântecul acela spune ceva foarte adevărat. Fiecare om are întotdeauna, în cel mai ascuns cotlon al sufletului său, o dorinţă tainică, o dorinţă mai puternică decât orice, o do- rinţă nebunească... Nu ştiu cum să vă explic altfel.

Scrisoarea îi lunecă dintre degete, căzând pe jos, la picioarele lui. Roy nu se simţi în stare să se aplece pentru a o ridica. Lacrimile care-i şiroiau pe obraji începeau să i se prelingă pe gât, să-i 'Umezească gulerul cămăşii. Scrisoarea i se părea că e foarte departe, dincolo de un ecran ceţos, ca şi cum ar fi privit-o căzută tocmai pe fundul mării, iar el era incapabil să se scufunde la o asemenea adâncime, prin mijlocul valurilor şi curenţilor.

În sfârşit, cu preţul unui efort aproape supraomenesc, se apleca şi reuşi să ia scrisoarea. Fără a o reciti, se semnă: Vă iubesc. Tata, şi o băgă de bine, de rău în plic. Cu mişcările încete ale unui scufundător, îi trebui o eternitate până să ajungă la cutia poştală de pe perete.

163

Când megafoanele anunţară îmbarcarea pentru zborul său, încă nu schiţase nici o mişcare. La al doilea apel. — Îmbarcarea imediată, poarta nr. 36! —, Roy se întoarse încet, făcu un pas lateral şi, cu aceleaşi mişcări de automat, o luă spre pasarelă.

De-abia în avion, Roy Neary căzu, în sfârşit, într-un somn greu, fără vise.

Într-o văgăună pierdută ea aceea, Agenţia Hertz nu avea nimic comun cu vestitele ei birouri ultramoderne, decorate cu galben şi negru, înţesate de funcţionari spilcuiţi, cu uniforme în culori asortate. În acel cotlon aproape deşertic al statului Wyoming, filiala Agenţiei Hertz era instalată într-un mic garaj de tablă ondulată, unde era nevoie de multă bunăvoinţă pentru a distinge,. Îngropată sub straturile de jeg, emblema bicoloră a, organizaţiei mondiale de închiriat maşini.

Cât despre patronul acestei înalte instanţe a mecanicii, ura cu o îndârjire feroce tot ceea ce, pe-aproape sau pe departe, se raporta la câştigarea mizerabilei lui pâini cea de toate zilele. În dimineaţa aceea, chiar mai mult decât împotriva furtunului de la pompa de benzină sau robinetelor fosei de gresare, resimţea o ură sangvină faţă de un anume

164

Roy Neary, pe care, totuşi, nu-l mai întâlnise niciodată până atunci.

— Ah, dumneata eşti, Neary! Proferă el cu amabilitatea unui urs înfometat. Nu s-ar zice cî te-ai grăbit s-ajungi, dar-ar dracii în dumneata să dea! Adăugă el pe nerăsuflate.

— Mi-aţi reţinut un jeep? Se interesă calm Roy.

-— Ţi-am rezervat o tărăboanţă, bombăni individul. Un jeep, nu-ţi fă dumneata iluzii, Neary! Nu mai e nici unul în cotlonul ăsta. Ai deja o baftă chioară c-am reuşit să-ţi păstrez grămada de fier vechi de-acolo, din spate. Căca-m-aş, păi ce!? Puteam s-o-nchiriez pe preţ dublu de cel puţin douăzeci de ori

de ieri încoace, dae-aveam chef!

— Dar de ce? Întrebă Roy cu o mutră nevinovată. Toată lumea o ia la sănătoasa?

— Dacă nu-ţi făceai căcatul ăla de rezervare la Cincinnati, eructă individul, o plasam pân-acu' şi spălam şi eu puţină de-aseară, ca tot omu'! Hai, bagă mare! Iscăleşte-acilea, colo-şa... Bun-aşa, acuma permisu-ăla, vine, sau ce căcat?

Mâzgăli “frenetic ceva pe contractul de închiriere, smulse o copie şi i-o întinse lui Roy:

— Şi-acu', valea!

— Nu mă aşteptam să fiu primit cu-o asemenea curtoazie..., începu Roy.

— Clanţa şi dispari d-acilea! I-o reteză garajis-tul. Ţi-am făcut plinul şa să nu te mai văd. Când oi aduce-o-napoi, io n-o să fiu acilea. Lasă fututele alea de chei în- nenorocirea aia de scrumieră, Roiu'!

Înainte ca Roy să mai fi putut scoate o vorbă, patronul părăsise biroul, sărind la volanul unei ca-

8349

16 fi

Mionete Ford. Roy încă nu apucase să ia cheile de pe tejghea, când acesta dispăruse deja într-un nor mare de praf.

Amuzat de acest interludiu neprevăzut, Roy culese copia contractului, îşi luă valiză şi se îndreptă spre partea din dos a clădirii să vadă ce „grămadă de fier vechi” moştenise.

— Paştele mă-sii, o Vega! Exclamă el dezgustat.

Nu mai avea ce face. Resemnat, se aşeză la volan, băgă în viteză şi deschise radioul, acordat pe un post local; un glas gâfâit începu să anunţe:

— „... alte câteva mii au rămas fără adăpost. Comandamentul militar al regiunii ne roagă să comunicăm instrucţiunile următoare. Toate drumurile de la nord de Crowheart pe naţionala 25, toate drumurile din direcţia masivului Mameloanelor-. Mari, toate drumurile de la nord de Cody care duc la est spre Burlington, iar la vest spre lacul Yellew-stcne sunt declarate periculoase şi strict interzise circulaţiei de orice fel...”

Roy închise radioul şi desfăcu o hartă rutieră. Toate căile de acces menţionate de speaker erau incluse în perimetrul

zonei interzise; toate duceau la masivul Mameloanelor-Mari şi, mai exact, la Turnul Diavolului.

Studie gânditor harta, încercând să repereze iti-nerarii alternative. Cu pânze de gaz toxic sau nu. Era hotărât să forţeze trecerea. În sfârşit, împături la loc harta şi demară.

Când ajunse la Reliance, era un timp splendid. Soarele strălucea pe un cer fără nori. Ar fii fost vremea ideală pentru o ieşire la iarbă verde.

Ceea ce vedea nu semăna, totuşi, nici pe departe cu un picnic. De câteva zeci de kilometri, Roy remarcase că era singurul care se îndrepta spre vest. În sens invers, era un veritabil exod: coloane de maşini supraîncărcate, bară-n bară, se întindeau cât vedeai cu ochii. Ajuns la Reliance, Roy sperase să facă plinul, înainte de a-şi continua drumul. Dar nu pusese la. Socoteală armata.

Ridicaseră un baraj de-a latul drumului, în dreptul gării. Soldaţi din Garda Naţională, cu arma în bandulieră şi chipul lucind de transpiraţie sub soarele dogorâtor, îi împingeau pe cei evacuaţi în îngrăditurile unde, pe timpuri normale, se înghesuiau vitele expediate pe calea ferată spre abatoare. Un sergent răcnea într-o portavoce:

— Cartelele de îmbarcare albastre, cartelele albastre numai! Haideţi, mai repede! Cartelele roşii, după bariera aia! Posesorii de cartele roşii se îmbarcă după cei cu cartele albastre. Haideţi, mai repede! Alinierea toată lumea şi nu vă-nghesuiţi! Toată lumea o să se urce-n tren!...

Lătrătorul trebui să facă o pauză pentru a-şi drege glasul, iar hârâielile sale răsunară peste toată gara ca nişte bubuieli de tunet. În acel moment, Roy remarcă un caporal de cel puţin un metru nouăzeci care se îndrepta spre el, cu fălcile contractate de prea accentuatu-i simţ de răspundere. Cro-indu-şi drum printre turmele de vite şi oi intercalate printre oameni, caporalul ajunse lângă el; aerul trăsnea de duhori grele de usuc şi grajduri supraîncălzite.

— Ce faci aici? Ai familie în zona interzisă? Întrebă militarul, cu drăgălăşenia unui cuib de mitraliere.

— Da, pe sora mea mai mică; răspunse Roy.

— Numele de familie? Se interesă caporalul, scoţând o listă de nume.

— Hennersdorfer.

Cu fruntea încreţită de efortul intelectual, caporalul trecu un deget de-a lungul listei.

— N-am aici numele-ăsta, anunţă el într-un târziu.

--Doamne! Strigă Roy, prefăcându-se îngrozit, înseamnă că îmcă-i acolo!

— Toată lumea a fost evacuată de ieri de la prânz. Casă cu casă. Sora mai mică a lu' măta n-are cum, să fi rămas.

— Nu pricepi nimic! Ţipă Roy, în pragul isteriei. Dacă tata şi mama află că am abandonat-o pe-aia mică în mijlocul primejdiei fără să am curajul să mă duc, mă blestemă pe tot restul zilelor!

— Ba mata nu pricepi nimica, Hennersdorier! I-o întoarse caporalul pe un ton dur. Nu mai e nici un civil pe-acolo. Nimenea n-are dreptu' să pă-trundă-n zonă. Iar eu am ordin să trag fără soma-ţie-n hoţi, priceputu-m-ai?

— Bine, bine, bombăni Roy, mă duc. Dar o să mai auzi de mine, ţi-o spun eu!

În timp ce mergea în marşarier, avu timp să-l audă pe caporal schimbând cu un camarad câteva cuvinte pline de năduf despre ticăloşii ăştia de hoţi care profită de nenorocirile altora. Era, deci, mai bine că nu insistase.

Dar acest obstacol nu-l descurajă. Hotărârea lui de a ajunge la Tumul Diavolului era mai puternică decât oricând. Forţa misterioasă care-l împinsese

Pe el, paşnicul inginer electrician şi tată de familie, să construiască ou propriile-i mâini o machetă a acelui munte, îl aruncase orbeşte pe drumuri necunoscute, într-un ţinut unde nu mai pusese niciodată piciorul; forţa aceea făcuse să-i parvină un mesaj imperios, pe care nu-l putea ignora. Acest mesaj nu era o invitaţie, ci un ordin: să se ducă la Turnul Diavolului. Oricare ar fi fost. Piedicile ridicate în calea lui, avea să se ducă.

Nu mai avea până acolo decât câteva zeci de kilometri, iar obstacolele erau tot mai greu de trecut. Roy gândi foarte

repede. Nici pomeneală s-o ia pe jos. Putea să. se rătăcească, să fie doborât fără somaţie. Putea chiar că cadă victimă gazelor toxice, a căror realitate nu părea să fie pusă în discuţie. Ce să facă? Să continue, dar cum?

Cu maşina imobilizată de mulţime, Roy fusese nevoit să se oprească. Nu departe de-acolo, un glas tunător domina hărmălaia:

— Doamnelor, domnilor, nu vreau să vă înspăimânt degeaba!…

Glasul aparţinea unui bărbat uscăţiv, chel. al cărui stil de a-şi contorsiona gură cât toate zilele trăda tipul de gargaragiu, de ora deprins să se servească de cuvânt, de-a şi-l adapta împrejurărilor. Se adunase deja o oarecare gloată, ceea ce, în condiţiile date, nu părea deloc surprinzător: mulţimea se lăsa atrasă de orice nimic, de orice şarlatanie.

—… Lăsaţi-mă doar să vă amintesc câteva fapte elementare! Gazul G-M e incolor şi inodor. N-aveţi, aşadar, nici un mijloc de-a şti dacă nu cumva tocmai îl respiraţi; Şi tocmai de aceea. — Continuă el îngroşându-şi vocea cu tremolouri drä-

Matice —, tocmai de aceea, când veţi vedea că vi se dilată ochii, că vă curge nasul, vă veţi spune: „Dumnezeule atotputernice, de ce n-ara cumpărat pentru mine şi ai mei, când incă mai aveam timp, de ce n-am cumpărat un sistem de alarmă că acelea pe care le oferea la gară omul acela al Bunului Dumnezeu pe un preţ derizoriu?” Şi o veţi regreta, doamnelor-şi-domnilor, o veţi regreta. Dar” va fi prea târziu!

Un murmur de spaimă îi străbătu pe cei treizeci de refugiaţi strânşi în jurul vânzătorului ambulant.

—… Căci nu veţi mai avea timp de regrete când o să vă curgă sângele pe ochi şi pe nas, când muşchii paralizaţi n-au să vă mai poată susţine trupul. Cu toate acestea, e suficientă o măsură de prevedere elementară, sigură în faţa oricărei încercări şi de o eficacitate garantată!…

În mijlocul oftaturilor de uşurare, se aplecă, culese o colivie în care se zburlea o păsărică galbenă, cocoţată pe trapezul ei, şi o ridică deasupra capului:

— Un canar! Priviţi bine acest canar, doamnelor-şi-domnilor. Vă va da fix o oră, spun bine, o oră de preaviz

garantat! La cincizeci de dolari bucată, nici nu-i prea scump, credeţi-mă, pentru viaţa dumneavoastră şi a fiinţelor ce vă sunt dragi!

Roy coborî din maşină şi se apropie de vorbitor. Din toate părţile, mâinile întindeau deja bani pe care nevasta binefăcătorului omenirii se grăbea să-i bage în buzunar înainte de a le da coliviile candidaţilor la supravieţuire. În acest timp, pentru a nu neglija nici un amănunt al acestei providenţiale pieţe, negustorul lăuda meritele porumbeilor care, pentru trei sferturi de oră preaviz, nu costau decât

Treizeci de dolari, sau chiar ale găinilor, care ofereau aceleaşi servicii cu o jumătate de oră, la numai douăzeci de dolari.

— Daţi-mi şi mie doi canari! Strigă Roy, intin-zînd hârtiile.

Cu coliviile în mâini, ajunsese aproape de maşină, când auzi o voce de femeie strigându-l pe nume. Se răsuci pe călcâie, scrutând gloata ce se înghesuia să urce în tren, dar nu văzu decât marea de capete.

— Roy! Roy!

Atunci, o văzu. Croindu-şi disperată drum prin mijlocul mareei umane ce afluia printre bariere, o femeie se zbătea împinsă încoace şi-ncolo ca o minge într-o vâltoare. Era Jillian.

Neslăbindu-se din ochi nici o clipă, ca şi cum această legătură fragilă ar fi fost tot ce-i mai ţinea ataşaţi de salvare, trăiră o dramă ce le păru că durează o eternitate. Mulţimea se încăpăţâna să-i ţină despărţiţi. Militarii răgeau ordine nedesluşite prin portavoce. Turmele de oi se vălureau prin masa umană ca nişte curenţi în ocean. În panică tot mri mare, vocea vânzătorului ambulant răsuna ca trâmbiţele Apocalipsului. Soarele îşi arunca razele orbitoare peste această scenă a demenţei, transformând-o într-un cuptor ce anunţa infernul.

Minute în şir, se războiră cu elementele dezlănţuite, însoţindu-şi lupta cu câte un apel, cu câte o mişcare a braţului. Jillian nu-şi dădea seama că presiunea gloatei o pusese într-o poziţie periculoasă: la cel mai imic pas greşit, risca să fie doborâtă, călcată în picioare, ucisă.

— Sări! Urlă Roy, văzând primejdia ce-o păştea. Sări de pe

peron, repede!

Cu lovituri de picior, de coate, înainta încet, îm-pingîndu-i pe cei care-i stăteau în cale. Ajunse în sfârşit lângă ea, chiar în momentul când Jillian cădea de pe peronul unde era imobilizată.

O prinse din zbor. Strânşi unul într-altul, formau o stâncă imobilă, înconjurată de şuvoiul uman care-şi urma irezistibil lenta înaintare. Hărmălaia era atât de mare încât nu auzeau nici măcar cele câteva cuvinte pe care şi le spuneau la ureche. În fine, pas cu pas, prin mijlocul tuturor acelor oameni înfricoşaţi, ou braţele pline de pachete heteroclite sau copii plângând, reuşiră să scape, retră-gîndu-se în maşină.

Jillian se prăbuşi pe scaun. Incapabilă să scoată o vorbă, rămase inertă, cu faţa înfundată în mâini, pe când Roy demara, manevrând încet.

— Ţine bine coliviile, spuse el după un moment. Nu se ştie niciodată. Am totuşi strania impresie că nu există nici un gram de gaz în tot sectorul. Dumneata nu?

Femeia nici măcar nu dădu atenţie remarcii.

— Oh, Roy! Exclamă ea cu un oftat adânc. Mă bucur aşa de tare că te-am găsit!

— Şi eu.

—- Şi... soţia ta, copiii? Adăugă ea cu sfială.

Roy păstră tăcerea până la ieşirea din Reliance, unde se alătură interminabilului convoi de maşini ce se îndreptau spre est. În sfârşit, la o intersecţie blocată de un jeep şi doi ostaşi din Garda Naţională, se opri pe acostament.

— Ei, voi de-aeolo! Strigă unul dintre soldaţi. Drumul e blocat! Continuaţi-vă drumul drept înainte!

— Ei, asta-i! N-avem şi noi dreptul să ne odihnim un minut?

Omul făcu un gest indiferent. Roy se întoarse spre Jillian.

— M-au părăsit, spuse el calm. Ronnie s-a dus cu copiii la maică-sa. Fără-ndoială, devenisem prea scrintit pentru ei.

— Şi pe mine m-a tratat drept scrintita tipul de la F.B.I., spuse Jillian cu o strâmbătură. Nimeni n-a crezut o vorbă din

tot ce-am spus.

Roy înclină din cap, înţelegător.

— Ascultă, Jillian, spuse el după câteva momente, n-am venit aici ca să facem calea-ntoarsă, nu?

— Toate drumurile sunt blocate, ai văzut cu ochii tăi!

— Pe-aici, regiunile nelocuite sunt întinse. O să găsim noi undeva o modalitate să trecem. Mergem?

Fără să răspundă, Jillian îi luă lui Roy mina şi şi-o duse la obraz, într-un gest de mângâiere.

— Mă bucur într-adevăr că te-am regăsit, Roy! Murmură ea.

Cercetând minuţios împrejurimile, Roy sfârşise prin a găsi ceea ce dorea. Puţin mai încolo, se întindeau nişte păşuni vaste, înconjurate cu un gard de sârmă ghimpată, ruginită pe alocuri, prinsă pe pari de lemn mâncaţi de cari. Roy porni maşina, rămase în viteza întâi, pentru a profita de toată puterea motorului, şi trecu pe lângă coloana de autovehicule, rămânând pe acostament. Neluând în seamă concertul 'claxoanelor indignate, ajunse în locul propice, la o sută de metri distanţă. Acolo, în punotul slab al gardului, acceleră la maximum.

Motorul mugi sub capotă. Cu zgomotul unei corzi de ghitară întinsă prea tare, sirma se rupse în calea radiatorului, zgâriind caroseria. Roy şi Jillian reuşiseră să treacă.

Hurducându-se peste păşunea desfundată, automobilul mergea cât putea de repede. Roţile săltau pe muşuroaiele de cârtiţe, azvârleau pietre şi vreascuri. Bolovani de pământ întărit agresau în trecere suspensiile, precum şi pe pasageri. Jillian îşi prinsese centura de siguranţă şi se agăţa de coliviile pe care le ţinea în poală. Nefericitele păsări erau, vrînd-nevrîmd, izbite de zăbrele şi băteau jalnic din aripi.

Pentru a uita de greaţa pe care i-o provoca acea deplasare agitată, Jillian vorbea fără încetare:

—... Iar poliţia a dragat tot râul. Le spusesem, totuşi, că Barry nu se apropiase de apă nici un moment, dar n-au făcut decât cum i-a tăiat pe ei capul. Au scotocit toate casele pe-o rază de zece kilometri, s-au uitat în frigidere, în piscine, în coteţele de găini! M~au întrebat până şi dacă n-am observat străini sau vagabonzi prin zonă, îţi dai seama!..

Roy abia reuşea s-o asculte. Cu mâinile crispate pe volan, conducea maşina în zig-zag pentru a evita obstacolele prea voluminoase şi murmură rugăciuni ca pneurile şi arcurile să reziste cel puţin până ajungeau la poalele Turnului Diavolului. În continuare, nu se zărea nici cea mai unică potecă.

Acum muntele se profila între crestele unui lanţ de coline, singurul care-i mai despărţea de ţelul lor. În spate, jos, se vedea interminabilul convoi ai refugiaţilor ce parcurgeau serpentinele şoselei. Roy avu o strângere de inimă, repede reprimată: unul dintre automobiliştii care-l văzuseră străpungând gardul putea să fi alertat cel mai apropiat post al Gărzii Naţionale. Oricum, era puţin probabil. Într-o situaţie ca aceea, oamenii nu se mai gândesc decât cum să scape...

În sfârşit, dintr-o dată, înaintea lor se aşternu. Un teren mai ospitalier decât păşunea. 0 frâna, o trecere la viteza întâi: cu acelaşi muget al motorului şi acelaşi trosnet sec de coardă care plesneşte, „Vega” trecu printr-un gard, aterizând pe un drum în stare' destul de bună, ce părea să se îndrepte direct spre Turnul Diavolului.

După alţi câţiva zeci de metri, Roy se opri la umbra unui pin ca o umbrelă şi examina păsările. Nefericitele creaturi aveau, incontestabil, un aer total năuc, fără a se putea spune dacă sufereau, asemeni lui Jillian, din cauza condiţiilor de călătorie sau dacă începea să se facă simţit efectul gazului G-M. Ridicând resemnat din umeri, Roy puse din nou maşina în mişcare. Drumul urca în serpentine; peste pantele line ale dealurilor. După ce rezistase victorioasă încercărilor pe care le suferise, „Vega”

Se înscria docilă în viraje. O linie dreaptă, un viraj, altă_linie dreaptă, alt viraj, apoi încă una...

Îl văzură amândoi în acelaşi timp. Ca la un semnal, maşina se opri singură în faţa maiestuosului spectacol. Fără o vorbă, Roy şi Jillian coborâră pentru a face câţiva paşi prin iarbă până la marginea pantei. Dominându-i cu înălţimea. Să, Turnul Diavolului se oferea în întregime admiraţiei lor.

— Doamne sfinte! Murmură Jillian.

Roy ezită, î$i umezi buzele uscate de emoţie, le mişcă fără a putea rosti o vorbă.

— Asta e... asta e..., se bâlbâi el într-un târziu. Nimic n-ar fi putut să exprime ceea ce simţea.

Nici un cuvânt n-ar fi putut traduce sentimentul răscolitor de-a avea sub ochi dovada că reuşise cu exactitate ceea ce-i dictase spiritul.

Unul lângă altul, în tăcere, bărbatul şi femeia contemplară îndelung grandioasa privelişte, realitatea unui vis care-i bântuise atât de stăruitor. Turnul era acolo, înalt, unic, atât de perfect în originalitatea să incit Roy fu străbătut de un frison. Fără să fi ştiut că există şi altundeva în afara imaginaţiei lui, îl modelase, îl reprodusese până-n cele mai mici amănunte.. -.

Mult mai târziu, îndrăzni să se scarpine pe gât şi să glăsuiască cu voce înceată, ca într-o biserică:

— Ar fi mai bine să plecăm. Altfel, riscăm să ne vadă cineva... '

Jillian se smulse din contemplaţie şi privi peisajul din jur.' Deodată, întinse braţul:

— Uite, acolo! Nu-i cumva un garaj sau o staţie service?

Peste câteva momente, Roy oprea maşina în-tr -un service abandonat. Lângă pompă, se vedea o

Baracă unde, în vremuri normale, ar fi trebuit să li se vândă turiştilor suveniruri şi sandwich-uri. Roy desprinse furtunul, basculă levierul de punere în funcţiune şi slobozi un oftat de uşurare auzind compresorul demarând în măruntaiele aparatului. Făcu plinul maşinii, după care puse furtunul la locul lui...

— Nouă dolari! Remarcă el distrat. E scumpă benzina pe coclaurile-astea...

— Roy! Îl întrerupse Jillian. Ascultă!

Se apropia zgomotul rotorului unui elicopter. Roy o apucă pe Jillian de braţ şi o trase în ambra-zura Uşii de la cabana cu suveniruri. Cu un dram de noroc, puteau trece neobservaţi.

Un grup compact de elicoptere mari de transport îi survola la foarte joasă altitudine. Sub do.ua dintre aparate se vedeau atârnând ciorchini de obiecte asemănătoare unor toalete chimice. Mai sus, în urma lor, o aeronavă mare de escortă, tip

„Che-yenne”, închidea plutonul. Toate aparatele aveau însemne militare pictate pe laturi.

Înainte ca Roy şi Jillian să fi avut timp de-a forţa uşa pentru a se ascunde înăuntru, „Cheyen-ne” -ul descrise o glisadă laterală, urmată de o coborâre rapidă, 'şi se imobiliza deasupra acoperişului cabanei. Unul dintre membrii echipajului, cu chipul protejat de o mască contra gazelor, se aplecă în afară şi îndreptă spre ei un aparat Polaroid. Roy afişă un surâs inocent, scoase o bancnotă din buzunar şi merse s-o pună ostentativ pe pompă, fixând-o cu o piatră. Fotograful mai luă un instantaneu sau două, în gros plan.

— Aşa e bine? Urlă Roy. Nu suntem hoţi!

Văzu clar pilotul bătându-şi coechipierul pe braţ, după care aparatul luă din nou înălţime şi se îndepărtă rapid. O clipă mai târziu, dispăruse.

— Hai să mergem- propuse Roy. Nu merită să mai întârziem pe-aiei.

Cu acceleratorul apăsat la limită, coborî micul drum, luând curbele pe două roţi şi oprindu-se sub câte un copac ori de câte ori putea, când vedea câte un elicopter profilându-se la orizont.

- În timpul unuia dintre aceste scurte popasuri, pe când aştepta ca duşmanul să dispară, văzu o pasăre culcată pe spate, în mijlocul drumului. Picioruşele ei ţepene stăteau îndreptate spre cer. Fără o vorbă, i-o arătă lui Jillian.

— Vrei să ne-ntoarcem? Întrebă ea după ce-î observă fiorul de spaimă.

— De ce-o fi murit, după părerea ta?

— N-am idee. De bătrâneţe, poate... în orice caz, canarii noştri sunt în plină formă. Pentru mine, toată povestea asta cu gazul e o fantasmagorie, un pretext care acoperă' altceva.

— Atunci, să continuăm.

Rămaseră totuşi nemişcaţi încă vreo câteva momente, în sfârşit, fără a se fi consultat în prealabil, scoaseră batistele şi-şi acoperiră partea de jos a feţei. Roy porni din nou, conducând mai prudent. Se apropiau de Turnul Diavolului şi ar fi fost o idioţenie să rişte atât de aproape de ţintă.

Deodată, la ieşirea dintr-un viraj, Roy se văzu nevoit aproape să se ridice în picioare pe pedală de frâna: patru furgoane kaki blocau şoseaua pe toată lăţimea. Cu un reflex

inconştient, trecu în marşarier, în ciuda protestelor zgomotoase ale pini

Oanelor, se răsuci m scaun... Prea târziu! Nu parcursese zece metri, când alte patru maşini kaki apărură în spatele lui. Capcana se închisese.

Frinţr-un acord tacit, Roy şi Jillian ridicară geamurile şi blocară portierele. La început, nu se întâmpla nimic. În sfârşit, văzură câţiva oameni ieşind dintr-un vehicul şi îndreptându-se spre ei. Oameni aurii.

Îmbrăcaţi în combinezoane de plastic auriu, cu capul sub un glob de plexiglas, purtau, în completarea ţinutei lor de astronauţi, un soi de rezervor în spinare. Era imposibil să-ţi dai seama dacă erau civili sau militari. Închişi-ermetic în costumele metalizate ce străluceau în soare, dădeau impresia unor jucării sau automate. Amuzat fără voie, Roy se gândi că ar fi putut ilustra perfect o reclamă pentru un nou model de folii pentru prăjit...

Unul dintre manechinele aurii se desprinse din grup şi schiţă câţiva paşi prudenţi până în faţa capotei maşinii. Întinse spre parbriz o mică tăbliţă şcolărească pe care erau trasate cu creta câteva cuvinte, cu majuscule foarte mari: CUM VĂ SIMŢIŢI?...

Roy privi fără să înţeleagă. În sfârşit, absurditatea întrebării îl dezarmă şi izbucni în râs. Coborî geamul şi scoase capul:

— Nouă ni-i foarte bine! Dar voi, clownilor, cum o duceţi?

Omul cu tăbliţa le făcu un semn autoritar să coboare din maşină. Roy simţi că-l apucă iar furia:

— Nici gând! Singurul lucru toxic în toată regiunea sunt şmecheriile voastre!

Un alt om auriu, arborând o brasardă a Crucii Roşii, se apropiase de geamul lui Jillian. Băgă bra

Ţul prim. Fereastra deschisă, luă colivia cu canari şi reveni lângă tovarăşul său, care rămăsese proţăpit în faţa capotei. Ridică sub ochii celor doi pasageri coliviile: păsările zăceau pe spate, încremenite.

La vederea acestui spectacol, Roy şi Jillian abandonară lupta.

Abia puseseră piciorul pe pământ, că oamenii în auriu îi şi înconjurară, le trântiră pe figură câte o mască de gaz şi-i duseră spre furgoane. Roy putea să protesteze mult şi bine, ceilalţi erau mai tari şi mai numeroşi. Îi urcară pe fiecare în câte o maşină. Cea eu'Jillian demară prima, cea a lui Roy urmând-o nu peste mult timp.

Interiorul vehiculelor era echipat cu tot materialul medical al unui post de prim ajutor. Totuşi, indivizii aurii ce-l însoţeau pe Roy se comportau mai mult ca nişte gardieni decât ca infirmieri. Caroseria nu avea nici o deschizătură, iar Roy nu putu să vadă nimic din traseul parcurs. Simţea doar că săltau peste un teren aproape la fel de desfundat ca păşunea pe unde trecuseră ei mai devreme.

În cele din urmă, furgonul se opri şi un gardian deschise portierele. Roy abia avu timp să vadă, sub razele soarelui la asfinţit, un fel de tabără militară, cu corturi kaki-olive, caravane, o flotilă de furgoane identic? Cu cel care-l adusese pe el. - Puţin mai departe, nişte oameni se ocupau cu descărcarea unor uriaşe semiremorci civile.” Trăgând de el cu hotărâre, paznicii îl făcuseră deja să parcurgă: ei câţiva paşi ce-i despărţeau de o rulotă.

Pătrunseră mai întâi într-o ecluză etanşă, unde Roy se debarasa de mască de gaze. Omul aurit rămase cu bula sa de plexiglas şi-i făcu semn să se aşeze înăuntru. Acolo se găseau o masă şi două sau

Trei scaune. Roy se aşeză, rămânând în aşteptare. Gardianul tăcea, iar Roy nu făcu nici un efort de-a angaja vreo conversaţie. Aşteptarea se lungea la nesfârşit. Îşi privi ceasul: arăta orele 19.00.

Uşile duble se deschiseră în fine, lăsând să intre doi oameni mascaţi. În timp ce aceştia îşi scoteau măştile, paznicul auriu se retrase, lăsându-l pe Roy singur cu vizitatorii. Fără să se ridice de pe scaun, îi cercetă cu privirea. Unul era înalt, slab şi avea păr grizonat. Celălalt era mai tânăr şi mai scund. Îi susţinură privirea, plini de curiozitate.

— Ei bine? Făcu Roy, spărgând tăcerea. Dumneata eşti

patronul, aici? Aveţi de gând să-m1 explicaţi, totuşi, ce-nseamnă mascarada asta?

Omul cel slab şi cărunt se încruntă şi întoarse capul spre însoţitorul său, vorbind repede într-o limbă străină. Acesta din urmă se întoarse spre Roy:

— Domnule Neary, sunt translatorul domnului Lacombe. N-avem mult timp la dispoziţie, aşa că vă rugăm să ne răspundeţi la întrebări cât mai direct şi precis posibil.

— Absolut de acord, răspunse sec Roy. Unde-i Jillian?

— Pe prietena dumneavoastră n-o pândeşte nici un pericol, spuse Laughlin.

Între timp, Lacombe se aşezase în faţa lui Roy. În ochii săi albaştri-yerzui licărea un sentiment pe care Roy nu reuşea să-l definească: iritare, nerăbdare, surpriză, ironie? Îşi reluă dialogul cu Laughlin în limba aceea pe care Roy n-o înţelegea, fapt care îl irită: cui trebuia să i se adreseze? Acestui Lacombe, care părea să deţină autoritatea, sau celuilalt, cu care putea vorbi în engleză?.

181

— Domnule Neary, vă daţi seama de pericolul căruia v-aţi expus, împreună cu prietena dumneavoastră?

— Ce pericol? Întrebă el, adresîndu-ii-se amândurora.

— Sectorul e plin de gaze toxice.

— Nu-i adevărat. Nu există nici un gaz toxic în aer.

Francezul oftă obosit, scoase din buzunar un pix cu mine de creion şi începu să urmărească, cu vârful acestuia, rândurile unui formular xerogra-fiat.

— Aş dori să vă pun câteva întrebări, domnule Neary, îi spuse el prin intermediul lui Lauglilin. Sper că nu veţi găsi niicd un inconvenient în a ne răspunde, nu?

— Ce fel de întrebări? Replică Roy, în defensivă.

— De exemplu, suferiţi de insomnii?

— Nu.

— Dureri de cap?

— Nici.

— Aţi fost vreodată tratat pentru tulburări mintale?

— Încă nu! Răspunse Roy, ironic.

Creionul mecanic al lui Lacombe îşi continua coborârea în lungul chestionarului.

— Afecţiuni dermatologice?

— Nu. Adică…

— Da? Spuneţi! Îl îndemnă Lacombe.

— M-am ales cu-o arsură de soare pe-o singură parte a feţei. Şi nici măcar nu stăteam la soare în momentul ăla.

Lacombe îl privi gânditor, cu un interes sporit.

— Coşmaruri? Continuă el.

— Nici asta. Sau… obsesia aia care m-a urmărit…

— Aţi putea fi mai exact, vă rog?

— Nu. Nimic. O idee care mi-a trecut prin cap.

— Aţi auzit vreodată voci?

— Nu. Nici de pe lumea cealaltă, şi nici pe-ale omuleţilor verzi.

Lacombe făcu o pauză şi-şi cântări cuvintele înainte de- a continua.

— Spuneţi-mi, domnule Neary, vi s-a întâmplat vreodată să întâlniţi fiinţe sau obiecte ieşite din comun?

Roy tresări şi izbuti să schiţeze un zâmbet strâmb:

— Ia ascultaţi, ce vor să-nsemne toate întrebările astea? Şi cine sunteţi, la urma urmei, voi amândoi?

Lacombe şi Laughlin nu părură deloc tulburaţi, continuând ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

— Aţi auzit vreodată sunete, în general agreabile, alcătuind un fel de melodie a cărei sursă vi se părea imposibil de localizat?

— Aveţi de gând să-mi spuneţi odată cine sunteţi?

Cei doi se aplecară unul spre celălalt şi începură să vorbească în limba aceea străină, cu toată viteza, ceea ce-l înfurie pe Roy definitiv.

— Ei? Asta-i tot? N-aveţi alte întrebări să-mi puneţi? Mă lăsaţi aşa baltă? Ei bine, am eu nişte întrebări să vă pun, şi-ncă cu sutele! Dacă voi sun

Teţi patronii circului ăstuia, am să vă reclam de-n-dată ce ies de-aici! N-aveţi dreptul să sechestraţi oamenii! N-aveţi dreptul să-i trataţi ca pe nişte nebuni sau imbecili. N-aveţi dreptul să înşelaţi lumea răspândind minciuni despre gaze

asfixiante care nu există! Dar răspundeţi la o-ntrebare, la una singură, bine? Cum se face că am venit aici, că ştiu muntele ăsta în cele mai mici amănunte, fără să fi pus vreodată piciorul prin preajmă? Hai? Răspundeţi!

Lacombe tresări. Dintr-o mişcare, se întoarse să-l privească mai bine. Deschidea deja gura să răspundă, când un om auriu bătu la uşă şi făcu un pas în încăpere:

— H.Q. ul * vă informează că străinii trebuie evacuaţi neîntârziat!

Lacombe îl concedie cu o mişcare a mâinii şi se întoarse din nou spre Roy, cu o expresie pasionată:

— Aşadar, v-aţi imaginat acest/munte fără a-i cunoaşte existenţa? Vi s-a impus fragmentar, până când imaginea sa completă s-a format pornind de la aceste elemente disparate? Iar atunci, domnule Neary, v-aţi simţit atras progresiv spre ceva inevitabil, v-aţi simţit antrenat fără voia dumneavoastră pe o cale cu atât mai neplăcută, dureroasă chiar, cu cât îi ignoraţi raţiunea de-a exista? Şi toate acestea până-n momentul când aţi strigat: „Asta e!”?

Roy se mulţumi să dea din cap, prea emoţionat pentru a vorbi. În sfârşit, îl înţelegea cineva!

— Şi atunci, v-aţi simţit silit, obligat să veniţi aici?

— E chiar prea puţin spus, confirmă Roy.

* Acronim pentru Head-Quarters (cartier general) (N.T.).

Lacombe luă un plic din care scoase o duzină de fotografii Polaroid color şi i le dădu lui Roy. '

— Iată oameni care, la fel ca şi dumneavoastră, s-au simţit forţaţi să vină la muntele acesta. Îi cunoaşteţi pe vreunii dintre ei?

Roy examină chipurile şi-i restitui fotografiile.

— Pe nimeni, în afară de ea, bineînţeles, răspunse el arătând-o pe Jillian.

— Şi ce-aţi sperat să găsiţi aici? Întrebă Lacombe, după ce-i întinse plicul lui Laughlin.

Roy ezită îndelung, căutându-şi cuvintele. Nici măcar nu ştia încă în ce scop venise, nici ce nădăjduia să descopere...

— Un 'răspuns, spuse el, în cele din urmă, cu glas nesigur.

Răspunsul... Oi fi oare nebun să gândesc astfel?

Lacombe se ridică încet, gânditor.

— Nu, domnule Neary, spuse el într-un târziu, nu sunteţi nebun. Aflaţi că nu mai sunteţi singur. Aveţi o mulţime de prieteni. Şi că... vă invidiez, domnule Neary.

Rostise aceste ultime cuvinte cu o evidentă sinceritate, iar Roy se simţi adânc mişcat. Se ridică la rândul său şi-i urmă pe cei doi. În ecluza etanşă, pe când îşi puneau la loc măştile, văzu doi canari care-l priveau, cu ochişorii scânteind vioi. Erau oare ai lui? Greu de spus...

Ieşind din caravană, admiră asfinţitul traversat, spre vest, de dungi mari de-un roşu aprins. Ridicând cehii, văzu stelele care începeau să licărească. Atunci îşi dădu seama că cei doi oameni îl însoţeau spre elicopter ce părea să-i aştepte. Se auzeau motoarele funcţionând în ralanti sub rotorul încă nemişcat.

185

— Nu i strigă Roy cu energia disperării. N-o să mă las evacuat tocmai acum!

Dinăuntru, văzu ieşind o mâna înmănuşată care deschise uşa glisantă, dezvăluind prezenţa a şapte, opt civili mascaţi, aşezaţi pe banchete. Jillian se afla printre ei şi-i adresă, cu o mână moale, un semn descurajat, ca şi cum n-ar mai fi avut forţa să protesteze. Neary urcă în elicopter, alăturându-i-se, în timp ce unul dintre piloţi îi întindea lui Laughlin un pachet alungit.

Acesta îl desfăcu, găsi înăuntru foi de hârtie şi bloc-notes-uri de diverse forme, pe care le răsfoi rapid.

— Poftiţi, spuse el, întinzându-i-le lui Lacombe. Toţi aceşti oameni au desenat Turnul înainte de a veni aici.

Lacombe examina curios desenele. Unele dintre ele nu erau decât nişte mâzgălituri neîndemânatice, altele, în schimb, fuseseră migălos executate, în tuş sau creion. Ridică în sfârşit capul şi-i privi pe pasagerii elicopterului, aliniaţi pe banchete. Apoi îi spuse repede câteva cuvinte lui Laughlin şi se apropie de pilot.

— N-ar trebui să decolaţi, traduse Laughlin.

— Regret, domnule, dar am primit ordin de la H.Q.

— Vă dau eu eontraordinul. Decolarea interzisă!

— Îmi pare nespus de rău, domnule. E imposibil!

Cu o mutră bosumflată, pilotul făcuse ca acest.. îmi pare nespus de rău, domnule” să sune ca o insultă prost disimulată la adresa civilului care se amesteca unde nu-i fierbea oala.

186

— Vă ordon să aşteptaţi cinci minute, spuse sec Lacombe.

Pilotul se înclină, făcând semn că era de acord.

Atunci, Lacombe se răsuci pe călcâie şi, urmat de Laughlin, se îndepărtă cu paşi mari spre H.Q.- Ui aflat la o sută de metri distanţă.

Caravana Cartierului General era cufundată în semiobscuritate, pentru a nu-i stânjeni pe operatorii radar ce trebăluiau în faţa ecranelor instalate într-un colţ. La celălalt capăt, în apropierea unei ferestre de unde se vedea elicopterul rămas în aşteptare, doi civili formau o notă discordantă în acea ambianţă marţială. Lacombe şi Laughlin discutau aprins cu. Maiorul „Wild Bill” Walsh.

„Wild Bill” părea să aibă cam aceeaşi vârstă cu Lacombe. În rest, cei doi bărbaţi nu aveau nici o trăsătură comună unul cu celălalt. Scund şi îndesat, Walsh era pe-atât de zgomotos, pe cât era Lacombe de taciturn. Îi plăcea să-şi afirme autoritatea prin vociferări monocorde precum înregistrările din misiunile spaţiale.

— Nici nu poate fi vorba să-i trimitem acasă l protesta Lacombe, enervat cum nu-l mai văzuse Laughlin niciodată. Îmi iasum personal răspunderea să-i reţinem aici!

187

— N-aveţi nici o răspundere în această fază a operaţiunii! Replică Walsh. Pentru restul, câte poftiţi. Dar în ceea ce priveşte securitatea taberei de bază, patronul sunt eu şi numai eu. N-aveţi nimic de-a face cu…

— Ascultaţi-mă bine, domnule maior, îl întrerupse Lacombe. Tot ceea ce faceţi la tabăra de bază n-are decât o singură funcţie, aceea de a susţine şi a-mi facilita misiunea, de care numai eu sunt răspunzător.

— Foarte posibil, spuse flegmatic „Wild Bill”, numai că voi ăştia, civilii, habar n-aveţi ce-i aia o operaţiune militară, şi nici disciplina.

— Nu vreau ca acei oameni să fie expediaţi acasă, repetă

încăpăţânat Lacombe.

Walsh făcu un efort vizibil să se stăpânească.

— Am examinat amândoi destul organizarea operaţiunii şi împărţirea responsabilităţilor, ca să-mi mai pierd timpul revenind asupra chestiunii ăsteia. Oamenii ăia au pătruns ilegal într-o zonă interzisă, deci trebuie expulzaţi. De unde pot ştii eu că nu-i “vorba de nişte sabotori sau fanatici religioşi? Am pus la punct, de comun acord, nişte proceduri foarte precise pentru a rezolva tocmai genul ăsta de probleme. E prea târziu ca să mai schimbăm ceva.

Lacombe se sili şi el să rămână calm şi studie rapid cu Laughlin mijloacele de a se exprima fără echivoc.

— Ascultaţi-mă, domnule maior. Înainte de toate, aceşti oameni sunt puţini la număr. Au avut cu toţii în comun o viziune pe care n-au reuşit să şi-o explice şi pe care, pentru moment, nici eu n-o

Pot înţelege prea mult. Au venit aici mânaţi de un impuls...

— Sunteţi liber să treceţi peste capul meu, îl întrerupse., Wild Bill”, ridicând din umeri dispreţuitor. Dar nu văd cum vă veţi descurca. Au izbutit să taie toate mijloacele de comunicare în asemenea măsură încât nici chiar eu nu ştiu ce se petrece în afara acestui loc.

Francezul înfipse teancul de desene sub nasul maiorului Walsh şi vorbi pe un ton sec:

— Ştiţi, măcar, ce se întâmplă aici? Puteţi, de exemplu, să-mi spuneţi de ce nu mi-au fost arătate astea acum cinci minute, când normal ar fi fost să fiu informat imediat? I-am interogat pe oamenii aceştia fără să ştim despre ei aproape nimic. Aceste desene ar fi fost preţioase pentru noi, ne-ar fi permis să descoperim de ce şi cum le-au făcut, de ce au fost subjugaţi de nevoia imperioasă de-a veni aici, văzând Turnul Diavolului la televizor...

— Coincidenţă, declară Walsh. Zmângăliturile astea n-au nici o valoare. Nici indivizii de-acolo, de altfel. Sunt oameni obişnuiţi, care, în majoritatea cazurilor, nici măcar n-au habar ce vorbesc. Poftim, femeia aia care a venit ou Neary... Povesteşte că a venit să-şi caute băieţelul. Ăsta-i delir, isterie colectivă...

— N-am nevoie de comentariile dumitale! Aţi adunat informaţii despre aceşti vizitatori?

— Am verificat în fişierul central de la Washington. Nu s-a găsit nimic despre ei, absolut nimic. Câteva contravenţii, atâta tot. Caziere judiciare curate.

— Şi de-asta-i trataţi ca pe nişte terorişti periculoşi? Credeţi, aşadar, că aceşti,. Oameni obiş

Puiţi” „cum ziceţi, sunt cu toţii membri ai unui sinistru complot? Uite, să-l luăm pe ăsta, adăugă Lacombe, arătând un desen mai bine executat decât celelalte. Cine e?

Maiorul examina desenul şi privi numele înscris pe verso.

— Un anume Larry Butler, din Los Angeles. E un agent imobiliar care mai demult a jucat roluri mărunte în filme western.

— Şi ăsta?

— Doamna Rosen, din Kansas City. Învăţătoare pensionară, cu trei nepoţi. A venit cu soţul ei. Septuagenari, amândoi.

— Periculoşi sabotori cu bombe, nu-i aşa? Făcu sarcastic Lacombe. Iar aici?

— George Fender, mecanic la Fort Worth, Texas. Fost combatant, rănit la Guadalcanal, decorat cu medalia Congresului…

— Caz tipic de trădător de patrie! Şi-aici?

— N-avem timp de pierdut cu poveştile dumi-tale! Explodă „Wild Bill”. De acord, poate că oamenii ăştia nu sunt periculoşi. Dar asta nu contrazice faptul că n-au nici o treabă aici şi trebuie să-i expediem la ei acasă cât mai repede cu putinţă!

— Dimpotrivă, au toate treburile posibile aici! Strigă Lacombe cu glas tunător. Pe lângă cei opt, nouă care au făcut călătoria, câţi alţii, sute, mii poate, au primit acelaşi mesaj şi i-au rezistat, sau au fost împiedicaţi să facă ceva? Aici e vorba de un fenomen de-o importanţă capitală, care reprezintă poate una din datele esenţiale ale operaţiunii sau ale programului de ansamblu! Nu aveţi dreptul să interveniţi orbeşte în lucrurile ce cad auto

Mat în sarcina mea şi asupra cărora trebuie să am drept absolut de decizie! Doresc ca aceşti oameni să rămână aici, să înţeleg de ce-au venit...

— Ne pierdem vremea! Îl întrerupse maiorul pe un ton sec. Nu se revine asupra procedurilor stabilite, asta-i clar. De altfel, timpul pe care-î pierdem e tot atât, ba chiar mai mult al dumneavoastră decât al meu. Dumneavoastră md-aţd impus o planificare riguroasă. Eu nu fac decât să execu!: nişte ordine. Ordinele spun să expulzez oamenii ăştia de-aici, aşa că-i expulsez. Inutil să mai discutăm.

— Ba, rămân! Răcni Lacombe în culmea exasperării.

— Ba. Nici vorbă! Latră.. Wild Bill” '. Lacombe sări în picioare şi—1 înşfacă de tunică:

— Maior Walsh, îţi ordon să mă asculţi şi să-mi execuţi ordinele!

Paralizat de uimire, maiorul rămase cu gura căscată, incapabil să scoată cel mai mic sunet. De când ieşise din West-Point, nimeni nu îndrăznise să-l trateze astfel.

— Domnule Lacombe, spuse el într-un târziu, tremurând de mânie reţinută, întârziaţi la preţioasa dumneavoastră operaţiune!

— Allez-vous enfi. N m'ecouter, tete de con! * exclamă Lacombe în franceză.

Sincer surprins, Walsh se întoarse spre Laughlin:

— Ce-a spus?

Laughlin se făcu stacojiu şi izbucni în hohote de râs.

24

În acest timp, Roy Neary, Jillian Guiler şi ceilalţi civili vinovaţi de-a fi „invadat” zona interzisă şedeau în elicopter, copleşiţi de gânduri. Prin măştile de gaze ce li se puseseră tuturor pe figură, schimbau când şi când câte o privire timidă şi neliniştită. Nici unul nu reuşea să înţeleagă ce li se întâmplase.

Cele ce aveau să se petreacă de-acum înainte erau, dimpotrivă, foarte uşor de imaginat, îşi spunea Roy Neary. În câteva minute, elicopterul urma să decoleze, aventura lor luând sfârşit. Nimeni n-avea să ştie vreodată de ce înfruntaseră atâtea primejdii, nimeni n-avea să înţeleagă sensul ascuns.al mesajului care-i aruncase pe drumuri pentru a veni până lângă muntele acela. Niciodată, poate, Jillian n-avea să-l mai regăsească pe Barry. Mult mai rău decât misterul pe care-l

trăiseră cu. Toţii, aveau să se pomenească aruncaţi în bezna ignoranţei, a îndoielii.

Procedurile de securitate scornite de militari pentru a îndepărta intruşii erau de o redutabilă eficacitate. Nu se putea nici măcar spune cu certitudine dacă emisia accidentală de gaze toxice nu fusese în parte fondată. Aceşti oameni erau în stare să fi vaporizat câţiva nori pentru a exhiba cadavre de animale şi a astupa gura scepticilor. Sau poate... se mulţumiseră numai cu un soporific? Roy îşi

Aminti de cei doi canari care-l priviseră la ieşirea din rulotă ca şi cum şi-ar fi râs de el. Când i-i arătaseră pe ai lui, erau morţi sau doar adormiţi?

De la îmbarcarea în elicopter, Roy rămăsese aşezat lîhgă Jillian. Strânşi unul într-aitul, cu ochii închişi, aşteptau cu acelaşi fatalism ca şi tovarăşii lor. Pentru Roy, însă, fatalismul nu mai era o soluţie. Trebuia să lupte, să respingă descurajările, să nu îngăduie ca aventura să se sfârşească atât de jalnic.

Se sculă cu o încetineală deliberată. Ceilalţi îl urmăriră mecanic din priviri. Jillian deschise ochii şi se uită la el fără să înţeleagă.

Cu mişcări calme şi precise, Roy îşi desfăcu masca de gaze, ale cărei capse părură să pocnească precum nişte detunături. Apoi, cu un gest plin de emfază şi-o smulse şi o aruncă pe jos. Presupunând că pericolul era real, ceea ce făcea el trăda o temeritate nebunească. Totuşi, acest gest simplu i se păru cel mai uşor, cel mai normal pe care-l făcuse de multă vreme.

Sub privirile îngrozite ale confraţilor săi de captivitate, trase adânc aer în piept.

În sfârşit, Jillian înţelesese. Dintr-un salt fu lângă el şi-şi smulse masca atât de brusc încât aproape se sufocă, după care inhala cu putere...

— O să vă otrăviţi! Scânci un septuagenar.

— Ba nu, domnule, răspunse Roy. Nu e nimic periculos în aerul pe care-l respirăm. Toate astea nu-s decât un pretext tâmpit, inventat de armată ca să îndepărteze martorii.

— Dacă domnii ăştia nu ne vor, protestă o bătrânică,

înseamnă că au motive serioase!

193

— Motive serioase! Comentă septuagenarul, căruia comportamentul lui Roy şi Jillian îi redeşteptase îndrăzneala. N-am făcut nici un irău venind aici. Vroiam pur şi simplu să vedem muntele de aproape. Ia gândiţi-vă, îl desenasem atât de des... De unde să ştim noi că aerul e nesănătos?

— Şi dumneavoastră l-aţi desenat? Întrebă Jillian. Şi cum l-aţi recunoscut? De la televizor?

— Nu, mult mai simplu! L-am căutat-într-un atlas. Ştiţi că a fost catalogat ca monument al naturii printr-un decret dat în 24 septembrie 1906 de către Preşedintele Theodore Roosevelt în persoană?

Deodată, un alt bărbat se ridică şi, urmând exemplul lui Roy şi Jillian, îşi smulse masca de gaze. Era de vreo patruzeci de ani, cu o faţă bronzată, încadrată de păr grizonat destul de lung. Îşi umplu plămânii cu aer şi zâmbi larg.

— Cu cât e mai curat aerul aici decât la Los Angeles! Anunţă el pe un ton victorios.

Cu gesturi tremurând de nerăbdare, alţi doi prizonieri îl imitară. Atunci Roy se întoarse cu faţa spre tot grupul:

— Cine vrea să facă la fel ca noi şi să rămână aici?

Jillian ridică imediat mâna, urmată de bărbatul din Los Angeles. O clipă mai târziu, perechea vârstnica — fără-ndoială, soţii Rosen din Kansas City — făcură la rândul lor un semn ezitant. Dar ceilalţi întoarseră ochii, cu expresii jenate.

— Bine, declară Roy hotărât, mergem! Dar vă previn, va trebui să fugim foarte repede şi, pentru moment, mai ales să nu ne despărţim. Primul nostru obiectiv...

194

Exact în acel moment, uşa glisantă începu să se închidă în spatele lui. Dintr-un salt, Roy se repezi s-o blocheze cu braţul. Surprins de această rezistenţă neaşteptată, gardianul care o manevră de-afară o deschise iar, să vadă ce se întâmpla. Nu avu timp decât să-i zărească pe „prizonieri” în picioare şi fără măşti. În continuare, evenimentele se precipitară.

— Înainte! Urlă Roy. Spire munte!

Ajutat de omul din Los Angeles, împinse uşa pe care

paznicul se chinuia s-o închidă. Instinctiv, Roy îi arse un şut teribil, nimerindu-l în gât, chiar sub cască. Gardianul se prăbuşi. Roy, Jillian şi califor-nianul săriră din elicopter şi o rupseră la fugă cu toată viteza.

Luându-se după perechea vârstnica, ceilalţi vrură să profite şi ei de libertatea ce li se oferea pe neaşteptate. Dar gărzile care alergaseră în ajutor îi opriră după câţiva metri. În acest timp, Neary şi camarazii lui continuau să alerge, cu ochii aţintiţi spre muntele acela care-i atrăgea ca un magnet, cel care ascundea cheia misterului lor. Observară în treacăt câteva semiremorci mari în curs de descărcare. Tehnicieni — fără măşti, ceea ce nu făcu decât să-i îndârjească şi mai mult — manipulau lăzi însemnate Lockheed, Rockwell, Litton şi alte nume Ja fel de celebre.

La H.Q.- Ul lui „Wild Bill”, discuţia nu se calmase, în faţa intransigenţei obtuze a maiorului, Lacombe spumega de furie:

' — Văd că eşti prea bătut în cap ca să pricepi! Ei ne-au făcut cadoul din deşertul mexican, ei ne-au dat întâlnire pe munte. Ei sunt cei care şi-au

Ales invitaţii! Oamenii ăştia nu-s intruşi, sunt invitaţii lor i N-au venit aici decât fiindcă ceilalţi le-au făcut semn!,

Argumentă în totală pierdere de cauză: raţionamentele lui lunecau peste Walsh ca pe pielea unui pachiderm. Lacombe era pe punctul să cedeze descurajării.

Atunci, cu coada ochiului, observă pe fereastră, ceva insolit. Cu un aer detaşat, se apropie, prefă-cîndu-se că priveşte cerul: trei „intruşi” goneau mâncând pământul, tot mai aproape de lizieră pădurii. Stăpânindu-şi un zâmbet de satisfacţie, Lacombe se întoarse spre ceilalţi fără să scoată o vorbă.

Walsh îl atacă acum pe Laughlin:

—... Treaba mea n-o fi poate la fel de specială ca a voastră, da' daţi-mi voie să vă spun că, fără mine şi oamenii mei, azi n-aţi fi avansat atâta! N-am să permit nimănui să mă intimideze, nu suport căpoşii şi aiuriţii de teapa voastră, pricepeţi 9

Lacombe percepuse sensul diatribei, pe care n-o asculta decât cu o singură ureche. Pe fereastră, urmări cursa celor trei fugari care dispărură curând sub copaci. Atunci, i se adresă lui Laughlin:

— Tradu, te rog!

— Nu merită! Pufni interpretul. Ăsta nu spune decât tâmpenii!

— A trecut ceva timp de când mi-am dat seama, răspunse Lacombe cu un surâs larg.

Ajuns în sfârşit la adăpostul copacilor, Roy nu încetini pasul. Trecuse în fruntea micului grup şi le croia drum însoţitorilor lui prin hăţişurile dese.

196

În fine, se lăsă să cadă la pământ, atât pentru a-şi recăpăta suflul, cât şi ca să le lase timp să-l ajungă din urmă. Odată reuniţi, Roy se debarasa de pseudoncombinezonul său astronautic. Ceilalţi, gâfâind, făcură la fel. Roy îi întinse mâna camaradului său necunoscut:

— Salut! Mă numesc Roy. Roy Neary.

— Iar eu, Larry Butler, răspunse bărbatul din Los Angeles.

— Nu putem sta aici o veşnicie. Ia-o înainte, spre luminiş. Vin şi eu imediat. Două sute de metri, drept în faţă. Acopăr ariergardă...

De-abia se afundase în desiş, când începu să răsune urletul sirenelor de alarmă. Proiectoare se aprinseră aproape pretutindeni, luminând intens tabăra şi împrejurimile. Un gardian împinse uşa Cartierului General şi intră cu sufletul Ia gură, poţi cnindu-se.

— M-au pocnit în cap, domnule comandant! Se bâlbâi el.

— Câţi sunt? Întrebă Walsh, sărind în picioare.

— Trei. Ceilalţi au fost prinşi imediat. Walsh aruncă o privire ucigaşă lui Lacombe şi

Laughlin, după care ieşi din rulotă cu paşi mari, urmat de cei doi.

Tabăra clocotea de activitate febrilă. Trei elicoptere îşi luaseră deja zborul, aprinzându-şi proiectoarele puternice, cu halogen. O duzină de oameni din forţele speciale de intervenţie, în ţinută de luptă, cu masca contra gazelor la centură, îşi încărcau armele, M-l4 semi automate cu infraroşii pentru trageri pe timp de noapte.

197

În apropiere de pista elicopterelor fusese improvizat un

P.C. * de campanie. Ca să fie cu cugetul împăcat, „Wild Bill” inspecta prin binoclu liziera pădurii, clătină din cap şi puse mâna pe un telefon. Lângă el, Lacombe luă casca de ascultat.

— Credeam că orice comunicare cu exteriorul e tăiată, observă el sec.

Maiorul ridică din umeri, aşteptând să-i vină legătura. Odată obţinută, enunţă pe scurt situaţia şi ascultă răspunsul într-o atitudine plină de respect.

— Îi pun să degajeze terenul până-ntr-o oră, promise el. Da, am dat deja ordin să se efectueze pe partea dinspre nord o recunoaştere fotometrică cu infraroşii.

— Dacă nu reuşiţi să-i capturaţi, spuse un glas îndepărtat, trageţi o pulverizare cu EZ-4. Mă ţineţi la curent.

— Asta ce mai e, EZ-4 ăsta? Întrebă Lacombe, neliniştit.

— Un soporific, cel de care ne-am servit pentru vitele-martor. Efect imediat şi localizat, durată limită de -circa şase ore. Au să adoarmă ca nişte îngeraşi şi-au să se trezească cerându-şi cafeiuţa...

Lacombe decuplase deja un alt aparat. Cîntă-rindu-şi cuvintele, interveni pe lângă înaltul personaj de la celălalt capăt al firului.

— Pretind oprirea imediată a urmăririi! Nu noi am hotărât locul şi ora acestui rendez-vous. Nu noi i-am convocat pe vizitatorii aceştia. Deci, nu noi avem dreptul de a-i împiedica să se prezinte. E inadmisibil să se ia o decizie care nu ne aparţine, şi tot atât de inacceptabil este ca maiorul Walsh să

Se amestece într-o problemă care ţine exclusiv de resortul meu...

— Sectorul era închis ermetic şi totul decurgea conform celor prevăzute, până a venit el să-şi bage nasul! Protestă Walsh. N-avem nici timpul, nici mijloacele de a-i. Ancheta pe aceşti indezirabili ca să ştim cine sunt. Nu cer decât confirmarea pur şi simplu a ordinelor mele...

La câţiva zecii de metri mai încolo, elicopterul ce-i transporta pe expulzaţi decola duduind. Descurajat, Lacombe închise telefonul fără a mai aştepta vreun răspuns.

— I-aţi alungat de-aici, iar pe ceilalţi vreţi să-i scoateţi din cursă, îi spuse el maiorului, cu amărăciune. Şi totuşi, au mai

mult decât noi dreptul să fie azi prezenţi…

Vârful Turnului Diavolului se profila pe cerul nopţii ca o umbră chinezească. Cei trei fugari îl vedeau conturat printre crengile brazilor. Li se părea îndepărtat, redutabil, invincibil. Cu toate acestea, îşi continuau ascensiunea cu o îndărătnicie pe care nimic, nici chiar covorul alunecos al acelor de brad şi solul afinat în care li se înfundau paşii, nu le-o puteau nimici.

Încă o dată, Jillian se împiedică, alunecă, reuşind, totuşi, să se agaţe de nişte ierburi. Larry But-ler căzu la rândul lui. Roy trebui să se oprească iarăşi pentru a-i aştepta. De la o vreme, auzeau vuietul rotoarelor de elicoptere, iar graba de-a scăpa îi umplea de nervozitate. Priratr-o deschizătură dintre copaci, văzură, în sfârşit, aparatele şi se regrupară un moment, ca să le estimeze poziţia.

199

Erau trei la număr, zburând spre vârful muntelui, luminând pantele cu proiectoarele şi scotocind cele mai mici unghere întunecate.

— Ăştia ne-or lua drept campioni olimpici, observă Larry printre gâfâieli. Ne-ar trebui vreo două ore până s-ajungem acolo sus.

— Nu cred, răspunse Roy. Vezi cavitatea aia?

Abia vizibilă în întuneric, se distingea într-adevăr ceva ce părea a fi intrarea într-o grotă sau în-tr-un tunel ce traversa muntele dintr-o parte în cealaltă.

— Ajungem acolo în mai puţin de cinci minute, reluă el, străduindu-se să pară cât mai încrezător pentru a restabili moralul celorlalţi doi.

O nouă grupare de lumini de poziţie roşii şi verzi îşi făcu apariţia deasupra piscului plat şi dispăru aproape imediat spre versantul opus.

— Uite încă patru, arătă Jillian. Dar cred că mai e un defileu, nu departe de-aici. Îmi amintesc, l-am desenat. Trebuie să fie mai uşor de trecut decât celălalt…

— Nu, din contră. Dă într-o prăpastie de o sută de metri care ar trebui coborâtă pe brânci. Cel pe care vi l-am arătat ne va duce pe faţa cealaltă, deasupra unei pante blânde.

— Şi ce este pe faţa cealaltă? Întrebă Larry.

— Un canion strâmt, mărginit de copaci şi brăzdat cu

cărări de drumeţie marcate.

— N-am desenat niciodată cealaltă faţă, spuse Jillian surprinsă. Întotdeauna m-am rezumat la versantul pe care ne aflăm acum.

— Nici eu, recunoscu Larry, râzând.

— Atunci, data viitoare încercaţi să vă apucaţi de sculptură. E mult mai bună decât desenul!

200

Îşi reluară drumul spre intrarea în defileu.

Între timp, în tabără, geniştii fixau pe elicoptere bidoane de inox pâine cu gaz EZ-4. Walsh supraveghea operaţiunea, aruncând în răstimpuri câte o privire nerăbdătoare spre munte. Membrii forţelor de intervenţie se desfăşuraseră deja, oprin-du-se la intervale neregulate pentru a inspecta terenul cu ajutorul lunetelor lor eu infraroşii.

Un militar de la transmisiuni îi întinse maiorului telefonul de campanie.

— Piramida cheamă Bahama, spuse un glas.

— Aici Bahama, răspunse Walsh. Vă ascult.

— Suntem la jumătatea pantei. Nimic de semnalat. Dacă au depăşit deja platoul, se pot refugia în vreo sută de ascunzători. Mi-ar trebui de trei ori mai mulţi oameni ca să acopăr tot terenul timp de-o oră.

Maiorul reflectă, consultă o hartă, îşi privi ceasul.

— Retrageţi-vă la poziţia de plecare. O să pulverizăm peste tot.

În momentul când maiorul dădu ordinul de decolare elicopterelor. Încărcate cu gaze EZ-4, Lacombe tocmai ieşea din caravană. În duduitul motoarelor solicitate la maximum, cele trei aparate îşi luară zborul imediat, pornind în şir indian. Curând nu li se mai văzură decât farurile roşii şi verzi, es-tompîndu-se în noapte. Lacombe îl privi pe maior mai mult cu durere decât cu furie, apoi, în compania câtorva civili care d se alăturaseră, se îmbarcă la bordul altui elicopter ce decola imediat.

Fugarii ajunseseră în pragul epuizării. Aproape trecuseră de defileu şi nu-i mai despărţeau decât câţiva metri până la versantul opus. De-acolo, con-

Forai amintirilor lui Roy, nu Ie mai rămânea decât o distanţă relativ scurtă de parcurs pentru a ajunge în canion. Dar cât timp mai aveau, oare, la dispoziţie? Dacă îi ajungeau din urmă elicopterele?

La capătul defileului, se afundară într-o nouă pădure. În faţă se zărea un luminiş.

— Îl traversăim în fugă, spuse Roy.

Larry şi Jillian dădură din cap. Totuşi, în momentul startului, Larry făcu un semn:

— Sunt prea istovit. Luaţi-o înainte, mă odihnesc şi eu un minut! V-ajung din urmă…

— De acord. Te aşteptăm în partea cealaltă. Roy se avânta în poiană, cu Jillian la trei paşi

În urma sa. Un minut mai târziu, ajunseseră la extremitatea opusă şi se lăsară să cadă pe salteaua acelor de brad. Gâfâiau. Plămânii parcă le luaseră foc, sufereau cumplit de sete, transpirau broboane. Acele de brad, mărăcinii şi pietrele le făcuseră mâinile numai o rană. În timpul scurtei încăierări cu gardianul de la elicopter, Roy îşi luxase fără-ndoială umărul, blocând uşa, căci braţul îl durea îngrozitor. Cele câteva clipe de odihnă, cât îl aşteptară pe Larry, erau binevenite, în pofida neliniştii.

— Iată-l! Murmură într-un târziu Jillian.

Roy înălţă capul. Larry ieşea din ascunziş, traversând oblic poiană. Avea să ajungă cam la o sută de metri de locul unde-l aşteptau.

— Pe-aici! Strigă Roy. Aici, Larry!

O violentă explozie de zgomot şi lumină îi acoperi vorbele. Un elicopter apăruse zburând la nivelul copacilor şi maturând luminişul cu fasciculul puternic al proiectorului.

Rămaşi la adăpostul arborilor, Roy şi Jillian se ridicaseră în picioare şi-i făceau semne disperate

202

Lui Larry. Cu tot vacarmul rotorului, Roy- continua să urle:

— Larry! Larry! Nu rămâne descoperit, o să te repereze! Încoace, haide-odată, aici!

Deodată elicopterul descrise un viraj pe loc. îl depistase, într-adevăr, pe Larry. În ciuda tărăboiului asurzitor, acesta din

urmă auzise, se vede, apelurile lui Roy, căci se abătu oblic spre prietenii săi.

— Îl bag în mă-sa! Strigă el. Ce poa' să-mi facă? Să tragă-n mine cu mitralieră, sau să-mi ate-rizeze-n cap?

Se auzi un şuierat aproape imperceptibil. Într-o străfulgerare, Roy şi Jillian îi înţeleseră semnificaţia. Gazele! Trebuiau să se îndepărteze, să.se aşeze în contra vântului, imediat... Prea epuizaţi pentru a mai alerga, începură să se târască.

În spatele lor, înfruntând vârtejul de praf şi crenguţe stârnite de elice, fără a şti de existenţa norului invizibil de EZ-4 în care era deja cufundat, Larry se oprise în mijlocul luminişului. Ajunşi în vârful unei mici creste, Roy şi Jillian se întoarseră să vadă ce i se întâmpla prietenului lor. Larry pornise iar, dar începea să fie scuturat de mişcări convulsive care-i cuprinseră mai întâi capul, apoi braţele. În sfârşit, se clătină şi căzu.

Instinctiv, Jillian vru să-i alerge-n ajutor. Roy o trânti brutal la pământ. Larry încremenise complet, după un ultim spasm.

— N-ar trebui, totuşi, să-l abandonăm aşa, îi spuse Jillian pe un ton de reproş.

— Dacă doarme, poate rămâne culcat acolo la fel de comod ca şi aici.

— Şi... dacă moare?

— Atunci, zise Roy, trăgând adânc aer în piept, şi noi suntem morţi.

Cu un fior, Jillian se strânse şi mai tare lingă

El.

După câteva clipe, îşi reluară drumul printre brazi. Se îndreptau spre o cornişă despre care Roy îşi amintea foarte clar. Când o modelase cu ajutorul plasei de sârmă, al noroiului şi al hârtiei de ziar, cornişa respectivă forma un fel de galerie peste fundul canionului. Era acoperită cu copaci pe toată lungimea.

Se apropiau de ea pas cu pas. Un fenomen neaşteptat se definea treptat, trezindu-le curiozitatea: un halou luminos, provocat de o puternică lumină, emana din fundul văii, reflectându-se apoi pe un soi de banc de ceaţă vaporoasă

suspendat în aerul limpede al muntelui. Mergeau, alunecau, cădeau, se ridicau iar. Ultimii metri îi parcurseră târâş: trebuiau să vadă…

Se aflau pe o pantă destul de abruptă, când elicopterul reveni la atac, după ce dăduse ocol muntelui. Roy vru să se ridice pentru a înainta mai repede, întinse mâna spre o rădăcină ca să se salte, o scăpă printre degete şi alunecă.

Ajunsă deja pe marginea cornişei, Jillian se întoarse şi-şi dădu seama ce se petrecea:

— Roy! Forţează-te! Hai, încă un mic efort! Cu mâinile asudate şi trupul sfâşiat de dureri,

Roy nu izbutea să se prindă de nimic. Jillian se aplecă pe cât de mult putea, cu braţul întins spre el. Ca prin minune, Roy reuşi, în sfârşit, să se oprească din alunecare şi-şi reluă ascensiunea.

— Mai repede, mai repede! Strigă Jillian. Vine elicopterul!

Centimetru cu centimetru, agăţându-se disperat de pământul reavăn şi de acele de brad, Roy urca panta.

— Aproape ai ajuns. Un ultim efort! Vuietul rotorului creştea, devenind asurzitor.

Orbit de şiroaiele de sudoare ce i se prelingeau de pe frunte, Roy îşi continua lenta înaintare. Nu-l mai despărţea de mâna lui Jillian decât un metru. Cincizeci de centimetri…

Sub palele elicei, aerul nopţii vibra. Dintr-o secundă într-alta, evadaţii aveau să audă şuieratul gazului. Cu o detentă disperată, Roy reuşi să se mai arunce încă puţin înainte, puţin mai sus… Jillian îi prinse mâna şi trase din răsputeri.

Împreună, trecură creasta cornişei. Dar, deze-chilibrîndu-se brusc, căzură greoi şi se rostogoliră pe contra-pantă, oprindu-se în cele din urmă ia un milimetru de-o proeminenţă… Sub ei se afla canionul, hăul.

Elicopterul îi survola cu un duduit furios de elice. Cu vederea înceţoşată de transpiraţia ce-i inunda ochii, Roy înălţă capul, ciuli urechea: nimic. Nici un şuierat, nici un strop de gaz… F ara îndoială, se aflau prea aproape de marginea canionului pentru că pilotul să-şi asume riscul de a pulveriza, în sfârşit, erau în siguranţă!

Scoase un oftat de uşurare care-l făcu să se cutremure din creştet până-n tălpi. Inhală adânc şi cu poftă aerul curat al

nopţii. După ce ritmul respiraţiei li se mai domoli, Jillian şi Roy se întoarseră, străbătură cei câţiva centimetri eare-i despăr-

205

Leau de marginea cornişei şi priviră în sfârşit canionul întins la picioarele lor.

Ceea ce văzură îi lăsă fără grai. Îi depăşea, răs-turnînd toate ideile oe le putuseră trece prin cap. Era prea mult. Prea mult ea să poată fi exprimat în cuvinte.

— Dumnezeule! Izbuti într-un târziu Roy să murmure, cu inima strânsă.

— Doamne sfinte! Oh! Doamne sfinte! Îngăi-mă Jillian.

Incapabili să mai scoată o vorbă, se cufundară în contemplaţie.

Omul şi tehnică să întrecuseră natura.

Acolo unde şerpuiau cărări şi pârâiaşe, unde pâlcurile de copaci invitau la hoinăreală, se construise un fel de aerodrom cosmic, aşa cum şi-l putea reprezenta imaginaţia omenească. Cât vedeai cu ochii, balizele mărgineau o pistă gigantică în-tinzîndu-se până la orizont. La poalele muntelui, pista era însemnată cu o enormă cruce dublă ce avea contururile accentuate de lămpi stroboscopice, pentru a indica, fără îndoială, locul precis ai unei aterizări.

206

Pentru a degaja o asemenea suprafaţă, fuseseră nevoiţi să dinamiteze terenul şi să-l niveleze cu buldozerele. Fundul canionului forma un soi de arenă iluminată de proiectoare puternice cu sodiu, fixate pe catarge metalice, al căror perimetru era delimitat printr-un zid de susţinere din oţel, înalt de-aproape doi metri. În interiorul acestei incinte, a cărei continuitate nu era întreruptă decât din loc în loc de către unele şicane, se amenajaseră gra-dene mari pe care se aliniau şiruri de celule modulare prefabricate. De dimensiuni diferite, unele oarbe, altele având ferestre cu geam, celulele erau montate pe eşafodaje metalice la care se putea ajunge pe câteva trepte.

În mijlocul arenei, se remarca un imens tablou rectangular, de vreo cincisprezece metri pe doi, susţinut la cinci metri deasupra solului, pe nişte suporţi. O încâlcitură de

cabluri ce şerpuiau pe ciment lega tabloul de consola unui sintetizator amplasat la o oarecare distanţă.

Roy şi Jillian contemplau acest decor fără a-şi putea desprinde ochii de la el.

— Vezi şi tu ce văd eu? Întrebă Roy fără să se întoarcă.

— Da, bineînţeles! Răspunse Jillian.

— Cu atât mai bine. Dacă-i halucinaţie, cel puţin nu sunt singurul care-o am.

Dominau de la o înălţime de-o sută de metri acel demenţial spectacol. Fără a se consulta, hotărârii să se apropie. Cu mişcări prudente şi măsurate, părăsiră cornişa de granit şi, agăţându-se de asperităţile stâncoase, ajunseră la un fel de promontoriu, cu treizeci de metri mai jos. Vegetaţia Ic oferea un adăpost excelent.

207

Din acest nou observator, vedeau acum oameni mergând încoace şi-ncolo pe teren, intrând şi ieşind din celule, agitându-se cu îndatoriri enigmatice. Majoritatea erau îmbrăcaţi în combinezoane colorate, marcate cu emblema companiei pentru care lucrau, aceleaşi, observă Roy, cu cele ce figurau pe lăzile descărcate din semiremorci: McDonnell-Dou-glas, Rockwell, Lockheed...

Celulele prefabricate păreau a fi nişte laboratoare. Deşi se afla prea departe ca să identifice cu exactitate materialul ce se zărea prin geamuri, Roy recunoscu, totuşi, aspectul caracteristic al echipamentelor laser, al instrumentelor de chimie biologică, al aparatelor de măsurări termice şi electromagnetice, al spectrografelor şi al multor altor instalaţii bizare.

Remarcă, de asemenea, în trei celule, oameni în costume închise la culoare, purtând ochelari negri. Era, fără-ndoială, vorba de personaje importante, căci uşile lor erau păzite de santinele în uniformă, singurele prezenţe militare pe acest teren rezervat inginerilor şi tehnicienilor civili. În sfârşit, dispuse ici-colo de jur-împrejurul bazei, se vedeau enormele antene-pîlnii ale radarelor rotindu-se neîntrerupt.

Roy mai observă, în diverse locuri, baterii de ecrane t. v'., de camere cinematografice sau de televiziune, montate pe stative pivotante. Unele dintre ele erau manevrate de operatori,

altele păreau telecomandate.

În pofida dimensiunilor sale gigantice, baza lăsa o impresie de dezordine şi îngrămădeală. Pretutindeni erau amplasate automate de sandwich-uri şi Coca-Cola, aliniamente de toalete prefabricate,

De-a lungul perimetrului, precum şi o bucătărie mobilă, adăpostită sub un cort kakii. Stive de lăzi stăteau îngrămădite în mai multe locuri, fără a fi fost încă deschise. Pardoseala de ciment era presărată eu gunoaie, hârtii vechi, pahare de plastic şi cutii de bere pe care măturile se grăbiră să le facă să dispară în momentul când, sub conducerea iun ui bărbat cu părul alb, civilii în costume închise la culoare ieşiră din celule pentru a face o inspecţie.

Câţiva tehnicieni se adunaseră la consola sintetizatorului, încurajat de râsetele camarazilor săi. Unul dintre ei se aşeză la claviatură şi, cu un deger şovăitor, începu să masacreze un cântec la modă care trezi la viaţă difuzoarele şi tabloul dreptunghiular. Notele zburară, reverberând între pereţii canionului, în timp ce unde colorate în continuă schimbare se succedau pe suprafaţa vizibilă a panoului. Totuşi, destul de repede, muzicianul primi ordinul de a înceta cu sacrilegiul.

Atunci se auzi un semnal de trâmbiţa răsunând în megafoane, urmat de un glas:

— Domnilor, dacă sunteţi amabili! Domnilor…!

Un om în combinezon ieşise din celula de telecomunicaţii, cu un microfon în mina. Târând în urma lui un cablu lung răsucit, înainta până în mijlocul arenei.

— Doamnelor şi domnilor, spuse el pe tonul jovial al animatorului unui club de vacanţă, la posturi, vă rugăm! Acesta nu este un exerciţiu, repet, acesta nu este un exerciţiu! Scădeţi, Vă rog, lumina din arenă cu şaizeci de grade! Repet, cu şaizeci de grade...

Lumina proiectoarelor eu sodiu se diminua progresiv, în timp ce balizelor de pe pistă le creştea intensitatea. Cât vedeai cu ochii, pe-o lungime de cei puţin şapte, opt kilometri, pista se desenă într-o manieră aproape ireală, scânteind sub cerul

negru ca un colier de diamante. Fascinaţi de frumuseţea spectacolului, Roy şi Jillian ridicară ochii. Când reveniră din nou cu privirile spre arenă, văzură că în toate laboratoarele nu se mai zărea decât lucirea roşie palidă a lămpilor de lucru.

— Foarte bine! Aprobă omul de la microfon. Toată lumea e gata? Bine, foarte bine... Ce noapte minunată, nu-i aşa? Nici n-am fi putut visa ceva mai frumos. Iar acum, dacă toată lumea e pregătită, vom trece la stadiul următor...

Atunci Roy înţelese că toţi acei oameni, acele sute de cercetători, de ingineri, vegheau aici de zile-ntregi, de săptămâni, poate, aşteptând cu încredere şi răbdare un lucru căruia, probabil, îi ignorau adevărata natură. În fiecare noapte se pregătiseră, în fiecare noapte avuseseră câte o decepţie. Nu venise nimeni la întâlnire. Încă nu se întâmplase nimic...

Deodată observă că radarele îşi încetaseră necontenita baleiere a cerului, îndreptându-se toate înlr-o singură direcţie: drept spre Jillian şi spre el.

— Dumnezeule! Murmură ea. Se uită la noi!

— Nu, nu la noi. Întoarce-te, la cer se uită. Priviră amândoi spre stele.

Într-adevăr, era pe cale de a se întâmpla ceva.

Orbiţi de luminile astropoirtului, în primele momente nu putură distinge nimic în întunericul adânc. Puţin câte puţin, desluşiră Calea Lactee. Pu

Ţin mai departe spre nord, îl văzură pe Orion şi rămaseră cu ochii spre constelaţia familiară. În seara aceea, avea un aspect neobişnuit.

Stelele ce-o alcătuiau se deplasau. Crezând mai întâi că erau pradă unei iluzii optice, priviră mai insistent. Nu, nu mai încăpea nici o îndoială: Orion se mişca!

Încet, aproape pe loc, stelele dădeau impresia că se rotesc în jurul propriei axe. Abia avuseseră timp să se obişnuiască cu acest fenomen, când se produse incredibilul: una câte una, stelele se des-prinseră din constelaţie, începând să se apropie de Pământ, cu viteză tot mai mare.

Roy se încruntă, întoarse capul, descoperi un alt Orion, cel adevărat, la locul lui firesc, în celălalt capăt al orizontului.

— Orion e tot acolo, îi spuse el lui Jillian, în-tinzînd braţul.

Femeia urmări direcţia indicată şi dădu din cap, fără o vorbă. Când îl privi din nou pe falsul Orion, forma acestuia se schimbase. Punctele luminoase care reprezentau stelele se deplasau continuu unele în raport cu celelalte. O parte dintre ele se plasară într-o formaţiune semicirculară regulată. Alte trei pseudo-stele se aliniară înapoia celei situate la extremitatea curbei. O ultimă mişcare de ansamblu...

— Ursa Mare!

Involuntar, Roy izbucni în râs. În viaţa lui nu se mai simţise atât de vesel.

La picioarele lor, inginerii şi savanţii se comportau ca o gloată de rând ce asista la un frumos fcc de artificii. Exclamaţiile şi comentariile ţâşneau din sute de guri. În faţa spectacolului oferit de Ursa Mare, toată lumea începu să aplaude.

— Îţi dai seama?! Exclamă Roy, în culmea surescitării. Suntem, fără-ndoială, singurii din toată lumea, împreună cu cei de jos, care ştim ce se-n-tîmplă!

— Da, răspunse Jillian, doar pe jumătate convinsă.

Pe neaşteptate, trei stele fugare îşi făcură apariţia la asfinţit. Din capătul orizontului, goneau spre bază cu o viteză vertiginoasă. Apoi, sfidând toate legile fizicii şi ale gravitaţiei, se opriră instantaneu, pivotară pe loc şi explodară în puncte luminoase ce se răspândiră în toate cele patru puncte cardinale.

În arenă, spectatorii urlau de bucurie şi aplaudau frenetic. Roy şi Jillian schimbară o privire:

— Ai văzut şi tu? Chiar a fost adevărat?

— Da.

— Cu atât mai bine!

Dar spectacolul abia începuse.,

Un norişor izolat, cu aspect absolut banal, veni plutind până deasupra astroportului. Imediat, în spatele lui şi pe laturi, se aprinseră câte două puncte luminoase de un albastru strălucitor. Deodată, punctele luminoase începură să se rotească împrejurul norului, din ce în ce mai repede, până când nu mai formară decât o singură linie continuă. Atunci, norişorul începu să-şi schimbe forma, prefăcându-se finalmente într-un

fel de nebuloasă în spirală.

Unul dintre punctele luminoase părăsi apoi periferia norului pentru a se îndrepta spre centru. Intensitatea să crescu, până ajunse să ilumineze în întregime nebuloasă, înainte de a vira în chihlimbar închis la culoare. Al doilea punct se grăbi, la

212

Rândul lui, să ia poziţie într-o extremitate a spiralei, unde începu să clipească.

O asemenea desfăşurare de virtuozitate avea cu siguranţă o valoare demonstrativă sau transmitea un mesaj. Dar care anume? O fi fost o reprezentare a locului pe care-l ocupăm în galaxia noastră? Lumină intermitentă indica oare poziţia sistemului solar? Neputinţa de a pătrunde sensul ascuns al acestui admirabil balet planetar era de-a dreptul dureroasă.

Roy şi Jillian se mulţumeau să-l admire fără să scoată o vorbă. Ghemuiţi pe un mic monticul de unde nu se mai clintiseră de la începutul spectacolului, se scăldau în cerul nocturn, se încorporau în el. Deodată, le scăpă un uşor ţipăt de surpriză.

Sosind silenţios în spatele lor, doi nori se îndreptau spre arenă. Din aceşti nori ieşea o aură care se putea compara cu aceea a fulgerelor de furtună, dacă fulgerele ar fi fost în stare să stea nemişcate. Strălucirea lor sporea progresiv în intensitate.

Deodată, o orbitoare rază de lumină portocalie străpunse noaptea, urmată curând de încă două. Subţiri şi precise ca nişte tije metalice, aceste raze se desprinseră din nori, se dispuseră într-o formaţie regulată şi se apropiară cu o iuţeală uimitoare. În momentul când surprinzătoarele lumini mobile trecură pe deasupra lor, mai-imai să-i atingă. În-Ir-un urlet strident de reactoare supersonice, Roy şi Jillian abia avură timp să-şi apere faţa cu mâinile.

Când ridicară ochii, le recunoscură fără ezitare: erau ELE, aceleaşi trei — cornul, capul de mort şi soarele de toamnă — care-i suryplaseră pe drumeagul din Indiana.

213

La fel ca atunci, resimţiră aceleaşi fenomene: deplasarea

aerului, căldura, intensa degajare de electricitate statică ridicându-le părul de pe cap. Ca şi atunci, avură impresia că li se golesc plămânii de aer ca sub efectul unei pompe. De astă dată, oricum, trecerea vizitatorilor nu fu însoţită de un simplu „Pşşş”. Nu mai era vorba, aşa cum crezuseră iniţial, de urletul reactoarelor. Zgomotul era mai complex, mai strident, ca planşetele a mii de glasuri supranaturale. Roy încercă zadarnic să se convingă că nu se auzeau decât zgomotele motoarelor — era tulburat şi stânjenit. Pentru prima oară, i se făcuse frică.

Într-o desfăşurare de lumini, navele spaţiale zburau acum pe deasupra arenei, la joasă altitudine. La trecerea lor, tabloul sintetizatorului reac-| ţionă emiţând un curcubeu de culori neaşteptate. Numeroşii spectatori se risipiră în fugă. Imperturbabile, radarele şi camerele de luat vederi pivotau pentru a urmări evoluţiile ciudatelor obiecte zburătoare.

Acestea nu păreau să aibă intenţia de a rămâne acolo. În şir indian, se angajară pe imensa pistă de i aterizare, dispreţuind invitaţia pe care le-o exprima I dubla cruce stroboscopică, îşi urmară drumul de-a lungul pistei pe mai multe sute de metri, apoi... se opriră subit, fără nici cea mai mică încetinire prealabilă. Rămaseră acolo, suspendate în aer, nemişcate, la câţiva metri de sol.

Încet, se dispuseră în triunghi. Luminile lor crescură pentru a se stabiliza la o intensitate aproape insuportabilă. În sfârşit, cu dezgustul unui om friguros care e silit să se scalde într-o apă de

Temperatură îndoielnică, se apropiară de ciment spre a-l atinge. Câteva lungi momente, părură să-l pipăie, să-l măsoare, să-l guste, ca şi cum ar fi flirtat cu solul. În răstimpuri, câte una dintre ele se aşeza dintr-o mişcare, părea că şterge cimentul şi praful, apoi, la fel de brusc, făcea un salt de vreo zece metri, parcă înspăimântată de acest contact.

Roy sorbea toate detaliile fantasticului spectacol, îi ieşeau ochii din cap. Ardea de dorinţa imperioasă de-a coborî din ascunzătoarea lui, de-a merge să participe într-un fel sau altul la aceste evenimente nemaivăzute. O scurtă ocheadă spre Jillian îl reţinu în ultimul moment. Paralizată de groază, femeia părea căzută în transă şi nu putu decât să-i adreseze o privire

imploratoare.

Mu avu timp s-o regrete. Văzu preparativele unui ceremonial care, fără nici o îndoială, făcuse obiectul a nenumărate repetiţii în vederea acestui moment istoric. Un grup de tehnicieni înconjurară consola sintetizatorului. Aveau căşti la urechi, iar unii branşară microfoane în bornele instrumentului. Cel ce părea să fie şeful îşi drese glasul cu un aer emoţionat. Ceilalţi îl ascultau într-o tăcere re-verenţioasă.

— Domnilor, iată deci că a sosit momentul pentru care ne pregătim de treizeci de luni! Treizeci de luni de muncă, de eforturi şi studii apasă de-acum pe umerii noştri. Să ne arătăm demni de

Aceasta!

Se întrerupse o clipă, pentru a-l privi pe fiecare dintre oamenii săi în ochi. Cu gravitate, aceştia înclinară din cap.

215

— Cabina sunet, spuse el în microfon, sunteţi gata?

— Gata! Răspunse operatorul al cărui glas se auzi dintr-un mic megafon. TC, stereo şi rezistenţa stabilizate. Blocaj al automatului. Transcriere în mod operaţional. Viteza de derulare, 7,5.

— Daţi-i drumul! Ordonă şeful.

Lacombe şi Laughlin, îmbrăcaţi şi ei în combinezoane albe, se amestecară printre tehnicieni. Un tânăr care semăna cu Shakespeare luă loc la claviatura sintetizatorului. Era vizibil emoţionat, transpira abundent şi trebui să-şi şteargă îndelung faţa şi mâinile cu o batistă. Tracul său era uşor de înţeles: de el avea să depindă succesul sau eşecul operaţiunii. Luni de studii şi cercetări se sprijineau acum pe umerii lud. Partitura pe care avea s-o execute era unică. Chiar dacă nu consta decât din câteva note simple, nu-şi putea permite nici cea mai mică eroare.

Şeful se aplecă spre el şi-i dădu un ghiont amical:

—- E rândul tău. Transmite prima notă. Stăpânindu-şi nervozitatea, Shakespeare se supuse.

Tabloul se lumină într-o culoare de chihlimbar, care dispăru în timp ce notă îşi reverbera îndelung ecoul printre pereţii canionului.

— Acum, un ton mai sus, şopti şeful.

O altă notă se făcu auzită. Corespundea unui frumos roz profund.

— Bine. O terţă majoră mai jos.

Veni rândul purpuriului să ilumineze tabloul.

— Iar acum, octava inferioară.

216

A patra notă făcu să izbucnească un superb albastru regal.

— Ne-ar fi trebuit un albastru de Prusia, comentă eu glas scăzut unul dintre tehnicieni. Verificaţi reglajele, adăugă el în microfon pe adresa colegilor din cabină.

— Hai, mai sus cu o evintă! Ordonă şeful. Ultima notă răsună, inundând ecranul cu un

Roşu aprins, strălucitor.

Se lăsă din nou tăcerea, iar tabloul redeveni negru.

— Nimic! Constată şeful, dezamăgit. Nici o reacţie.

Ţinu un scurt conciliabul cu Lacombe şi câţiva dintre oamenii săi, apoi reveni la Shakespeare, care-şi tampona fruntea.

— Introdu filtrele de armonice şi transpune secvenţa cu o pătrime de ton mai sus! Dă-i drumul!

Uşor diferită ea timbru, seria de note răsună din nou în văzduhul nopţii, declanşând o nouă succesiune de culori pe tablou. La locul lor, cele trei „obiecte” rămâneau indiferente, mulţumindu-se să emită luciri lipsite de orice semnificaţie vizibilă.

Cu un gest hotărât, Lacombe dădu oamenii la o parte şi se apropie de consolă.

— Reluaţi secvenţa, ordonă el.

Docil, Shakespeare se execută. Lacombe ascultă atent, cu sprâncenele încruntate.

— Continuaţi, reluă el. Acceleraţi tempo-ul şi, mai ales, variaţi armonicele la fiecare reluare. Suntem foarte aproape de timbrul de la Benares. Fără

217

Îndoială, ne mai trebuie doar un singur filtru. Haideţi!

De mai multe ori la rând, melodia reverberă în canion. Cascade de lumină cu aspect feeric ţâşneau din tablou. „Obiectele” îşi păstrau în continuare tăcerea dispreţuitoare.

Cocoţaţi deasupra acestei întregi agitaţii, Roy şi Jillian erau fascinaţi de spectacol. Deodată, Jillian tresări:

— Dar… cunosc melodia asta! Stai… Am găsit! E melodia pe care o cântă Barry când… E melodia lui Barry, sunt sigură!

Prea absorbit pentru a-i remarca lacrimile, Roy nu răspunse.

Stăpânindu-şi cu greu nerăbdarea, Lacombe se învârtea în cerc cu mişcări furioase.

— Continuaţi, îi ordonă el muzicianului, nu vă opriţi! Schimbaţi tempo-ul, introduceţi un ritm şi nu uitaţi armonicele. Aproape am ajuns, o simt…

Shakespeare era în pragul unei crize de nervi. Pradă exaltării sale, dădea un veritabil recital de sunete şi culori care explodau în canion ca un joc de artificii. Lacombe nu mai putu sta locului şi părăsi consola. Cu pas grăbit, traversă arena pentru a se posta la mai puţin de o sută de metri de cele trei vehicule spaţiale ce opuneau mereu aceeaşi indiferenţă eforturilor oamenilor. Din cabina sa. Operatorul manevrase potenţiometrul. Iar sintetizatorul funcţiona la putere maximă. Zgomotul devenise asurzitor.

— Ei, ce faceţi? Le strigă francezul celor trei „obiecte” indiferente. Ce-aşteptaţi? Totuşi, voi ne-aţi învăţat notele astea! Aveţi de gând să vă decideţi, până la urmă?

Îşi însoţise admonestarea cu gesturi expresive care nu avură mai mult succes decât cuvintele. Cu o ridicare de umeri înciudată, se răsuci pe călcâie şi reveni la consolă. Shakespeare continua să-şi vadă conştiincios de treabă.

Şi deodată, când toată lumea era pe cale să cadă pradă descurajării, navele răspunseră. Fără a emite sunete, începură să reproducă exact culorile care se succedau pe tablou. Fiecare le reluă în aceleaşi nuanţe. Tulburat la culme, muzicianul se opri. Dintr-o dată, nu se mai auzi decât zumzetul uşor al câtorva aparate şi foşnetul unui vânticel slab.

Odată primul moment de stupefacţie trecut, Lacombe îi dădu un ghiont nerăbdător lui Shakespeare:

— Ce-aştepţi? Ţine-o tot aşa, ce naiba!

Muzicianul tresări, se năpusti pe clape şi reîncepu să cânte cu frenezie. Sub degetele lui, culori triumfale străluceau în

noapte, reluate neîntârziat de cele trei nave, care repetau la unison cele mai mici nuanţe.

Strânşi în jurul sintetizatorului, oamenii erau hipnotizaţi de spectacol. Bucuria succesului ce-i cuprinsese la început lăsase loc unui sentiment mai profund, mai exaltant. Ceea ce făcuseră ei, scena pe care o trăiau în acele momente, era o experienţă răscolitoare pe care nici un om n-o mai cunoscuse vreodată. Ei erau cei dintâi, poate, din istoria omenirii care stabiliseră contactul cu... CEILALŢI!

La fel de brusc pe cât începuseră, cele trei nave spaţiale se opriră. Fără nici un avertisment prealabil, decolară şi se îndepărtară, fiecare în altă direcţie, în câteva secunde, pieriră fără urmă.

219

Muzica încetă, ecranul redeveni negru. Preţ de câteva secunde, nu se mai auzi decât şuieratul slab al brizei.

Apoi, izbucni vacarmul. Pe întreg întinsul arenei, toată lumea urla de bucurie, oamenii aplaudau, se îmbrăţişau, plângeau. Toţi acei oameni, ingineri ponderaţi, savanţi serioşi, ţopăiau ca nişte puştani, îşi trăgeau straşnice ghionturi, se strângeau în braţe fără a se cunoaşte măcar. Sub luminile ce-şi reluaseră strălucirea, toţi tehnicienii rămaşi în cabine năvăliră afară să împartă cu ceilalţi veselia şi mândria care-i încercau pe toţi.

— În seara asta, sunt cel mai fericit om din lume! Îi spuse Lacombe, într-o engleză impecabilă, unui Laughlin prea emoţionat că să se mai mire de acest miracol.

În continuare cocoţaţi pe platforma lor de unde dominau sărbătoarea, Roy şi Jillian erau pradă unor stări cu totul diferite. Roy se simţea transportat de o fericire cu nimic mai prejos decât a celorlalţi. Jillian, însă, suspină. Nu-şi domolise plânsul din clipa când recunoscuse melodia pe care o cântă Barry în ziua dispariţiei lui.

— E cântecul lui Barry, cântecul lui Barry, repeta ea ca o litanie, printre sughiţuri, cântecul lui Barry...

Jos, lămpile roşii se reaprinseseră brusc în cabinele tehnice. Întrerupându-şi încă o dată 'rondul, radarele se aţintiseră spre munte. Dincolo de masa stâncoasă, se pregătea, după toate aparenţele, ceva. Din ce în ce mai atenţi, inginerii şi

savanţii tăcură rând pe rând şi 'ridicară ochii. Se făcu din nou linişte.

220

*

Enormi nori cumulus, prezenţă nefirească pe un cer atât de senin, apărură lent deasupra piscului. Erau străbătuţi de lumini şi fulgere de mii de ori mai vii şi mai variate decât cele ale unui foc de artificii.

La vederea acestui spectacol ce-i amintea în chip dureros de împrejurările răpirii lui Barry, Jillian şi Roy fură cuprinşi de o teamă cumplită. În faţa unor atât de supranaturale şi neliniştitoare fenomene, aveau nevoie de-acum de compania semenilor lor, pentru a fi îmbărbătaţi. Dintr-o singură mişcare, fără a se fi înţeles în prealabil se ridicară şi atacară coborâşul abrupt, cu paşi înceţi, prevăzători. Dar spaima lui Jillian era contagioasă, iar Roy, căruia i se stinsese exaltarea, nu părea de-parie de-a o împărtăşi. În repetate rânduri se văzură nevoiţi să se oprească pentru a-şi stăpâni tre-murul.

În acest timp, norii păreau să se fi îngroşat, şi se opriseră aproape la nivelul culmii. Deodată, din ei ţâşni una dintre navele spaţiale, ce survola arena şi zbură să se amplaseze exact în locul unde stătuse în timpul dialogului de lumini. Suspendată la mai puţin de-un metru de sol, rămase la început imobilă şi mută. Apoi emise un violent fulger de lumină roşie, se stinse, străluci iar, şi o luă de la început.

Trebuia să fie un semnal, căci, din interiorul celui mai mare nor, o luminiţă roşie clipi de trei ori. Izbucniră apoi trei fulgere albe, urmate de trei albastre.

Spectatorii se uitau unul la altul cu o surprindere amestecată cu nelinişte. Ce semnifica acest

091

Schimb de semnale? Nu avură răgaz să se mai întrebe.

Începea debarcarea.

Cincizeci de puncte luminoase ţâşniră din nor. Apropiindu-se cu o viteză vertiginoasă. Dar nu era vorba de simpli licurici: erau obiecte cu forme, culori şi comportări pe cât de stranii, pe-atât de diversificate. Iar aceste obiecte extraordinare începură cel mai uluitor număr de acrobaţie aeriană din câte se văzuseră

vreodată.

Trei dintre ele se despărţiră de celelalte, se opriră şi coborâră drept, ea nişte pietre. În timp ce toată lumea îşi ţinea respiraţia, aşteptându-se să le vadă zdrobindu-se de sol, se imobilizară la nivelul pistei şi rămaseră acolo, neclintite. Căderea şi oprirea lor, la fel de brutale şi una şi cealaltă, provoca-. Seră o deplasare a aerului aidoma unui „bang” supersonic, mai violent decât cel produs de douăzeci de avioane Concorde, care zgudui pereţii stâncoşi ai canionului.

Între timp, celelalte îşi continuau evoluţiile, fără a scoate însă nici un zgomot. Dar, aşa cum îşi dădură rapid seama inginerii, se deplasau cu viteze atingând uşor 4 sau 5 Mach, iar vuietul asurzitor zgâlţâia cabinele mai-mai să le răstoarne, spărgea geamurile şi instrumentele delicate, provoca scurtcircuite în ordinatoare. Ca şi cum asta n-ar fi fost destul, mai emiteau şi lumini orbitoare şi degajau o asemenea căldură încât hârtiile împrăştiate pe jos luară foc în timpul uneia din trecerile lor la joasă altitudine.

Zgomotoase sau nu, înfricoşătoare sau misterioase, ofereau un spectacol incomparabil şi se dedau la exhibiţii acrobatice incredibile. Astfel, printre

Figurile de voltijă ce se succedau fără întrerupere, se văzură două formaţii repezindu-se una spre cealaltă cu o impetuozitate atât de mare încât coliziunea frontală părea inevitabilă. Totuşi, în ultima clipă, cele două grupuri, se întrepătrunseră şi se despărţiră cu fabuloasă agilitate spre a se reconstitui dincolo de linia adversă. Apoi, prin manevre succesive de-o cutezanţă de neconceput chiar şi cu cele mai manevrabile avioane. — O verticală urmată de-o vrie şi de un tonou —, reveneau la poziţia iniţială, pentru a lua totul de la început.

Pe teren, domnea o spaimă cumplită. Oamenii alergau în toate direcţiile; strigăte alarmate, înjurături, parte furioase, parte amuzate, răsunau printre „bang” -uri. Totuşi, sentimentul dominant rămânea curiozitatea admirativă. Cu ocazia uneia dintre numeroasele lor treceri la firul ierbii... obiectele” îşi dezvăluiseră forme năucitoare şi complet neaşteptate. Unele semănau 'cu nişte bibelouri stil „nouille” sau „Art-Deeo”. Altele

aveau înfăţişarea unor podoabe pentru pomul de Crăciun. Era o demenţă.

Circul continua să se desfăşoare din plin, când un nou „obiect” îşi făcu apariţia peste vârful muntelui. Aspectul său era nu mai puţin nefiresc decât al celorlalte. S-ar fi zis că e fundul striat al unei cratiţe groase, din fontă smălţuită. Totodată, în loc să fie neagră ca surorile ei terestre şi gospodăreşti, era de un roşu aprins. Strălucirea ei îşi modifica încontinuu intensitatea şi. În comparaţie cu navele acrobate care-o înconjurau, se deplasa exasperant de încet. Cu maiestuoasă lentoare, coborî aproape până la pământ şi parcurse toată lungimea arenei. Atunci, spectatorii avură o nouă surpriză.

223

Înzestrată, fără îndoială, cu un puternic câmp magnetic, „cratiţa” aspiră la trecerea ei toate obiectele metalice care aveau ghinionul să se afle prin preajmă. Stilouri şi brichete începură să sară din buzunare, căştile audio fură smulse de la urechi. Cutiile de conserve goale, atât de migălos adunate de către măturători ou câteva minute mai devreme, tot ceea ce conţinea o cât de măruntă părticică metalică, zburară spre a se lipi de partea inferioară a incredibilei maşinării. Se văzu chiar şi un nefericit inginer ducându-şi precipitat mâinile la gură, pentru a încerca, fără succes, să-şi tină pe loc plombele!

Ajunsă în capătul terenului, „cratiţa” îşi schimbă culoarea, devenind bleu-ciel. Atunci, toate cele pe care le greblase în cursul trecerii, căzură într-un. Morman enorm.

Lacombe o urmărise cu o expresie nonşalantă. După ce nava îşi lepădă încărcătura heteroclită, francezul se duse drept sub ea, ridică mâna şi-şi sprijini toată palma pe fundul „cratiţei”. Dar obiec-tulera, se vede, gâdilicios sau hipersensibil, căci abia simţi contactul mâinii şi odată făcu un salt nemaipomenit. Enorma deplasare a aerului provocată de această mişcare subită îi trânti la pământ pe fotografii şi tehnicienii ce se aventuraseră pe urmele francezului. Monumentalul „bang” care urmă reuşi să spargă şi ultimele geamuri rămase intacte.

Roy Neary dăduse uitării temerile recente şi-şi regăsise tot entuziasmul. Ceea ce vedea îi stârnea atât de tare nerăbdarea

de-a se alătura celorlalţi, încât nu mai rezistă.
224

— Trebuie neapărat să mă duc, îi spuse el lui Jillian.
— Ştiu, Roy. Dar ai să te duci fără mine. Mă s\mt destul de bine aici.
Nimic în lume n-o putu face să-şi schimbe hotărârea. Cu un amestec de regret şi tristeţe, se pregătiră, în sfârşit, să se despartă. Pentru prima oară de când se întâlniseră, se sărutară cu nespusă tandreţe. După o ultimă mângâiere a mâinilor, într-un târziu, se despărţiră.
Fără să mai privească în urmă, Roy coborî spre arenă. Jillian îl urmă câţiva metri pentru a se urca pe un mic promontoriu acoperit cu copaci, unde avea să stea instalată mai bine fără a risca să fie văzută.
Rămas singur, Roy Neary îşi continuă lunga şi primejdioasă coborâre. Coborârea care-l ducea să-şi împlinească destinul.
În timp ce Roy cobora de pe munte, reprezentaţia circului aerian încetă. Ca la semnalul unui regizor, ciudatele obiecte executară o ultimă figură acrobatică şi se îndepărtară în ordine.

225
Alte nave — puteau fi oare numite astfel? — Le luaseră deja locul. Dispuse regulat ca şi cum ar fi stat de gardă, mai mult de-o sută de puncte luminoase delimitau un perimetru întins, depăşind cu vreo cincisprezece kilometri zona rezervată aterizării. Totuşi, în pofida distanţei şi a întunericului, dădeau impresia că, nici de astă dată, nu era vorba de nişte simple balize, ci de obiecte într-adevăr voluminoase, solide, cu carcasa făcută din metal şi nituri. După ce-şi ocupară poziţia la nivelul solului, se înălţară încet, stabilizîndu-se la câţiva metri şi atenuându-şi strălucirea farurilor. Se distingeau vag, pe cerul negru, contururile celor mai apropiate. Efectul părea ireal. Evenimentele aveau să devină şi mai extraordinare.
În arenă, toată lumea era epuizată. Gâfâind, râzând, oamenii alergau să-şi adune mărunţişurile, scuturându-şi de praf eombinezoanele, încercând să pună materialele la loc. în pofida formaţiunii lor ştiinţifice şi a îndelungatei pregătiri, se aflau sub influenţa unui şoc mai profund decât se aşteptaseră.

Celor mai mulţi dintre ei le venea greu să-l accepte sau să se adapteze.

Puţin câte puţin, conversaţiile încetară şi tăcerea se înstăpâni din nou. Vântul serii, parcă vexat de maltratarea la care fusese supus, nu mai suflă nici el. Toată lumea aştepta.

În ciuda dificultăţilor coborârii, Roy nu se-oprise nici o clipă măcar, să-şi tragă sufletul. Ajuns, în fine, la poalele muntelui, se apropie de zidul de susţinere şi reperă un punct de trecere. Dar, deodată, încremeni şi ridică ochii spre cer.

De după munte apărea ceva: un obiect atât de enorm, încât obtura complet imaginea cerului, a ste

Lelor, chiar şi a Lunii. Era de un negru absolut. Iar forma aceea gigantică, ale cărei dimensiuni nu puteau fi nici măcar estimate, înainta cu inexorabila încetineală a destinului. Umbra sa înghiţea, pas cu pas, tot ce-i stătea în cale.

Fără voie, câteva persoane căzură în genunchi.

— Dumnezeule...! Murmură Lacombe.

Hipnotizat, nu-şi putea desprinde privirile de la acea masă incredibilă', care avea cu siguranţă mai mult de trei kilometri lăţime. Cât despre lungimea ei, nici nu putea fi ghicită: continua să avanseze şi încă nu-i apăruse capătul.

Deodată, se aprinse o dungă luminoasă subţire, înconjurând conturul enormului „obiect”. E mare cât un oraş întreg, îşi spuse Neary. Se distingea confuz partea superioară, care semăna cu un fel de rafinărie de petrol, o încrengătură de ţevi şi rezervoare, printre care se zăreau luminiţe. Acum, imensa masă acoperea toată suprafaţa canionului. Dădea impresia că este foarte veche, uzată şi patinată ca un oraş antic sau ca o navă peste măsură de bătrâna ce călătorise fără răgaz timp de secole, de milenii în şir. Nimeni din întreaga lume, nici unul dintre martorii apariţiei ei nu şi-ar fi putut imagina vreodată că era posibil să existe aşa ceva.

Când ajunse deasupra astroportului, un jet de lumină ţâşni din partea ei posterioară, explodând într-un miriad de licurici. Fiecare dintre aceste „insecte” — ale căror dimensiuni nu păreau minuscule decât comparativ cu cele ale imensei nave — începu să scânteieze cu lumini multicolore. Puţin după aceea, se adunară pentru a forma un fel de eşafodaj pe care „oraşul”

coborî să se sprijine cu gingăşie. Odată reunite, nava şi trenul ei de ateri

227

Zare îşi începură apropierea de teren. Locul pe care-l aleseseră se afla destul de departe de arenă, în lungul pistei. Cu reţinere, dimensiunile navei s-ar fi putut aprecia la circa doi pe trei kilometri.,

Roy Neary trecuse gardul şi se strecurase printre tehnicieni. Amuţiţi de stupoare, oamenii con-templau spectacolul de neuitat pe care aveau privilegiul de a-l vedea înaintea ochilor.

Eşafodajul remorcherelor-tren-de-aterizare părea să. Ghideze coborârea navei. Împreună, se depu-seră în sfârşit pe pământ, strivind dedesubt un kilometru întreg de balize. Odată ajunsă jos, se putu vedea că partea dinainte a navei, depăşind trenul de aterizare ca o copertină, acoperea aproape toată suprafaţa arenei, asemeni unui plafon.

Această masă gigantică era, probabil, dotată cu un câmp gravitaţional negativ, căci, după câteva secunde, toţi oamenii se simţiră mai uşori. Odată depăşit primul moment de surpriză, reacţionară faţă de acest fenomen cu o exuberanţă aproape infantilă. Se văzură atunci demni savanţi cu tâmplele ninse executând sărituri precum iezii, în timp ce alţii făceau salturi mortale sau săreau capră, râzând în hohote.

Împreună cu încă unul sau doi dintre cei responsabili cu Programul, Lacombe fu printre primii care-şi regăsi stăpânirea de sine. Se apropie de consola sintetizatorului, în jurul căreia tehnicienii îşi reveneau cu chiu cu vai din şocul surprizei, şi făcu apel la întreaga sa putere de convingere pentru a-i readuce la realitate. Cu ajutorul lor, transportă consola până la vreo cincizeci de metri în faţa navei care tocmai se imobiliza.

228

Atunci, cu o mână tremurândă, coordonatorul luă microfonul, înghiţi în sec şi vorbi cu glas sugrumat:

— Toate serviciile şi departamentele pregătite să intervină în această fază a operaţiunii să emită un dublu semnal.

Tăcerea fu întreruptă de „bip-bip” -urile difu-zoarelor. Coordonatorul părea să-şi fi regăsit cât de cât încrederea în

sine şi spuse pe un ton mai ferm:
— Toată lumea e gata, operaţiunea începe. Sintetizatorul să intoneze cele cinci note!
Muzicianul care semăna cu Shakespeare îşi şterse fruntea şi, foarte lent, atacă melodia familiară.
Imensa masă neagră nu reacţiona.
— Încă o dată, ordonă Lacombe.
Cele cinci note răsunară din nou în noapte.
Atunci nava emise un zgomot, asemănător însă mai mult cu un grohăit de porc, decât cu o muzică.
— Continuaţi, ceru Lacombe. Lăsaţi filtrele armonice reglate aşa cum sunt şi nu vă mai opriţi.
Shakespeare se supuse. La a treia reluare, se petrecu, în sfârşit, ceva. Ceva năucitor, însă: nava prelua ultimele două note la unison, şi o făcu într-un asemenea torent de decibeli încât oamenii cei mai apropiaţi de ea căzură la pământ, trântiţi de curentul de aer. Vibraţiile se propagară până în fundul arenei, făcând să zboare în mii de cioburi ultimele geamuri rămase ca printr-un miracol întregi.
— Nu vă opriţi! Îi strigă Lacombe muzicianului.

229
De astă dată, nava reacţiona de la prima frază melodică, fără să mai emită însă sunete. Pe toată suprafaţa ei vizibilă, culorile tabloului se regăsiră reproduse într-o sincronizare perfectă, cu o strălucire şi o puritate inegalabile.
Pe movilita ei, Jillian Guiler nu mai putu suporta să stea singură în faţa acestor fenomene. În-vingîndu-şi spaima, îşi luă geanta şi micul Kodak, cu pelicula deja impresionată din abundenţă, şi porni pe drumul pe unde plecase Roy.
Lângă sintetizator, coordonatorul părea să-şi fi recăpătat întreaga eficacitate.
— Cântaţi în crose egale, îi spuse el muzicianului.
Nava repetă ca un ecou, apoi cântă, la rândul ei, un grup de note pe care nimeni nu le auzise vreo-dat.
— Ne-a cântat patru crose, cinci negre şi patru duble-croşe. E rândul nostru, daţi-i drumul!
După ce instrumentistul reproduse melodia şi ritmul, nava adăugă cinci note noi şi un joc de culori diferite.
În cabinele lor, analiştii şi programatorii de calculatoare

erau într-al nouălea cer. Extratereştrii îi învăţau pe oameni vocabularul lor muzical şi corespondentele sale cromatice! Dar entuziasmul nu le încetinea graba pregătirilor. Dialogul devenea tot mai rapid, tot mai complex, iar Shakespeare, cu toată bunăvoinţa sa, nu putea ţine pasul. Trebuia să-i ia locul un computer. În câteva minute, consola sintetizatorului fu branşată. Omul îi ceda locul maşinii.

Ca şi cum ar fi simţit oe se întâmpla, nava explodă atunci într-un buchet de sunete şi culori în

230

Întregime noi, cărora ordinatorul le răspunse fără cea mai mică întârziere. Notă cu notă, culoare după culoare, improvizând pas cu pas fraze sau combinaţii inspirate de către navă, sintetizatorul nu mai cunoscuse nicicând o asemenea petrecere. Curând, toată lumea era cufundată într-un veritabil festival muzical. De la atonalitatea cea mai scârţiitoare până la clasicismul cel mai ortodox, se trecea fără tranziţie la îndrăcite ritmuri de jazz sau ia cacofonii atât de groaznice încât oamenii erau siliţi să-şi astupe urechile. Memoriile ordinatoarelor înregistrau totul, decodificând din mers simbolurile şi corespondentele lor, înmagazinând pentru viitor primele elemente ale celui dintâi dicţionar care le va permite pământenilor şi „celorlalţi” să comunice, în cabine, entuziasmul nu mai cunoştea limite.

Pierdut în mulţime, Roy Neary nu-şi mai încăpea în piele de bucurie şi nici măcar n-o observă pe Jillian croindu-şi drum printre spectatori. Unii aplaudau pasajele care le plăceau, alţii se ţineau de cap cu ambele mâini, holbând ochii în gol. Lacombe avea privirea sticloasă.

Deodată, nava întrerupse dialogul şi-şi încetă emisiile, cu câteva mormăituri. Toate luminile i se stinseră. Timp de câteva secunde, totul rămase cufundat în beznă şi linişte.

Apoi, uriaşa navă se întredeschise.

Toată partea sa inferioară coborî încet. În jurul deschizăturii, un fir subţire de lumină albă se lărgi puţin câte puţin, devenind mai intens, dîn-du-le oamenilor în sfârşit impresia că aveau în faţa lor cuptorul cine ştie cărui cazan monstruos.

231

Toţi trebuiră să-şi ferească ochii, atât de insuportabilă era lumină. Chiar şi cu ochelari negri, le era imposibil să privească nava în faţă. Deschizătura continua să se mărească.

Lacombe fu primul care îndrăzni să se apropie de navă. Nu departe de el, Roy Neary avansa la rândul lui, urmat curând de alţi câţiva. Câteva momente, simţiră o căldură dogoritoare, ce se risipi imediat. Lumina era atât de vie încât razele ei păreau să se difuzeze de la sine, ca şi cum şi-ar fi creat propriul lor mediu de difracţie. De fapt, pe măsură ce se apropiau, lumină părea tot mai mult să formeze un fel de masă solidă, un perete iradiind de energie.

Dintr-o dată, câteva siluete ieşiră din acest zid, profilându-se scurt pe eontralumină înainte de a avansa încet spre deschidere. Formele lor, roase pe margini de către razele strălucitoare, dobândeau la fiecare pas un aspect ireal. O scară apăru deodată, derulându-se până la pământ, ca un covor. Formele imprecise coborâră lent treptele, dega-jîndu-se treptat din albeaţa orbitoare ce le scălda. Lacombe făcu câţiva paşi în întâmpinarea lor.

Atunci se văzu că umbrele acelea erau oameni.

— Bine aţi venit, domnilor, spuse el, întinzîn-du-le mina. Eu sunt Claude Lacombe.

Cei opt oameni îl priviră cu o expresie aiurită. Erau îmbrăcaţi cu toţii în uniformele forţelor ae-ronavale din anii '40. Tineri în majoritate, îşi ţineau cu stângăcie căştile de piele şi ochelarii sub braţ.

Ca nişte automate, trecură de Lacombe fără a-l învrednici cu o privire, se opriră în sfârşit, executară un „la stânga” impecabil, pentru a se întoarce

232

Cu faţa la el şi salutară. Cel din frunte făcu doi paşi înainte, luă poziţia drepţi şi se prezentă:

— Locotenent Frank Taylor, rezervist aerona-val, număr matricol 064199!

Atunci coordonatorul se apropie şi-i strânse mâna:

— Încântat de reîntâlnire, domnule locotenent. Pe aici, vă rog.

Doi oameni îl escortară pe locotenent spre una dintre

cabinele oarbe.

Roy Neary contempla perplex scena. Întorcîn-du-se, observă că cineva adusese un panou pe care prinse cu ace cam o sută de fotografii, cele ale dispăruţilor din Triunghiul Bermudelor. Următorul se prezenta deja:

— Căpitan Harry Ward Craig, număr matricol 043431!

— Bun venit înapoi pe Pământ, domnule căpitan! Pe aici, dacă sunteţi amabil…

— E unul dintre piloţii zborului 19, comentă un civil, lipind o cruce de scotch colorat pe fotografia căpitanului Craig şi bifându-i numele pe o listă.

Defilarea repatriaţilor se desfăşura fără întrerupere. Buimăciţi, orbiţi de întuneric, erau aproape două sute la număr, identificaţi şi imediat luaţi în custodie de personalul civil şi medical. Îi duceau spre cabinele întunecate care, după cum observă Roy, erau utilate toate cu câte un cârlig pe acoperiş. Aveau să fie, fără-ndoială, îmbarcate, cu tot cu ocupanţi, în elicoptere şi transportate până la un centru de primire.

— E năucitor! Comentă unul dintre spectatori. Nici măcar n-au îmbătrânit. Deci, Einstein a avut dreptate!

— Einstein era precis unul de-ai lor, răspunse vecinul său.

Atunci Roy Neary văzu o mică siluetă care ieşea, la rândul său, din lumină, alergând cu voioşie, în acelaşi moment, Jillian Guiler se desprinse din mulţime şi o luă la fugă, cu braţele întinse: era Barry. Râzând, plângând, îl strânse la piept în timp ce Barry îşi manifesta bucuria de a o regăsi. Roy rămase, discret, la distanţă de această emoţionantă reîntâlnire.

Jillian îl trase de îndată pe Barry departe de ceilalţi, spre un loc liniştit.

— Ştii, mămico, m-am ridicat imediat în aer şi vedeam casa de-acolo, de sus!

— Iar eu te- am văzut urcând. M-ai văzut cum fugeam după tine?

— Bineînţeles! Ce nostimă ai fost, cu sperietoarea aia!

Roy se apropiase între timp de Lacombe. Francezul se arătă plăcut surprins şi-l felicită pe Roy că scăpase de urmăritori.

— Ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Neary? Îl

întrebă el, după ce Roy îşi termină scurta relatare.

— Nimic. De fapt, nu doream decât să văd cu ochii mei că toate astea sunt adevărate.

Lacombe îl ascultă îngândurat. În felul lui, Roy devenise un element important al operaţiunii, mai important, într-un anume sens, decât operaţiunea însăşi. Ea fusese pregătită, studiată, avea un caracter voit, artificial oarecum. Roy, în schimb, la

Fel ca ghinioniştii lui confraţi, fusese chemat împotriva propriei voinţe, fără a şti măcar de ce. El fusese „receptorul” unor moduri de comunicare necunoscute încă. Prezenţa sa aici reprezenta, ea singură, un fenomen la fel de capital ca şi prezenta navelor şi a pasagerilor lor.

— Aşteptaţi-mă un minut, îi spuse Lacombe. Să nu plecaţi în nici un caz, mă-ntorc…

Cu paşi repezi, se îndreptă spre un mic grup de responsabili ai programului care discutau cu Laughlin.

— Trebuie să vorbim despre cazul domnului Neary, le spuse el.

Îl ascultară cu ostilitate. Foarte repede, discuţia deveni furtunoasă. În acest timp, nava începu să se închidă la loc.

— Au să plece? Întrebă Barry, întorcându-se spre mama sa.

— Da, dragul meu. Au să plece, dar tu ai să rămâi cu mama. Pentru totdeauna, până te faci băiat mare.

Barry răspunse printr-un râs vesel.

Discuţia dintre Lacombe şi responsabili era tot mai pătimaşă, iar Laughlin avea de furcă cu traducerea. Din când în când, trebuia să impună tăcerea pentru a prinde frază din urmă.

— Toţi aceşti oameni, pleda Lacombe, au abandonat totul pentru a veni aici. Se supuneau unui ordin, fuseseră condiţionaţi de viziunea obsedantă a acestui munte, iar armata i-a alungat! Neary e singurul care ne-a mai rămas. Trebuie neapărat să-l includem în operaţiune, şi cât mai repede posibil. Dacă se oferă, bineînţeles, dar nu cred că ne va crea probleme din punctul ăsta de vedere…

— Dar, protestă unul dintre şefi, i-am supus pe oamenii

noştri unui antrenament intensiv timp de nouăzeci şi şapte de luni! Am cheltuit averi întregi pe teste şi echipamente ca să-i pregătim pentru această misiune! Doar nu vă aşteptaţi ca Neary ăsta al dumneavoastră, cu toată bunăvoinţa lui, să depăşească un asemenea handicap într-un sfert de oră! Nici prin minte nu-i trece ce-l aşteaptă. Cum o să reacţioneze, cum se va adapta? Riscul e prea mare…

Nava se închisese complet. Barry izbucni în plâns.

— Adio! Ţipă el între două sughiţuri. Adio!

Lacombe reuşi, în fine, să învingă rezistenţa celorlalţi şi reveni lângă Roy. Îl luă de mână, i-o strânse cu căldură şi, spre marea uimire a acestuia, îl îmbrăţişa, spunând:

— Vă invidiez, domnule Neary. Sunteţi un ora fericit.

O asurzitoare lovitură de gong îi făcu pe toţi să tacă. Nava începu să se deschidă din nou. Peretele de lumină solidă se materializa iarăşi în deschizătura căscată.

Văzură atunci un fel de coagulări stranii luând formă în magma aceea, vârtejuri dintr-o energie necunoscută răsucindu-se, adunându-se, concen-trîndu-se în arabescuri, deznodându-se puţin câte puţin înainte de a se fixa.

Astfel se formă o siluetă, apoi alta. Şi încă una.

Împreună, cele trei siluete făcură un pas. O notă, una singură, răsună cu impetuozitatea a o mie de trompete la unison, ţâşnind din interiorul navei. Cele trei siluete mai făcură un pas înainte.

Erau imense, fără măsură, aproape diforme, înalte de aproape trei metri, erau slabe până la a părea filiforme, prea înguste în orice caz pentru a conţine organele interne ale unui corp omenesc. Aveau totuşi o alură vag umană, poate fiindcă se deplasau pe un soi de picioare şi erau înzestrate cu membre superioare asemănătoare unor braţe.

În faţa acestei viziuni ce-i redeştepta spaimele, Jillian îl înşfacă pe Barry şi, în ciuda protestelor lui, fugi cât putu de departe, în spatele arenei. Nu vroia să-şi mai asume nici un risc. Regăsindu-şi băieţelul, crezuse că va fi capabilă să suporte indiferent ce. Dar nu era în stare să facă faţă acelor creaturi.

Cele trei siluete făcură un pas, ridicară braţele şi se atinseră una pe alta. Atunci, ca sub atingerea unei baghete

magice, deveniră luminoase. Fură învăluite într-un halou de lumină ale cărui raze nu mai emanau din navă, de care se îndepărtaseră, ci din interiorul structurii lor filiforme. Efectul era copleşitor.

Rămaseră o clipă nemişcate. În sfârşit, una dintre ele întinse un braţ incredibil de lung şi arătă spre Roy.

Jenat de acest semn de atenţie, nesigur de ce anume trebuia să facă, omul se retrase câţiva paşi. Dar braţul îl urmă, desemnându-l cu o insistenţă ce nu lăsa loc nici unei îndoieli. Roy era în mod clar indicat de acea siluetă, ales dintre toţi oamenii prezenţi la faţa locului.

Lacombe îi adresă un surâs încurajator, în timp ce coordonatorul se apropia de el.

— Domnule Neary, îi spuse acesta, mi s-a spus că putem conta pe cooperarea dumneavoastră. Aş

Dori, deci, să-mi furnizaţi nişte informaţii indispensabile. Cum nu avem prea mult timp la dispoziţie, fiţi amabil şi răspundeţi-mi la întrebări. Ce grupă sangvină aveţi?

— Habar n-am.

Vorbind, porniră spre una dintre cabine, unde interogatoriul continuă.

— Data naşterii?

— 4 decembrie 1947.

— Vaccinuri… boli de inimă…

Jillian îl luase pe Barry în braţe şi, cu geanta de voiaj pe un umăr, începea să escaladeze panta pentru a se îndepărta cât mai repede de bază. Dintr-o dată însă, se opri şi întoarse capul: un nou zgomot emana din imensa navă.

Era un fel de undă sonoră, sau mai degrabă modulaţii în valuri succesive. Interiorul navei păru să se umple de o energie intensă, ale cărei unde se torsionau în convulsii mult mai violente decât pentru ieşirea celor trei fiinţe gigantice de adineaori, în sfârşit, văzură alte forme apărând din magmă şi pornind, una după alta, în direcţia deschizăturii.

Noii vizitatori abia dacă măsurau un metru în înălţime. Şi ei păreau vag umanoizi: aveau membre şi un soi de cap bulbucat. În pofida luminii intense care nu permitea încă o vedere clară a înfăţişării lor, membrele le păreau dotate cu o

extraordinară flexibilitate, dublată de o incredibilă facultate extensivă, după cum se convinse repede Lacombe.

De-abia ieşiţi din navă, micii vizitatori se şi amestecaseră în mulţime. Unul dintre ei venise drept spre Laco-mbe şi îl cuprinsese cu un braţ pe după talie până a i-o încercui complet.

238

La început, de ambele părţi domni o reţinere jenantă. Vizitatorii îşi comparau propria formă cu cea a oamenilor, testând cu prudenţă primirea de care aveau. Să se bucure avansurile lor. Simţul tactil, de fapt, părea a fi cel căruia îi acordau cea mai mare importanţă, căci atingeau totul. Pentru oameni, era un lucru şocant, iar aceste pipăieli iscoditoare antrenară reacţiile cele mai diverse. Unii oameni se dădeau înapoi, îngroziţi sau înfricoşaţi. Alţii răspundeau din primul moment cu politeţe şi manifestări prietenoase.

Între timp, într-una dintre cabine, doisprezece astronauţi în combinezoane roşii, cu căştile sub braţ, îngenuncheau în faţa unui pastor. Acesta citi mai întâi câteva versete din Biblie, după care improviza o rugăciune adecvată călătoriei de necrezut pe care aveau s-o întreprindă acei oameni:

— Fie ca Atotputernicul să-i aibă în sfânta paza Sa...

Într-o cabină învecinată, Roy îmbrăca un combinezon roşu, ca ale celorlalţi, ascultându-l distrat pe coordonator:

— V-am pregătit câteva documente să le semnaţi. Primul — semnaţi aici, mulţumesc — e o declaraţie care atestă că v-aţi înrolat în Operaţiunea Mayflower de bună voie, fără a fi suferit constrângeri fizice şi morale...

Afară, oamenii şi vizitatorii lor se lansaseră într-un soi de maraton tactil. Micile făpturi vroiau; ă atingă totul, să simtă totul. Le pipăiau celor asemănători cu ele mâinile, picioarele, feţele, spinările. Dacă percepeau un recul sau vreun semn de teamă, nu insistau. Dacă omul reacţiona amical'şi

239

Le returna atingerea, lăsau să izbucnească veselia cea mai vie, care se traducea printr-un veritabil curcubeu de culori sclipitoare.

Din partea oamenilor, primele temeri, primele reacţii de dezgust se estompaseră repede. Cu câteva rare excepţii, se

atingeau cu toţii reciproc şi fără reticenţe. Simţindu-se deacuma încrezătoare, în acea atmosferă prietenească, micile fiinţe îşi dădeau frâu liber bucuriei. Pretutindeni, palpau, mângâiau, pipăiau, strângeau.

Jillian şi Barry se postaseră pe promontoriu şi observau scena fascinaţi. Privind, Barry povestea rizând tot ce făcuse cu micii lui prieteni, condiţiile de călătorie, jocurile pe care le inventase. Cu toate temerile date uitării, Jillian îşi scoase Kodak-ul şi începu să imortalizeze prima petrecere interstelară din istoria lumii.

Lacombe era în centrul unui grup de umanoizi ce-i arătau o afecţiune debordantă. Mângâierile se. Succedau atingerilor, iar piticii, strălucind în toate cele mai frumoase culori ale lor, îşi disputau favorurile lui. Câţiva paşi mai încolo, înconjurat şi el de prieteni, Laughlin râdea, în culmea fericirii.

În capela improvizată, pastorul intona un nou psalm. Dar enoriaşii nu-l mai ascultau de mult. Vedeau, pe fereastră, extraordinarele evenimente ce se desfăşurau pe pistă. Pe toată durata îndelungatului lor antrenament, nimic nu-i pregătise pentru o asemenea surpriză. Necunoscutul în care se pregăteau să plonjeze depăşea atât de mult cele mai nebuneşti închipuiri, încât, în pofida ştiinţei şi a rugăciunilor lor, erau cuprinşi de o spaimă imposibil de stăpânit.

240

În cabina sa, Roy termina să se echipeze. Coordonatorul îi citea ultimele documente înaintate spre semnare:

— Acesta, în sfârşit, nu e decât o simplă formalitate, întrucât nu posedăm nici o jurisprudenţă asupra chestiunii, am fost nevoiţi să improvizăm. Dacă soţia dumneavoastră va decide să nu vă aştepte întoarcerea, a cărei dată, ţinând seama de relativitatea continuumului spaţio-temporai, e imposibil de prevăzut, acest document specifică faptul că acceptaţi să fiţi considerat ca legalmente decedat. Fireşte, nu e vorba decât de o situaţie pur teoretică.

Roy nu înţelese nici o iotă, de la bun început, din tot ce-i înşira omul acela, nici ce hârtii trebuia să iscălească. Era nerăbdător să termine şi să meargă la întâlnirea cu vizitatorii care păreau să se distreze atât de grozav. Se temea să nu piardă ceva, să nu întârzie.

Când cei doisprezece astronauţi părăsiră capela, Roy li se alătură, însoţit de coordonator, care, până în ultimul minut, îl bombardă cu sfaturi şi detalii pe care nici nu le mai asculta. Procesiunea avansa încet, pastorul psalmodiind un nou imn. Apoi, fură înconjuraţi de un stol de fiinţe micuţe care licăreau cu febrilitate, ca pentru a le semnaliza oamenilor să se oprească. Se supuseră. Cei doisprezece astronauţi păreau profund îngrijoraţi.

Doi umanoizi se apropiară atunci de Roy şi, în-făşurîndu-se împrejurul lui, îl traseră dintre însoţitorii lui şi-l lăsară izolat, ca pentru a-i da o ultimă şansă de a se hotărî singur. Roy avu o ezitare. Privi în toate părţile, căutându-i din ochi pe Jillian şi Barry. Privirea lui o întâlni pe a lui La-

Combe, şi se uitară lung unul la altul, drept în ochi. În încheierea unui îndelungat dialog mut, savantul francez înclină grav capul, cu un surâs de încurajare.

Atunci, Roy se întoarse şi făcu primul pas spre navă. Se opri, şovăi puţin, mai făcu un pas, şi încă unul. Curând, înainta cu un mers hotărât, din ce în ce mai repede. Deschizătura scăldată în lumină îl atrăgea ca un magnet. Unul câte unul, cei doisprezece astronauţi îl urmară.

Fiinţele cele mici se rânduiră pe două şiruri şi-i escortară cu pas grăbit, subliniindu-şi plăcerea prin orbitoare scânteieri colorate. Cortegiul se apropia de maiestuoasa scară ce urca în navă.

Deodată, una dintre micile făpturi se despărţi de semenii ei şi o luă la fugă spre Lacombe. Cu o mimică expresivă, făcu un gest explicând că era corespondentul primeia din cele cinci note muzicale. Adânc mişcat de această dovadă de încredere, Lacombe repetă gestul. În câteva clipe, învăţă astfel gama completă a celor cinci mişcări ce simbolizau notele. Le repetară împreună, de mai multe ori la rând. Vocabularul era de-acum complet; când ordinatoarele aveau să-şi fi decodificat înregistrările, oamenii urmau să afle corespondenţa simbolurilor sonore, cromatice şi gestuale care le permitea să înţeleagă fiinţele acelea, să le răspundă. Pentru prima oară, avea să angajeze adevăratul dialog.

Tulburat la culme, Lacombe coborî ochii spre... putea fi

acela numit un chip? Stupefiat, văzu atunci capul bulbos modificându-se într-un mod supranatural. Din embrion diform ce era, deveni chip, un chip radiind de inteligenţă, încărcat de o

Înţelepciune milenară. Toată experienţa, tot geniul acumulat de acea specie capabilă să stăpânească materia, spaţiul şi timpul, capabilă să construiască vehiculele acelea fabuloase ce puteau să se joace cu miile de ani-lumină, tot acest geniu se găsea concentrat în trăsăturile acelei figuri fără vârstă, cu privirea de o profunzime ce evoca infinitul. Toată bunătatea, toată înţelepciunea acelor fiinţe se exprimau într-un surâs...

Covârşit de emoţie, Lacombe îi înapoie surâsul, punând în el tot sufletul, toată speranţa lui. Atunci, mulţumită fără îndoială că fusese atât de bine înţeleasă, mică fiinţă îşi reluă aspectul anonim, o zbughi ca un spiriduş şi alergă să-şi ajungă din urmă fraţii care pătrundeau deja în navă.

Roy Neary termina de urcat treptele, când deodată un gând absurd îi străbătu mintea şi—1 făcu să surâdă. Cântecul din Pinocchio... Fără voie, cuvintele i se revărsau în urechi:

„Sub o stea dacă visezi...”

Se întoarse, pentru a se asigura că ceilalţi astronauţi continuau să-l urmeze. Ridicând braţul, îi făcu un ultim semn de adio lui Lacombe, sperând că Jillian şi Rarry îl vedeau şi înţelegeau. Apoi avansa spre interior, remarcând fără surprindere că acea lumină nu-i mai lua vederea.

Pentru spectatorii îngrămădiţi pe pistă, rămăsese la fel de orbitoare, iar siluetele astronauţilor şi ale vizitatorilor dispărură rapid, afundându-se în zidul strălucitor ca în inima unui mister.

Poarta începu să se închidă încet. Mulţimea încremenită privea. Toată lumea era cuprinsă în strânsoarea unei emoţii de nedescris.

Lumina scăzu, redevenind o dungă subţire ce sublinia conturul navei. În sfârşit, dispăru cu totul. Nava cea imensă se ridică de la pământ, uşurând de povara ei eşafodajul luminos pe care stătuse sprijinită. Acesta decola la rândul lui, desfă-

şurîndu-se împrejurul grandioasei mase obscure ca pentru a o apăra. Împreună, îşi luă zborul cu o viteză tot mai mare.

Apoi, se văzu cum miriadele de luminiţe multicolore se separau de navă şi formau în faţa ei un fel de scară gigantică urcând în înaltul cerului. Precedată de această extraordinară gardă de o-noare, nava cosmică îşi continuă măreaţa ascensiune, se ascunse vederii oamenilor după un strat de nori şi dispăru. Acel imens oraş al spaţiului avea să-şi reia locul printre stele, unde va continua să strălucească şi să minuneze oamenii.

Strânşi unul într-altul, Jillian şi Barry contem-plau steaua care vizitase Pământul şi se înapoia la cer. Înainte de-a disoărea complet în noapte, Jil-lipn vru să facă ultima fotografie de pe rolfilm. Aceste fotografii, precum şi cele realizate de echipa de tehnicieni din arenă urmau să constituie cele mai importante documente din istoria omenirii. Erau, în sfârşit, dovada indiscutabilă pe care o cereau scepticii.

După aceste evenimente, lumea nu mai putea să rămână aceeaşi.

— SFÎRŞIT —

Postfaţă

De Dr. J. Allen HYNEK Director General al Centrului de Studii OZN

Ne despărţim de ÎNTÂLNIRI DE GRADUL TREI, având sentimentul, majoritatea dintre noi, că povestea ce ni s-a istorisit râu e tocmai un basm frumos —ci o povestire, poate, mai diferită de celelalte. Este oare ficţiune pură? Unde, dar, se situează hotarul aproape imperceptibil dintre fantastic şi

posibil? Submarinele, navele spaţiale. Luna însăşi, n-au ţinut oare strict de domeniul unui Jules Verne? De-acum înainte, totul devine posibil. Trecerea de la imaginar la real se desfăşoară astăzi chiar sub ochii noştri.

Ce părere ar trebui să avem, în aceste condiţii, despre întâlnirile apropiate de gradul trei? * Nu cumva sunt şi ele doar rodul unor halucinaţii ale fanteziei? La aceasta, ţin să răspund cu un NU categoric, căci nu putem dispreţul nenumăratele rapoarte care fac referire la ele. În cartea mea „Obiectele zburătoare neidentificate: mit sau realitate”, capitolul 10 tratează tocmai întâlnirile apropiate de gradul trei. Figurează acolo nume

Roase relatări de întâlniri reale cu ocupanţii OZN-u-rilor, iar aceste rapoarte provin din lumea întreagă. Evenimentele zugrăvite în romanul pe care tocmai l-aţi terminat de citit se bazează pe aceste rapoarte autentice, şi mă gândesc îndeosebi la înfăţişarea „extratereştrilor” care, în roman, reia caracteristicile cel mai des observate de martori. Căci, şi aceasta va surprinde fără îndoială cititorii, există mai mult de 1 100 mărturii ale întâlnirilor cu pasagerii din OZN-uri. De altfel, prezenţa reală şi proximitatea acestor fiinţe venite din alte lumi au servit la definirea expresiei întâlnire apropiată de gradul trei.

Mai există, în egală măsură, şi întâlniri apropiate de gradul unu şi doi. În cele'de gradul întâi, martorul vede un OZN fără ca ocupanţii acestuia să se manifeste şi fără ca vehiculul său pasagerii să intervină în mod concret asupra mediului înconjurător terestru. În întâlnirile de gradul doi, OZN-urile lasă urme materiale ale trecerii lor. Acestea pot merge de la incendierea mărăcinilor până la strivirea vegetaţiei pe locul de aterizare, dacă nu chiar şi prezenţa radioactivităţii. Există şi alte efecte surprinzătoare: astfel, vacilor le-a secat laptele pe perioade de până la mai multe zile după o întâlnire cu un OZN. Aceste reacţii inexplicabile se referă şi la obiectele neînsufleţite, şi nu o dată motoarele autovehiculelor se „gripează” la trecerea unui obiect luminos, pentru a-şi relua funcţionarea normală de îndată ce obiectul s-a îndepărtat.

Aceste întâlniri de gradul doi sunt, din punct de vedere

ştiinţific, cele mai interesante, căci ele ne permit să studiem OZN-urile în laborator, dacă

247

Se poate spune aşa. Putem analiza eşantioane de sol sau de vegetaţie calcinată ori răscolită de trecerea sau aterizarea navei.

Centrul de Studiu al OZN-urilor de la Evans-ton, Illinois, a putut astfel repertoria mai multe sute de dosare asupra fiecărui tip de întâlnire. Căci nu trece, practic, zi fără ea la Centru să nu se primească şi studieze rapoarte asupra acestor întâlniri stranii, fără a mai pune la socoteală celelalte manifestări ale „extratereştrilor”: lumini inexplicabile observate în timpul nopţii, obiecte circulare văzute pe timp de zi, semnale misterioase reperate pe ecranele radar etc.

Trebuie spus clar: fenomenul OZN e absolut real. Odată eliminate din nenumărate rapoarte erorile de bună-credinţă şi glumele proaste, rămâne un număr important de observaţii altminteri inexplicabile, a căror cantitate şi caracter indiscutabil justifică în proporţie amplă un studiu ştiinţific aprofundat. Nu numai pe planul fizicii şi al ştiinţelor zise exacte, ci şi la nivel psihologic şi sociologic. Studiul OZN-urilor este, de fapt, un domeniu înalt-pluridisciplinar şi reprezintă ceea ce a ales Centrul să facă privitor la cercetarea aces'or fenomene. Dacă se găsesc sceptici pentru a întreba la ce pot servi oare toate aceste studii, răspunsul evident se găseşte în istoria ştiinţei: cercetarea ştiinţifică pură posedă în ea însăşi propria-i justificare. Ea este aceea care a permis dintotdea-una descoperirile benefice bunăstării omenirii şi progresului. Chiar dacă nu ştim unde duce cercetarea cunoaşterii, ştim totuşi că nu trebuie să o neglijăm niciodată.

248

Dacă această carte v-a trezit curiozitatea, nu vă lăsaţi din nou pradă indiferenţei, nu vă jenaţi să citiţi lucrările ştiinţifice publicate asupra unui subiect de o importanţă capitală pentru viitorul omenirii, să vă informaţi cu ajutorul specialiştilor, al organismelor existente în ţara dumneavoastră, într-o bună zi, poate, veţi fi şi dumneavoastră martorul sau participantul la o.

— Capodopera filmelor despre OZN-uri

Al doilea film important de science fiction al anului 1977, după surprinzătoarea lovitură pe care George Lucas o dădea cu prima parte din celebra sa epopee spaţială, s-a dovedit a fi o poveste despre farfuriile zburătoare, o temă al cărei vârf de interes părea a fi fost depăşit, cel puţin pentru americanul de rând, o dată cu raportul Condon. Dar sensul profund evocator, sentimentul aproape religios, prin natură şi intensitate, inoculat spectatorului obişnuit de „ “, aşeza opera lui pe unul din primele cinci locuri într-o ierarhie a celor mai bune filme de science fiction şi pe primul loc în cea a filmelor despre fenomenul OZN.

Filme cu şi despre farfurii zburătoare, şi nu puţine, se făcuseră şi înainte. În perioada anilor '50, de exemplu, când fenomenul OZN devenise aproape obsedant şi mai toată lumea credea că ele sunt nave cosmice pilotate de extratereştri cu intenţii nu tocmai paşnice, filme precum „Ziua în care pământul s-a oprit” — 1951, „Ei vin din spaţiul cosmic”

— 1953 sau „Pământul împotriva farfuriilor zburătoare” — 1956 reuşiseră să se impună în epocă nu atât prin calităţile lor (de cele mai multe ori extrem de modeste), ci mai ales printr-o sincronizare perfectă cu orizontul de aşteptare al publicului. Astăzi, spectatorului contemporan, ele nu-i mai spun nimic. Nici unul n-a putut să reziste timpului. Obiectivele lor erau mult prea limitate, iar producătorii nu urmăreau decât un câştig facil pe seama unei „nebunii colective”, ce nu se ştia cât mai avea să dureze.

La acelaşi rezultat ar fi ajuns poate şi Spielberg dacă ar fi ascultat de îndemnurile producătorilor de la „Columbia”, preocupaţi de a avea cât mai repede pe piaţă „blockbusterul” capabil să le recupereze investiţia făcută. Dar Spielberg n-a ales calea facilă ce i se sugerase, ci a încercat un film relativ complex şi inteligent, menţinându-şi standardul profesional câştigat prin Duel — 1971 şi Jaws (Fălci) în 1975. În plus, fapt esenţial, s-a apropiat de fenomenul OZN dinăuntrul său cu siguranţa celui care-i cunoaşte bine detaliile. Acest lucru este evident chiar din titlu, împrumutat din cunoscută clasificare Hynek.

După cum se ştie, fizicianul J. Allen Hynek făcea parte din

categoria acelor sceptici temperaţi ce consideră că odată înlăturate toate erorile de interpretare şi mistificările din fenomenul OZN, rămâne, totuşi, ceva demn de o investigaţie ştiinţifică serioasă. El a clasificat toate rapoartele asupra cărora s-a aplecat în două mari categorii, în funcţie de distanţa de la care a avut loc observaţia, câte

251

Gorii acceptate astăzi de toţi cercetătorii în domeniu, în prima categorie intră toate observaţiile făcute de la o distanţă mai mare de 150 de metri, ele fiind împărţite în trei clase: lumini nocturne, discuri diurne şi observaţii radar-vizuale. A doua mare categorie grupează întâlnirile de aproape, observaţiile făcute de la distanţe mai mici de 150 de metri. Ele ridică cele mai numeroase probleme pentru că în acest caz posibilitatea de interpretare greşită este extrem de redusă. Şi aici se întâlnesc trei clase numite grade, adică „întâlniri de aproape de gradul unu, doi şi trei”; cele din urmă, adică întâlnirile de gradul trei (ce presupun contactul nemijlocit cu ocupanţii farfuriilor zburătoare) devenind celebre o dată cu filmul lui Spielberg.

De fapt, Spielberg lucra asupra unui scenariu despre farfuriile zburătoare de mai mulţi ani şi se pare că numai decizia lui Lucas de a face un film grandios de science fiction l-a determinat să se grăbească şi să abordeze genul în 1977. Misterul OZN îl fascinase încă din copilărie şi nu este lipsit de interes, pentru ce avea să urmeze, faptul că unul din primele sale filme de amator, realizat când împlinea numai 16 ani, se numea „Firefight” şi se referea la un grup de oameni de ştiinţă care inves-tigau misterioasele lumini de pe cerul nopţii.

Spielberg şi-a bazat în întregime scenariul pe rapoarte ale investigatorilor fenomenului OZN; până şi biografia omului de ştiinţă interpretat de Francois Truffaut se inspiră dintr-un caz real, viaţa cercetătorului francez în domeniu, Jacques Vallee. Ceea ce îl impresionase cel mai mult în

252

Aceste rapoarte era cvasitotalitatea referirilor la aspectul copilăresc şi prietenos al presupuşilor extratereştri şi ambele aspecte au fost din plin înfăţişate în flim.

Într-un interviu publicat de „Cinefantastique” în 1978, Spielberg mărturisea: „Nu m-am gândit niciodată că această întâlnire (cu extratereştrii) ar putea fi altfel decât prietenoasă. De aceea am fost complet uluit de numeroasele articole din presă americană în care eram întrebat de ce ei nu sunt ostili şi de ce nu luptă împotriva noastră. Şi toate acestea după ce îmi văzuseră filmul. Faptul că nu s-a semnalat nici o moarte intenţionată în nici unul din miile de rapoarte OZN din întreaga lume pe care le-am cercetat mi-a întărit credinţa că această primă întâlnire va reprezenta pentru noi un progres neînchipuit în domeniul ştiinţific şi umanist”.

Această credinţă a contribuit, poate, în cea mai mare măsură la detaşarea spectaculoasă a filmului său de toate producţiile paranoide care trataseră tema întâlnirii cu „alienii” în termenii de violenţă nejustificată (specifici, din păcate, genului) şi la transformarea lui în cel mai mare succes comercial realizat de vreun film până atunci.

Sfârşitul filmului, o adevărată apoteoză de efecte speciale, serveşte din plin intenţia regizorului de a înfăţişa acea întâlnire benignă cu extratereştrii de care era atât de convins. Realizarea a-ceasta grandioasă aparţine, însă, lui Doug Trum-bull, cel ce avea deja reputaţia unui magician al efectelor speciale încă din „Odiseea spaţială 200 V.

Ea a făcut, poate, ca filmul să fie amintit de mulţi spectatori mai mult pentru efectele sale speciale decât pentru acţiunea în sine. De altfel, pentru a-ceastă performanţă, din totalul de 19 milioane de dolari cât a costat filmul, Trumbull a consumat trei şi jumătate.

Fără îndoială, pentru amatorul de science fiction, mult mai atent la logica intrinsecă a lucrurilor, filmul are şi unele scăderi şi inconsecvenţe logice. Este, de exemplu, complet de neînţeles de ce comportamentul răutăcios şi uneori chiar sadic ol farfuriilor zburătoare de la începutul filmului nu are nici o legătură cu creaturile evident prietenoase ce ni se relevează la sfârşitul lui. Sau problema grupului internaţional de investigatori conduşi de Lacombe (Francois Truffaut). Uneori aceştia se comportă ca şi cum n-ar şti mai nimic din ceea ce se întâmpla, alteori, dimpotrivă, par că au făcut deja un prim

contact cu „alienii” (aveau coordonatele locului de aterizare, iar aceste informaţii nu puteau veni decât de la extratereştri, mai ales că se pregătiseră până în amănunt cu echipamentul necesar comunicării, ca să nu mai amintim de faptul că aveau deja pregătit un grup de astronauţi gata de îmbarcare la bordul navei extraterestre).

Considerat de critică un fel de „pocalul sfânt” al filmelor despre OZN-uri, a costat studiourile „Columbia” de două ori cât Războiul stelelor, dar a adus un beneficiu net de 80 de milioane de dolari numai în Statele Unite.

Filmul a fost nominalizat pentru 9 premii Os-car, inclusiv pentru regie, dar câştiga numai două,

254

Unul pentru aspectul cinematografic şi cel de-al doilea pentru efectele sonore. (Prin comparaţie, „Războiul stelelor” câştigase şase şi fusese nominalizat pentru cel mai bun film.)

Asemeni filmului „Războiul stelelor”, şi „întâlnire de gradul trei” se adresează copilului ascuns în fiecare dintre noi. Dar, dacă „Războiul” îl atrage pe copilul ce vrea să exploreze planete după planete şi să doboare serii nesfârşite de adversari ajutat de un pistol laser, „întâlnirea...” trezeşte copilul ce încă mai doreşte să creadă în Moş Crăciun şi în „Cineva Acolo Sus Care Ne Iubeşte”.

Oricum, „întâlnirea de gradul trei” ne îndeamnă să nu mai privim cerul cu teamă, ci cu speranţa transcendenţei.